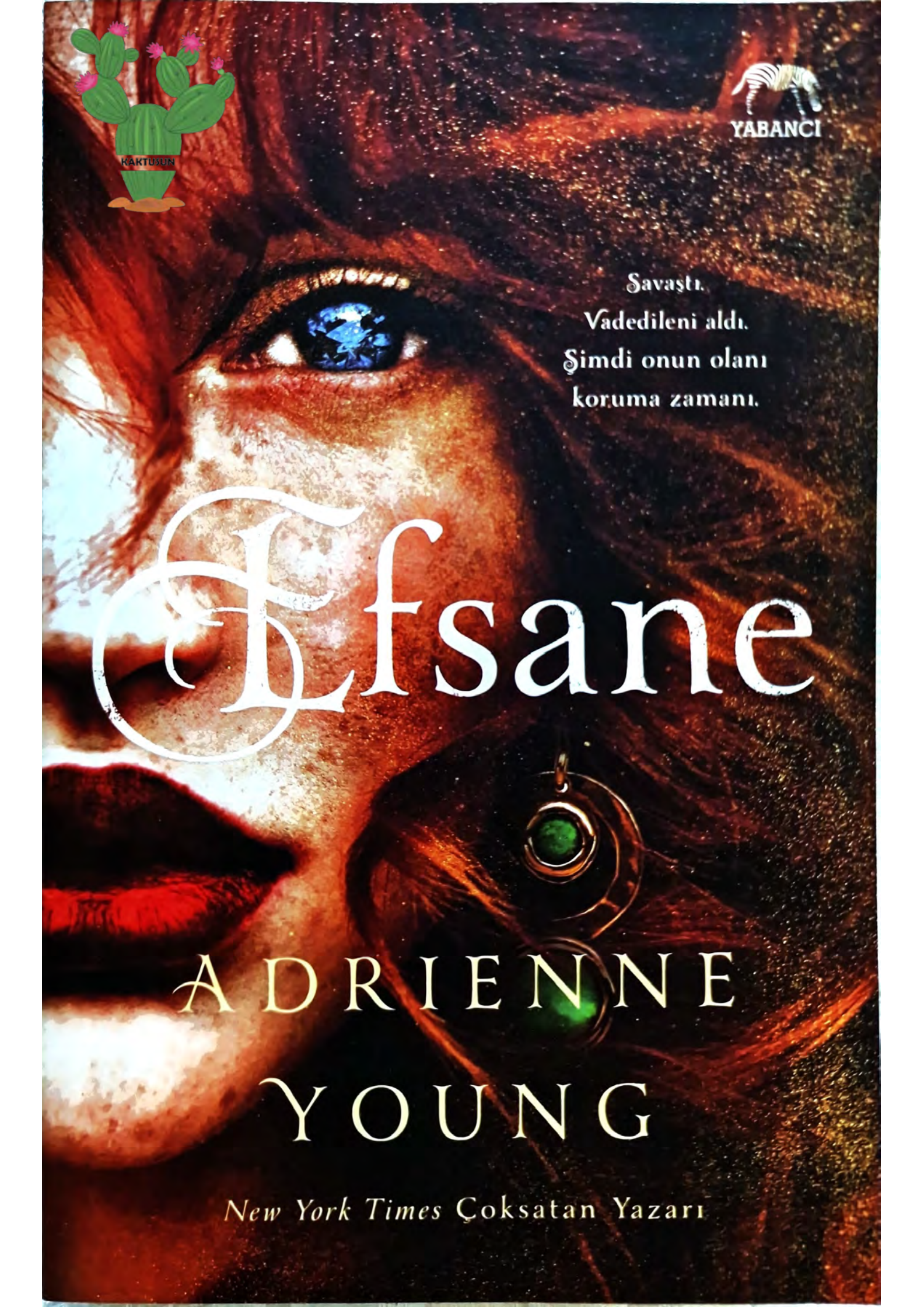

KAKTÜSÜN
YABANCI
Savaştı.
Vadedileni aldı.
Şimdi onun olanı
koruma zamanı.
Efsane
ADRIENNE
YOUNG
New York Times Çoksatan Yazarı

"*Marigold*'un güvertesine Fable'la birlikte atlayanları sonunda tatmin edecek, heyecanlı ve hız kesmeyen bir yolculuk. Bu seri hakkında sevilecek çok şey var. Dur durak bilmeyen temposu her sayfada nefesinizi kesecek."

—CULTURESS

"İlk kitabın hayranları, acımasız suçlular ve zorlu maceralarla dolu bu denize özgü dünyadan ayrılmak istemeyecekler. Erdemleri ve tüm kusurlarıyla birbirlerine sadık Fable ve West ile mürettebatı çok özlemişiz."

—BCCB

"Büyüleyici bir genç yetişkin fantastik serisine nefes kesen bir kapanış."

—YOUNG ADULTS BOOKS CENTRAL

Tehlikeli anlaşmalar
Beklenmedik ittifaklar
Gömülü kalması gereken sırlar

***Marigold*'un Saint'ten kurtulmasıyla mürettebat yeni bir başlangıca yelken açmak üzereydi. Ancak Fable, babasının en büyük düşmanı Zola tarafından kaçırılınca bu özgürlükleri kısa sürecekti. Fable kendi gemisine dönmek istiyorsa, Zola'nın denizlerin en güçlü mücevher tüccarı Holland'la bir anlaşma yapmasına yardımcı olmak zorundaydı.**

West ona ulaşmak için ellerini kirletmekten çekinmezken, Fable kimsenin kazanamayacağı bir oyunun derinliklerine çekiliyordu. İhanet ve aldatmacaların hüküm sürdüğü bu dünyanın gerçek yüzünü gördüğünde, annesinin sırlarının aslında ne kadar ölümcül olduğunu öğrenecekti.

Özgürlük çok güçlü bir yanılsamaydı ancak sevdiklerini kurtarıp evine dönmek istiyorsa, denizin çağrısına kulak vermesi ve her şeyi riske atması gerekecekti.

"Sınır tanımayan bir hayal gücüyle kurulmuş
bir denizcilik dünyası... *Fable*'ın hayranları
bu hikâyenin kapanışına
bayılacaklar." —KIRKUS

Çeviren: Ece Karaağaç

www.yabancıyayinlari.com
YABANCI
9 786258 387360
/yabancıyayinlari

Efsane

Efsane
Özgün Adı | *Namesake*
Adrienne Young

Yabancı Yayınları | 435

Yayım Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Yayıma Hazırlayan | Ece Yücesoy, Elif Nihan Akbaş
Düzelti | Ece Çavuşlu
Kapak Uygulama ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Eylül 2022, İstanbul
ISBN: 978-625-8387-36-0 (karton kapak)
ISBN: 978-625-8387-35-3 (ciltli)

© Adrienne Young, 2021
© Yabancı Yayınları, 2022
Türkçe Çeviri © Ece Karaağaç, 2022
Harita © Isabel Ibañez, 2020

Sertifika No: 63989

Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

YABANCI

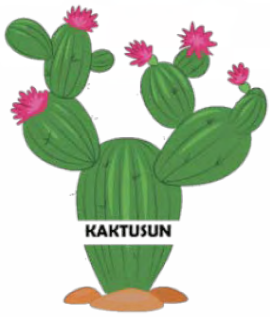
Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ithaki.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

Efsane

ADRIENNE YOUNG

Çeviren
Ece Karaağaç

BANA GÜCÜ ÖĞRETEN
ANNEM İÇİN...

Çavdar Tarlaları
Sowan
Ceros
Dar Boğaz
Dern
Jeval
Fırtına Kapanı
İsimsiz Deniz

GİRİŞ

İLK DALIŞIMI İLK ÇAVDAR VİSKİM İZLEDİ.

Annemin siluetinin ardından, suyun yüzeyinde dalgalanan ışık birikintisine doğru yüzerken deniz değerli taşların sesiyle doldu.

Tarama kemerinin ağırlığına karşı çırptığım bacaklarım yandı ama Isolde resiflere ilk inişimde bile kemeri takmam için ısrar etmişti. Yüzümü buruşturdum, kalbim ağrıyan göğsümde hızla çarpıyordu ve ışıldayan gökyüzünün altında yüzeye çıktım.

Gözlerim yeniden odaklandığında gördüğüm ilk şey, *Lark*'ın tırabzanına dirseklerini yaslamış iskele tarafına bakan babam oldu. Yüzünde nadiren görülen o gülücüklerinden biri vardı. Mavi gözlerini çakmaktaşı gibi parlatan o gülücük.

Annem beni suda sürükledi, merdivenin en alt basamağına yetişmem için kaldırdı ve ben de soğuktan titreyerek tırmandım. Saint yukarıda bekliyordu, ona yaklaşır yaklaşmaz beni kollarına aldı. Sonra ellerimden ve saçlarımdan deniz suyu damlarken beni güverte boyunca taşıdı.

Eğilerek dümencinin odasına girdik ve Saint yatağının üzerindeki yorganı kaldırdı, beni yatağa yatırarak baharatlı sığırkuyruğu kokan yorganla iyice sarmaladı. Hemen sonra annem kapıdan girdi ve onun, babamın zümrüt yeşili bardaklarından birini çavdar viskisiyle doldurmasını izledim.

Babam bardağı masasının ortasına koydu ve ben de aldım, bardağı çevirdim ki güneş ışığı kırılıp yüzeyinde parlasın.

Saint bekledi, ben bardağı dudaklarıma götürüp çavdar viskisini bir yudumda içerken bıyığının bir tarafı bir sırıtışla kalktı. Boğazımdaki yanma hızla mideme kadar indi ve nefes almaya çalışarak tısladım.

Annem o zaman, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir duyguyla bana baktı. Saygı. Sanki aynı zamanda hem harika hem de üzücü bir şey olmuştu. Gözlerini kırpıştırdı, beni Saint'le arasına çekti ve ben de oraya gömüldüm, sıcaklıkları bana kendimi yeniden çocuk gibi hissettirdi.

Ama artık *Lark*'ta değildim.

BİR

GÜVERTEYE ÇARPAN BİR MAKARANIN SESİYLE GÖZlerimi kırpıştırdım ve aniden etrafımdaki bembeyaz dünya hızla geri geldi. Tahtanın üzerindeki ayak sesleri. Güvertenin kıç tarafındaki gölgeler. Ana direğe çekilen yelkenlerin dalgalanışı.

Güneş ışığının parıltısına karşı gözlerimi kısıp sayarken başımdaki ağrı şiddetini artırdı. *Luna*'nın mürettebatı, büyük bir kısmı muhtemelen Sukenarı serserilerinden oluşan en az yirmi kişiydi. Güvertenin altında tayfadan bir iki kişi olmalıydı ya da dümenci odasında saklanmışlardı.

Gemisinde uyandığımdan beri Zola'yı görmemiştim; batı ufkunda güneş dayanılmaz bir yavaşlıkla batarken zaman çok ağır akıyordu sanki.

Geçitte bir kapı çarptı ve dişlerimi sıkınca çenemdeki ağrı nükssetti. Clove'un ağır adımları güverteyi boylu boyunca geçerek dümene doğru ilerledi. Bakışları parlayan ufka kilitlenirken, sert elleri dümenin ucunu buldu.

Babamın seyrüsefercisini en son dört yıl önce, Saint'le birlikte kayığı Jeval'in sığ sularına çekip beni sahilde bıraktığı gün görmüştüm. Ama yüzünü biliyordum. Onu nerede olsa tanırdım çünkü hemen hemen her anımda o da vardı. *Lark*'a dair, aileme dair anılarımda. Geçmişin en eski, en kırık parçalarında bile oradaydı.

Clove onu ilk gördüğümden beri bana pek fazla bakmamıştı ama çenesini kaldırıp bakışlarını başımın üstünde gezdirme biçiminden kim olduğumu gayet iyi bildiğini görebiliyordum.

O, annemle babam haricinde tek ailemdi ve *Lark*'ın Fırtına Kapanı'nda battığı gece hayatımı kurtarmıştı. Ama babamla birlikte Jeval'den uzaklaşırken dönüp arkasına bile bakmamıştı. Üstelik benim için geri de dönmemişti. Saint'i Ceros'ta bulduğumda ve bana Clove'un *gittiğini* söylediğinde, onu Dar Boğaz'ın derinliklerindeki alüvyonların üzerine serilmiş bir kemik yığını olarak hayal etmiştim. Ama işte buradaydı, *Luna*'nın seyrüseferciisiydi.

Onu incelerken bakışlarımı hissedebiliyordu; belki de aynı hatıra dikkatle gömdüğü yerde yeniden canlanıyordu. Omurgasını dimdik tutuyordu, soğuk ifadesinde hafif bir cansızlık vardı. Ama bana bakmıyordu; dolayısıyla hâlâ hatırladığım Clove mu yoksa bambaşka birine mi dönüştü, bilmiyordum. Bu ikisi arasındaki fark hayatıma mal olabilirdi.

Direğin önünde bir çift çizme durdu ve o sabah gördüğüm kadının yüzüne baktım. Saman rengi saçları alnında uçuşurken bir kova suyu yanıma bırakıp kemerinden bıçağını çekti.

Çömeldi ve ellerime uzanırken güneş ışığı bıçağın üzerinde parladı. Ondan uzaklaştım ama halatları ileri doğru çekti ve soğuk demir bıçağı bileğimdeki tahriş olmuş deriye dayadı. Beni çözüyordu.

Hareketsiz kalarak etrafımızdaki güverteyi izledim, ayaklarımı dikkatlice altımdan çıkarırken aklım hızla çalışıyordu. Bıçağı bir kez daha çekince bileklerim serbest kaldı. Ellerimi kurtardım, parmaklarım titriyordu. Bakışlarını üzerimden çeker çekmez keskin bir nefes aldım ve öne doğru atıldım. Ona çarpmamla birlikte kadının gözleri fal taşı gibi açıldı, güverteye sert bir şekilde düştü ve başı tahtaya çarptı. Kadının ağırlığını sancak tarafındaki halat bobinine vererek bıçağa uzandım.

Bize doğru koşanların ayak sesleri arasında arkamdan pes bir ses duydum. "Durun. Bırakın içini boşaltsın."

Mürettebat dondu, omzumun üzerinden baktığım anda kadın

altımdan yuvarlandı ve çizmesinin topuğuyla yan tarafıma vurdu. Bir hırıltı çıkardım ve bileğini yakalayana kadar ona doğru süründüm. Ben bileğini çıpayı indiren demir kranka çarparken kadın beni tekmelemeye çalıştı. Elini tekrar tekrar demire vururken derisinin altındaki küçük kemiklerin çatladığını hissedebiliyordum. Sonunda bıçak elinden düştü.

Üzerine tırmanıp bıçağı kaptım ve dönüp sırtımı tırabzana yasladım. Titreyen bıçağı önümde kaldırdım. Etrafımızda sadece su vardı. Görebildiğim kadarıyla herhangi bir yönde kara yoktu. Aniden göğsüm boşalıyor, kalbim batıyormuş gibi hissettim.

"Bitti mi?"

Ses tekrar yükseldi ve tüm kafalar geçide döndü. *Luna*'nın dümencisi elleri cebinde öylece dikiliyordu. Belli ki elimde bıçakla mürettebatından birinin başında durduğumu görmekten en ufak bir endişe duymuyordu.

Zola diğerlerinin arasından geçerken gözlerinde, Ceros'taki meyhanede de gördüğüm o neşeli parıltı vardı. Yüzü alaycı bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

"Onu temizle dedim, Calla." Bakışları ayağımın dibindeki kadına kaydı.

Kadın, mürettebatın gözleri üzerindeyken öfkeyle bana baktı. Şimdiden iyice şişmiş olan kırık elini kaburgalarının hizasında tutuyordu.

Zola, ağır ağır dört adım atıp elini cebinden çıkardı. Çenesiyle bıçağı işaret ederken elini bana doğru uzattı. Ben kıpırdamayınca gülümseyişi daha da genişledi. Diğer eli havalanıp boğazımı bulmadan önce bir anlığına geminin üzerine soğuk bir sessizlik çöktü. Beni tırabzana çarparken parmakları boğazımda kenetlendi ve ben nefes alamaz hâle gelene kadar sıktı.

Ağırlığı, ben geminin yan tarafından sarkana ve çizmelerimin uçları güverteden havalanana kadar öne kaydı. Arkasındaki kafalar arasında Clove'un dağınık sarı saçlarını aradım ama orada değildi. Neredeyse geriye düşecekken bıçağı bıraktım. Metal, keskin bir

çınlamayla güverteye çarparak ahşabın üzerinde sekip ulaşılamayacak bir mesafeye gitti.

Calla bıçağı alıp kemerine soktu ve Zola'nın eli beni ânında bıraktı. Halatların üzerine yığıldım ve nefes almaya çalıştım.

"Onu temizle," dedi tekrar.

Zola dönüp gitmeden önce bana bir kez daha baktı. Sonra diğerlerini geçip Clove'un yüzünde kayıtsız bir ifadeyle yaslandığı dümene doğru yürüdü.

Calla sağlam eliyle beni kolumdan çekti ve su kovasının hâlâ pruva direğinin yanında durduğu baş tarafa doğru itti. O, kemerinin arkasından bir bez çıkarırken mürettebat işe geri döndü.

"Çıkar şunları." Kıyafetlerime bakarak tükürdü. "Hemen."

Yüzümü pruvaya dönerek gömleğimi çekip çıkarmadan önce gözlerim onun arkasında çalışan güverte tayfasına kaydı. Calla yanıma çömeldi, bezi bir kalıp sabuna sürttü ve köpürene kadar kovaya batırdı. Kumaşı sabırsızlıkla bana uzattı ve ben de kollarımı köpüklü bezle silerken mürettebatın bana yönelmiş bakışlarını görmezden geldim. Kurumuş kan, suyu pembeye çevirdikten sonra tenimden akıp güverteye, ayaklarımın dibine damladı.

Kendi tenimin verdiği his, West'in kamarasındaki anıyı canlandırdı, benimkinin üzerine bastırdığı sıcaklığını. Gözlerime tekrar yaşlar hücum etti ve burnumu çekerek gözyaşlarımı bastırırken beni boğmak üzere olan anıları zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Onun yatağında uyandığımdaki sabahın kokusunu. Gri ışıkta yüzünün görünüşünü ve nefesinin üzerimde bıraktığı hissi.

Rehincide takas ettiğim yüzüğü hatırlayarak boğazımın hemen altındaki oyuğa uzandım. Onun yüzüğü.

Gitmişti.

West kamarasında tek başına uyanmıştı. Muhtemelen pruvada beklemiş, limanı izlemiş ve ben gelmeyince belki de beni bulmak için Dern'e gitmişti.

Luna'ya sürüklendiğimi gören var mıydı bilmiyordum. Varsa bile gördüklerini kimseye söyleyeceklerini sanmıyordum. West'e

göre fikrimi değiştirmiş olmalıydım. Rıhtımdaki bir tüccara Ceros'a dönüş için ödeme yaptığımı düşünüyor olmalıydı. Ama öyle olsa parayı vurgundan alırdım, diye mantık yürüttüm. İnanmak istediğim olasılığın dışında kalan her olasılığı elemeye çalışıyordum.

West beni arardı. Peşime düşerdi.

Ama düşmesi daha da kötü sonuçlar doğururdu. *Marigold*'un dümencisinin gölgede kalan tarafını görmüştüm ve karanlıktı. Alevden ve dumandan ibaretti.

Onu tanımıyorsun.

Saint'in o sabah meyhanede söylediği sözler içimde yankılandı.

Belki de West ve *Marigold*'un mürettebatı, Saint'le ve benimle olan bağlarını keserdi. Kendi yollarını çizmeye koyulurlardı. Belki de West'i gerçekten *tanımıyordum*. Tam anlamıyla tanıdığım söylenemezdi.

Ama babamı tanıyordum. Ve ne tür oyunlar oynadığını biliyordum.

Kendimi daha da sert ovalarken tuzlu su tenimi yaktı. İşim bittiğinde Calla yeni bir pantolonla beni bekliyordu. İpleri belimin üzerinden çekip kaymamaları için düğümlediğimde de bana temiz bir gömlek fırlattı.

Saçlarımı topuz yaparken beni izledi ve tatmin olunca kıç güvertesinin altındaki geçide döndü. Peşinden gitmemi beklemedi, Clove'u geçerek dümencinin odasına gitti. Ama benim adımlarım Clove'un gölgesine girdiğim anda durdu ve başımı kaldırıp kirpiklerimin arasından ona baktım. Güneş vuran yüzünü incelerken, onun Clove olduğuna dair son şüphe kırıntısı da ortadan kayboldu. Söylemek istediğim her şeyin öfkesi dilimi yaktı ve içimde gittikçe kabaran çığlık atma isteğini bastırdım.

Clove'un dudakları bıyığının altında büzüldü, sonra yanındaki masanın üzerinde duran seyir defterine uzanıp nasırlı parmağını sayfanın üzerinde gezdirdi. Belki ben onu gördüğüme ne kadar şaşkınsam, o da beni gördüğü için o kadar şaşkındı. Belki ikimiz de Zola'nın West'e açtığı savaşın içine sürüklenmiştik. Anlamadığım

şey. Clove'un burada, babamın her şeyden çok nefret ettiği kişinin yanında olmasıydı.

Yazdığı şeyi bitirdi ve defteri kapadı, dümeni hafifçe ayarlarken gözleri ufka geri döndü. Ya bana bakmaya utanıyordu ya da birinin görmesinden korkuyordu. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim. Benim tanıdığım Clove, bana elini sürdüğü için Zola'nın gırtlağını keserdi.

"Hadi, tarakçı," diye seslendi Calla, geçitte bir eliyle kapıyı açık tutarken.

Onu ve güneş ışığını arkamda bırakarak Calla'yı takip etmeden önce bir kez daha Clove'a baktım. Soğuk karanlığa adım attım, uzuvlarıma yerleşen titremeye rağmen çizmelerim sabit bir ritimle tahta kalasları çiğnedi.

Arkamda, engin deniz sonsuz bir mavilik içinde uzanıyordu. Bu gemiden kurtulmanın tek yolu Zola'nın ne istediğini öğrenmekti ama oynayacak kartım yoktu. Takas edilecek batık mücevher gemisi yoktu, beni içine düştüğüm beladan kurtaracak para ya da sır da yoktu. Ve *Marigold* beni kurtarmaya gelse bile, yalnızdım. Bu düşüncenin ağırlığı içimin derinliklerine battı, beni onunla birlikte kaybolmaktan alıkoyan tek şey öfkemdi. Clove'a bir kez daha bakarken göğsümü doldurarak kabarmasına izin verdim.

Luna'ya nasıl geldiği önemli değildi. Saint'in yüreği böyle bir ihaneti bağışlamazdı. Benimki de öyle. Babamı hiç o anki kadar içimde hissetmemiştim ve bu beni korkutmak yerine, ayakta kalma hırsıyla doldurdu. Gücün o kuvvetli çekişi, ayaklarımı tıpkı bir zamanlar yaptığım gibi zemine demirledi.

Ben sadece Jevalli bir tarakçı ya da Zola'nın West'le olan çekişmesinde kullanılacak bir piyon değildim. Ben Saint'in kızıydım. Ve *Luna*'dan ayrıldığımda, bu ekipteki piçlerin her biri bunu öğrenmiş olacaktı.

İKİ

DÜMENCİNİN KAMARASININ KAPISI KÜL RENGİ BİR ağaçtandı; üzerine *Luna*'nın armasının yakılarak işlenmişti. Üç çavdar sapının kucakladığı bir hilal. Calla kapıyı iterek açtı ve onun peşinden içeri girerken eski kâğıt ve gaz yağının nemli, bayat kokusu etrafımı sardı.

Toz zerreleriyle dolu ışık kamarayı bir örtü gibi kaplıyor ve köşelerini gölgede bırakıyordu. Duvarlardaki lekenin düzensiz rengi geminin yaşını ele veriyordu. Yaşlı ve güzeldi. Kamaranın her detayında zanaatkârca bir dokunuş vardı.

İçerisi büyük oranda boştu ama Zola'nın başında oturduğu uzun bir masanın etrafına dizilmiş saten kaplamalı sandalyelerle bölünen bir boşluktu bu.

Yemekle dolu gümüş tepsiler ve yaldızlı şamdanlar masanın ortasına düzgünce yerleştirilmişti. Işık, parıldayan sülün butlarının ve kabukları kararmış fırın enginarların, gelişigüzel yerleştirilmiş zengin sofranın üzerinde dans ediyordu.

Zola, kâselerden birinden yuvarlak bir peynir alıp tabağının kenarına koyarken başını kaldırmadı. Titreşen mum ışığını Zola'nın üzerinde asılı olan paslı bir avizeye kadar takip ettim. Yumuşak bir gıcırtıyla çengelinde sallandı, kristal süslerin çoğu kayıptı. Tüm bu sahne fakir bir adamın zenginlik gösterisinden ibaretti ama Zola bundan utanmış gibi görünmüyordu pek. Damarlarındaki Dar Bo-

ğaz kanıydı bu, gururu o kadar yoğundu ki aldatmacasını itiraf etmektense içinde boğulurdu.

"Sanırım sana henüz *Luna*'ya hoş geldin diyemedim, Fable." Zola bana baktı, ağzı sert bir çizgi hâlindeydi.

Birkaç dakika önce ellerini boğazıma doladığı noktanın yandığını hissedebiliyordum hâlâ.

"Otur." Masanın üzerindeki inci kaplama bıçak ve çatalı alıp sülünü dikkatlice kesti. "Ve lütfen çekinme. Aç olmalısın."

Açık kepenklerden esen rüzgâr masasının üzerine serili haritalara ulaşınca kâğıtların yıpranmış kenarları titreşerek canlandı. Neyin peşinde olduğuna dair herhangi bir ipucu bulmak için kamaraya baktım. Gördüğüm diğer dümenci kamaralarından hiçbir farkı yoktu. Zola da niyetini hiç belli etmiyor, şamdanların üzerinden beklentiyle beni izliyordu.

Masanın diğer ucundaki sandalyeyi yerde sürüyerek sertçe çekip oturdum. Memnun görünüyordu, dikkatini tekrar tabağına çevirdi. Sülünün suyu ortada birikmeye başlayınca gözlerimi başka yöne çevirdim. Yemeğin tuzlu kokusu midemin bulanmasına sebep oluyordu ama birkaç gün sonra oluşacak açlığın yanında bu hiçbir şeydi.

Calla'ya çıkmasını işaret ederek bakarken çatalını önündeki et parçasına sapladı. Kadın odadan çıkmadan önce bir baş selamı verdi ve kapıyı arkasından kapadı.

"Karadan, suya atlayarak şansını deneyemeyeceğin kadar uzakta olduğumuzu kabullendiğini sanıyorum." Sülün parçalarını ağzına atıp çiğnedi.

Kesin olarak bildiğim tek şey, güneybatıya yelken açtığımızdı. Çözemediğimse nereye doğru gittiğimizdi. Dern, Dar Boğaz'ın en güneydeki limanıydı.

"Nereye gidiyoruz?" dedim sırtımı dikleştirip sesime hâkim olarak.

"İsimsiz Deniz." Cevabı çok kolay verdi, sanki bunu yapmamın

hiçbir bedeli yokmuş gibi. Ânında gerildim. Ama şaşkınlığımı gizleyemedim ve Zola bir parça peyniri çatalına saplayıp parmaklarının arasında çevirirken bu manzaradan memnun görünüyordu.

"İsimsiz Deniz'e gidemezsin," dedim dirseklerimi masaya dayayıp öne doğru eğilerek.

Tek kaşını kaldırdı, konuşmadan önce lokmasını çiğnedi. "Yani insanlar hâlâ bu hikâyeyi anlatıyor, öyle mi?"

Beni düzeltmediği gözümden kaçmadı. Zola, o sularda hâlâ aranan bir adamdı ve tahminimce Dar Boğaz'ın ötesindeki limanlarda ticaret yapma izni yoktu.

"Ne düşünüyorsun?" Sırıttı. Sesi gerçekten öğrenmek istiyormuş gibi geliyordu.

"West'le olan bu kavganın senin için neden kendi kellenden daha önemli olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Başını eğdiğinde omuzları sarsıldı ve tam ağzına tıktığı peynir lokmasıyla boğulduğunu düşünmeye başlamıştım ki güldüğünü fark ettim. İsterik bir şekilde.

Bir eliyle masaya vurdu, sandalyesine yaslanırken kıstığı gözleri ince yarıklara dönüştü. "Ah, Fable, bu kadar aptal olamazsın. Bunun West'le ilgisi yok. Ya da gizlice emrinde çalıştığı o piçle." Fırlattığı bıçak tabağa çarpınca sıçradım.

Yani West'in Saint için çalıştığını biliyordu. Belki de kan davasını başlatan şey buydu.

"Doğru. *Marigold*'un ne olduğunu biliyorum. Aptal değilim." Elleri sandalyenin kolçaklarına gitti.

Kasıldım, rahat tavrı ortada göremediğim daha büyük bir tehdit varmış gibi bir his bırakıyordu. Fazla sakindi. Fazla kendine hâkim.

"Mevzu *sensin*."

Tüylerim diken diken oldu. "Bu ne demek oluyor?"

"Kim olduğunu biliyorum, Fable."

Sesi alçaktı. Sadece içimde çalkalanan panik okyanusunda bir yankı. Nefesim kesildi, kaburgalarımın arkasına bir halat geçirilmiş de sıkıldıkça sıkılıyormuş gibi bir his vardı. Haklıydı. Aptallık et-

miştim. Zola, Saint'in kızı olduğumu biliyordu çünkü onun seyrüsefercisi Dar Boğaz'da bunu bilen üç kişiden biriydi. Bu bir tesadüf olamazdı.

Eğer bu doğruysa, Clove sadece Saint'e ihanet etmemişti. Anneme de ihanet etmişti. Clove'un böyle bir şey yapabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi.

"Gerçekten aynı ona benziyorsun. Isolde'ye."

Annemden bahsederken sesindeki o yakınlık midemi bulandırdı. Saint, Isolde'nin onun yanına gelmeden önce *Luna*'nın tayfasında çalıştığını söylediğinde pek inanmamıştım. Bastian'dan ayrılıp *Lark*'a katılması arasında geçen zaman hiç yaşanmamış gibi bana o günlerden hiç bahsetmemişti.

Zola ve babam o zamandan beri düşmandı. Tüccarlar arasındaki savaş hiç bitmeyen bir savaştı ama Zola sonunda gidişatı değiştirebilecek bir silah bulmuştu.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum onu dikkatle izleyerek.

"Seyrüsefercimi tanımıyormuş gibi mi yapacaksın?" Buz gibi bakışlarımı yakaladı. "Saint çok köprü yaktı, Fable. İntikam güçlü bir motivasyondur."

Yavaşça nefes alıp ağrıyan göğsümü nemli havayla doldurdum. Küçük bir parçam onun bunu inkâr etmesini istemişti. Aklımın bir parçası, Clove'un ona söylememiş olmasını umuyordu.

"Kim olduğumu biliyorsan, Saint'in bunu öğrendiğinde seni öldüreceğini de biliyorsun," dedim sözlerimin doğru olmasını dileyerek.

Zola omuz silkti. "Çok uzun süre ayağıma dolanamayacak." Sesi kendinden emin geliyordu. "Bu da beni neden burada olduğuna getiriyor. Bir konuda yardımına ihtiyacım var." Arkasına yaslandı, ekmeğe uzanıp bir parça kopardı.

Kabuğa kalın bir tereyağı tabakası sürmesini izledim. "Yardımıma mı?"

Başını salladı. "Aynen öyle. Ancak o zaman o zavallı müretteba-ta ya da Ceros'ta yerleşmeyi planladığınız deliğe geri dönebilirsin."

Ciddi görünüyordu ve bu çok rahatsız ediciydi. Benimle göz göze gelişinde düzenbazlıktan eser yoktu.

Bakışlarım pencerenin kapalı panjurlarına kaydı, çıtaların arasından mavi deniz parçaları parlıyordu. Burada yapılması gereken bir anlaşma vardı. Bana ihtiyacı vardı. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Üstesinden gelemeyeceğin bir şey değil." Etini çıkarmak için bir enginar yaprağını yavaşça soydu. "Yemeyecek misin?"

Gözlerimi ona diktim. Bu gemideki herhangi birinden yemek ya da başka bir şey kabul etmek için ölümün eşiğinde olmam gerekirdi. "Mahkûmlarına her zaman kendi masanda mı yemek ikram edersin?"

"Mahkûm değilsin, Fable. Sana söyledim. Sadece yardımına ihtiyacım var."

"Beni kaçırdın ve geminin direğine bağladın."

"Konuşmadan önce ateşinin biraz sönmesine izin vermenin en iyisi olduğunu düşündüm." Dudakları yeniden bir tebessümle kıvrıldı ve başını iki yana salladı. "Dediğim gibi, ona o kadar benziyorsun ki." Bardaktaki çavdar viskisini boşaltıp yere çalmadan önce hırıltılı bir kahkaha daha attı. "Calla!"

Kapı tekrar açılmadan önce dışarıda ayak sesleri duyuldu. Calla geçitte durmuş bekliyordu.

"Calla sana mürettebat kamarasındaki hamağını gösterecek. Bir şeye ihtiyacın olursa ondan isteyeceksin."

"Hamak mı?" Şaşkınlıkla bir ona bir kadına baktım.

"Yarın görevlerin sana bildirilecek, onları sorgusuz sualsiz yerine getirmen bekleniyor. Bu gemide çalışmayana ekmek yok. Genellikle kıyıya da dönemezler," diye ekledi Zola kaşlarını çatarak.

Bu bakışın delilik mi yoksa neşe mi dolu olduğunu anlayamadım. Belki ikisi birdendi. "Bıçağımı geri istiyorum."

"İhtiyacın olmayacak," dedi ağzı doluyken. "Mürettebata seni rahat bırakmaları talimatı verildi. *Luna*'da olduğun sürece güvendesin."

"Geri istiyorum," diye tekrarladım. "Ve aldığın yüzüğü."

Masanın üzerindeki keten peçeteyi alıp parmaklarındaki yağı silerken Zola isteklerimi düşünüyor gibiydi. Süslü oymaları olan sandalyeden kalktı ve uzaktaki duvara dayalı masasına giderken gömleğinin yakasına uzandı. Bir an sonra, yakasından altın bir zincir çıktı ve siyah demir bir anahtar onu avucuna almadan önce havada sallandı. Anahtar kilide yerleşirken tıkırdadı ve çekmece kayarak açıldı. Çıkarıp bana verdiği yüzük ıspavlide* parıldadı.

Sonra bıçağı aldı ve bana uzatmadan önce elinde çevirdi. "Bu bıçağı daha önce görmüştüm."

Çünkü o West'in bıçağıydı. Onu bana Dern'de *Marigold*'dan inmeden, *Lark*'ın vurgununu takas etmeden önce vermişti. Bıçağı Zola'dan aldım, başparmağımla yıpranmış sapını ovarken boğazımdaki acı büyüyordu. West'in varlığı, güvertelerin üzerinde esen bir rüzgâr gibiydi: Bir an oradaydı ve bir sonraki an korkuluktan süzülerek denize kaçıyordu.

Zola kapının kulpunu tutup bekledi ve geçidin gölgesine adım atmadan önce bıçağı kemerime soktum.

"Hadi," dedi Calla sinirli bir şekilde.

Güverte altına giden merdivenlerden aşağıya inerek gözden kayboldu ve onu takip etmeden önce tereddüt ettim, arkama bakınıp güvertede Clove'u aradım. Ama dümende başkası vardı. Clove gitmişti.

Geminin göbeğine inerken basamaklar gıcırdadı ve koridorda sıralanan fenerlerin loş ışığında hava daha da soğudu. *Marigold*'un aksine, burası güvertenin altından kargo ambarının farklı odalarına ve bölümlerine kıvrılan bir dizi geçidin birleştiği yerdi.

Açık kapılardan birinin önünden geçerken bir adamın bir dizi aletin üzerine eğilmiş, bir deftere bir şeyler yazdığı yerde durdum. Kazmalar, tokmaklar, keskiler. Yeni fırınlanmış çelik karanlıkta parıldarken kaşlarım çatıldı. Tarama araçlarıydı bunlar. Ve arkasındaki kargo siyahtı.

---

* Gemilerde kullanılan, kalın bir sicim türü –*çn*

Yanağımın içini ısırırken gözlerim kısıldı. *Luna* büyük stoklar için yapılmış bir gemiydi ancak gövdesi boştu. Belli ki yakın zamanda boşaltılmıştı. Gemiyi Ceros'ta gördüğümde ağır ağır sürükleniyordu. Zola İsimsiz Deniz'e girmekle kalmıyor, eli boş gidiyordu.

Adam bakışlarımı üzerinde hissedince hareketsizleşti ve yukarı baktı, gözleri kırık siyah turmalin parçaları gibiydi. Adam uzanıp kapıyı savurarak kapatınca ellerimi yumruk yaptım, avuçlarım terden kaygandı. Zola haklıydı. Neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Calla, kapısız bir geçidin karanlık bir odaya açıldığı dar koridor boyunca ilerledi. İçeri adım attım, bir elim içgüdüsel olarak bıçağıma gitti. Kancalardan ceketler sarkıyor ve kemerlerin üzerindeki kalın kereste kirişlerden boş hamaklar sallanıyordu. Odanın köşesinde, kapitone yelken bezine sarılmış uyuyan bir adam vardı, bir eli hamaktan sarkmıştı, horluyordu.

"Yerin burası." Calla başıyla üçüncü sıradaki daha alçak bir hamağı işaret etti.

"Burası mürettebatın kamarası," dedim.

Calla bana baktı.

"Ben mürettebattan değilim." Sesimdeki öfke kelimeleri keskinleştirdi. Mürettebatla kalma fikri dişlerimi sıkmama neden oldu. Buraya ait değildim. Asla olmayacaktım.

"Zola aksini söyleyene kadar öylesin." Bu gerçek onu çileden çıkarmış gibiydi. "Seninle uğraşılmaması için kesin emirler verdi. Ama şunu bilmelisin ki..." Sesi alçaldı. "Siz piçlerin Crane'e ne yaptığınızı biliyoruz. Ve unutmayacağız."

Bu bir uyarı değildi. Tehditti.

Olduğum yerde kıpırdandım, bıçağı daha sıkı kavradım. Mürettebattakiler, West ve diğerleri Crane'i öldürdüklerinde benim de *Marigold*'da olduğumu biliyorsa, o zaman bu gemide nefes alan insan sayısı kadar düşmanım vardı.

Calla bir süre daha o rahatsız edici sessizliğin aramızda uzamasına izin verdikten sonra açık kapıdan çıkıp gitti. Karanlık odada

etrafıma bakınarak titrek bir nefes verdim. Çizme sesleri tepemizde gümbürdüyordu ve rüzgâr yelkenleri yakalayıp hamakları pusuladaki iğneler gibi hareket ettirirken gemi hafifçe yana yattı.

Ürkütücü sessizlik kollarımı kendime dolamama ve sıkmama neden oldu. Gölgeler tarafından gizlenirken kamarayı daha geniş bir açıdan görebilmek için sandıkların arasındaki karanlık köşelerden birine daldım. Biz limana gidene kadar bu gemiden çıkamazdım ve tam olarak nereye gittiğimizi bilmenin bir yolu da yoktu. Ya da neden gittiğimizin.

Elimi kapıdaki armaya bastırmış, geçitte dururken *Marigold*'daki o ilk günü hatırladım. Oranın yabancısıydım ama oraya ait olmuştum. Ve şimdi içim bu düşünceyle ağrıyordu. Tenimin altında bir ısı dalgası yükseldi, gözlerimde iğne gibi batan yaşlar biriktı. Çünkü ben bir aptaldım. Bir an için de olsa güvende olduğuma inanmıştım. Bir ev ve aile bulduğuma. Ama hepsi tek nefeste paramparça olmuştu işte.

ÜÇ

SOLUK AY IŞIĞI GECE BOYUNCA AHŞAP ZEMİNDE SÜzüldü ve sabahın sıcaklığı tepedeki güverteden sızana dek bana sokuldu.

Zola, mürettebata bana dokunmamalarını emrettiğini söylerken doğruyu söylüyor olmalıydı. Geceleri vardiyaları bitenler dinlenmek için kamaraya girip çıkarken benden tarafa pek bakmamışlardı. Karanlık saatlerde bir ara gözlerimi kapattığımda yumruğum hâlâ West'in bıçağına sarılıydı.

Geçitteki sesler beni uykuyla uyanıklık arasındaki sisten çekip aldı. Mavi, cam bir şişe *Luna*'nın yavaşlamasıyla sürüklenip yanıma doğru yuvarlanınca gerildim. Bacaklarımı açıp ayağa kalkarken geminin yavaşladığını hissedebiliyordum.

Ayak sesleri yukarıdan geliyordu ve kendimi duvara bastırdım, kapıda herhangi bir hareket olup olmadığına baktım. Ama sadece geçitten esen rüzgârın sesi vardı.

"Yelkenleri mayna edin!" Clove'un gürleyen sesi irkilmeme sebep oldu.

Uçuşan gölgeleri çıtaların arasından izlerken midem kasıldı. Demirliyorduk.

Emirleri birbiri ardına sıraladı ve başka sesler ona cevap verdi. Gemi tekrar inlediğinde ayaklarım nemli tahtada kaydı ve bölmeye tutunmak için uzandım.

---

* Yelkenleri halat ya da palanga yardımıyla aşağı indirmek. –çn

Ya hızlanıp Dar Boğaz'dan bir gecede çıkacaktık ya da duracaktık.

Kapıdan dışarı adım attım, bastığım yere dikkat ederken bir yandan da duvara tutunuyordum. Calla bana kamarada kalmamı, Zola da tutsak olmadığımı söylemişti ama gemide tek başıma dolaşırken her an biri sırtıma bıçak saplayacakmış gibi geliyordu.

Merdivenlerden çıkarken güneş ışığı yüzüme çarptı ve parıltısına karşı görüşümü odaklamaya çalışırken arka arkaya gözlerimi kırpıştırdım. İki mürettebat üyesi, iki ana direğe tırmanmıştı ve yelkenler yeniden mayna edilene kadar sabit bir ritimle bununla meşgul oldular.

Clove'u dümende görünce donup kaldım, ana direğin gölgesine sığındım. Dişlerimi sıktım, onu izlerken tenimin her santimini acı bir öfke kapladı. Clove'un Saint'e ihanet edebileceğini asla hayal edemezdim. Ama en kötü yanı annemin ona güvenmiş olmasıydı. Annem Clove'u kardeşi gibi sevmişti ve Clove'un ona ihanet edebileceği düşüncesi akılalmaz bir şeydi. İmkânsız.

Zola kollarını göğsünde kavuşturmuş, ceketinin yakasını rüzgâra karşı kaldırmış, pruvada duruyordu. Ama benim nefesimi tamamen kesen şey onun da ötesindeydi. Ağzım bir karış açık kalarak en yakın tırabzana uzandım.

Jeval.

Ada, parlak denizin ortasında ışık saçan bir zümrüt gibiydi. Bariyer Adalar aşağıdaki çalkantılı sulardan kararmış dişler gibi çıkıyordu ve güneş uzaktaki tanıdık uçurumun üzerinde yükselirken *Luna* derme çatma rıhtımın sonundaki koya doğru sürükleniyordu.

Bu adayı son gördüğümde hayatımı kurtarmanın derdindeydim ve kaçıyordum. Hayatta kalmak için dört yıl boyunca o resiflerde dalış yaptıktan sonra kendimi *Marigold*'un mürettebatının insafına bırakmıştım. Yaklaştıkça, vücudumda ne kadar kas varsa kemiklerimin etrafına sıkıca sarıldı.

Luna burna yaklaşırken, tanıdığım yalınayak bir çocuk el incesi düğümlü halatları sabitlemek için rıhtımdan aşağı koştu. Bir

güverteci yanımdaki korkuluğa tırmandı, geminin yan tarafındaki merdiveni sabitleyen bağlara uzandı ve düğümler çözülene kadar uçlarından çekti. Merdiven bir çarpmayla sancak tarafına doğru yuvarlanarak açıldı.

"Burada ne yapıyoruz?" diye sordum sesimi alçak tutarak.

Adam bana bakarken tek kaşını kaldırdı, bakışları yüzümde gezindi. Ama cevap vermedi. "Ryland! Wick!"

İki genç mürettebat üyesi kıç güvertesinden aşağı indi, biri ince uzundu ve bir tutam saçı vardı. Diğeri kalıplı ve kaslıydı, koyu renk saçları tıraş edilmişti.

Güverteci önlerine bir kasa bıraktı ve çeliğin çınlaması sıçramama neden oldu. Kasa, dün gece gördüğüm tarama aletleriyle doluydu. "Bunları sıralayın."

Bellerindeki kemerlere bakılırsa, bunlar Zola'nın tarakçılarıydı. Koyu saçlı olan ona baktığımı hissedince dönüp bana baktı, bakışları sıcak çavdar viskisi rengindeydi.

Jeval bir liman değildi. Buraya ancak küçük stok fazlalarını eritmek için gelinirdi. Belki liman kasabalarından birinde satılmayan bir kasa taze yumurta ya da mürettebatın yemediği fazladan birkaç tavuk. Tabii bir de pirit vardı. Ama pirit, Zola gibi bir adamı cezbedecek türden bir taş değildi ve armasını daha önce buradaki bir gemide görmemiştim.

Jeval'de duruyorsak, Zola'nın başka bir şeye ihtiyacı vardı. Dar Boğaz'da elde edemediği bir şeye.

Pruvaya doğru tırabzanı takip ettim, beni tanıyabilecek kimseler tarafından fark edilmeden rıhtımı görebileyim diye pruva direğinin arkasına yerleştim. Vasat limana demirlemiş diğer gemilerin hepsi küçüktü; adadan ticaret yapmak için gelirken suda beyaz izler bırakan, tıkabasa insan dolu küçük tekneleri uzakta görebiliyordum.

Sadece haftalar önce, *Marigold* piritimi bakırla takas etmek için demir attığında Bariyer Adalar'a gelenler arasındaydım. O sabahlar midemde bir çukurla uyanırdım, içimdeki korkak cılız bir ses, sis dağıldığında West'in orada olmayacağını fısıldardı. Ama denize

bakan uçurumda durduğumda *Marigold*'un yelkenleri orada olurdu. Hem de her zaman.

Zola merdivene gidip aşağı inmeden önce Clove'un sırtına dokunmak için elini kaldırdı. Jeval'in bir liman amiri yoktu ama bir şeye ihtiyaç duyulduğunda başvurulacak kişi Soren'di ve o da zaten rıhtımın ağzında bekliyordu. *Luna*'ya bakarken koyu camlı gözlüğü güneş ışığını yansıtıyordu ve bir an gözlerinin üzerime döndüğünü sandım.

Birkaç kez beni rıhtımda hırsızlık yapmakla suçlamış ve hatta ortada olmayan bir borcu bir haftalık balıkla ödetmişti. Ama bakışları geminin üzerinde gezinmeye başladı ve beni bulduğu kadar çabuk terk etti. Birden, artık *Marigold*'un merdivenine atlayan kız olmadığımı hatırladım. Yıllarca, onu istemeyen bir adamı arayıp bulmak için dişiyle tırnağıyla Jeval'de hayatta kalmaya çabalayan kişi değildim. Artık kendi yolunu bulan kızdım ben. Ayrıca kaybedecek bir şeyim de vardı.

Çizmeleri iskeleye çarptığında gözlerim Zola'ya takıldı. Soren tembelce merdivene doğru yürüdü, Zola konuşurken sağlam kulağını yukarı doğru çevirdi. Başını sallamadan önce gür kaşlarından biri gözlüğünün çerçevesinden kalktı.

Kargo bölümü boştu, bu yüzden Zola'nın ticaret yapmasının tek yolu bakırdı. Ama bu adada balık, halat ve odun yığınından başka satın alınacak bir şey yoktu. İsimsiz Deniz'de ticaret yapmaya değecek hiçbir şey yoktu.

Soren insan kalabalığına girip sarsak ahşap kalaslar arasında gözden kaybolurken Zola'yı köprünün kenarında bıraktı. Sahilden gelen kayıkların, ticaret için gelen çıplak ayaklı tarakçıları indirmek üzere yavaşladığı diğer uca doğru insanları ite ite ilerledi.

Bir geminin arkasında gözden kaybolana kadar Soren'in kargaşa içinde yılan gibi kıvrılışını izledim.

Etrafımdaki herkes görevlerini yerine getiriyordu ve görünüşe göre, tek bir mürettebat üyesi bile tarakçı adasında durmamıza şaşırmamıştı. Gözlerim güverte tayfasının fırtına yelkenlerini açık-

ları ana direğe ve üst güverteye kaydı. Dar Boğaz'da kullanılanlar değildi bunlar. Bu yelkenler İsimsiz Deniz'e musallat olan canavar boralar için hazırlanmıştı.

Arkamdaki su, dipsiz bir mavilikle Dern'e kadar uzanıyordu. Jeval'de nasıl hayatta kalacağımı biliyordum. *Luna*'dan inersem, bir yolunu bulursam... Düşünceden düşünceye atlıyordum. *Marigold* beni arıyorsa büyük ihtimalle Zola'nın Sowan'a dönüş yolunu izliyorlardı. Sonunda, Jeval'e varabilirlerdi.

Ama bir yanım hâlâ *Marigold*'un benden vazgeçip geçmediğini merak ediyordu. *Lark*'tan ganimeti almışlardı. Gemiyi Saint'ten satın alıp kendileri adına ticaret yapmaya başlayabilirlerdi. Aklımın bir köşesinde daha da yumuşak bir fısıltı yankılandı.

Belki de aramaya hiç gelmezlerdi.

Dişlerimi gıcırdatarak çizmelerimin ucuna baktım. Jeval'e asla geri dönmeyeceğime yemin etmiştim ama belki de şimdi Dar Boğaz'da kalmak için tek şansım buydu. Tırabzanları sıktım ve aşağıdaki suya baktım. Eğer atlarsam, Bariyer Adalar'ı bu gemideki herkesten daha hızlı geçebilirdim. Koydaki yosun ormanında saklanabilirdim. Sonunda beni aramaktan vazgeçerlerdi.

Üzerimde gezinen bakışları hissedince ürpererek omzumun üzerinden baktım. Clove dümenin diğer tarafında durmuş, sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi beni izliyordu. Gözleri ilk defa benimkilerle buluşuyordu ve bakışlarını kaçırmadı. Fırtınalı bakışları, altımızdaki derin suların çekimi gibiydi.

Parmaklarım tırabzandan kaydı ve oraya yaslanıp geriye baktım. Yaşlanmıştı. Sarı sakalında yer yer gümüş teller vardı ve teni, kollarını kaplayan dövmelerin altında sıcak altın rengini kısmen kaybetmişti. Ama o hâlâ Clove'du. Ben *Lark*'ta uyuklarken bana eski meyhane şarkılarını söyleyen adamdı hâlâ. Demir attığımızda bana yankesiciliği öğreten ve Dern'deki rıhtımda bana kan portakalı alan kişiydi.

Yine düşüncelerimi okumuş gibi çenesi seğirdi.

Sevindim. O anda hiç kimseden Clove'dan nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim. Birinin öldüğünü görmeyi hiç bu kadar çok is-

tememiştim. Bu kelimeler aklımda uçuşurken omuzlarındaki kaslar gerildi ve onu West'in karanlık sulara attığı o kasada hayal ettim. Onun boğazından yükselen o yırtıcı çığlığı hayal ettim. Ve ağzımın kenarı aşağı doğru kıvrılırken gözlerim doldu, patlamış dudağım acıdı.

İşine dönmek üzere dümencinin odasına giden kemerin altında gözden kaybolmadan önce, ölü bakan gözleri benimkilerin üzerinde sadece bir an daha kaldı.

Gözlerimin arkasındaki yanma, göğsümde hâlâ kaynayan öfkeyle birleşti. Clove, Saint'e karşı çıkmışsa, Zola muhtemelen haklıydı. Clove bir şeyin intikamını almak istiyor ve bunun için beni kullanıyordu.

Aşağıdan sesler yükselince başımı tekrar iskeleye çevirdim ve Soren'in bir parşömenle döndüğünü gördüm. Parşömeni Zola'nın önünde açtı ve Zola da dikkatle inceledi. İncelemesi bitince tüy kalemi Soren'in elinden aldı ve imzaladı. Yanındaki küçük bir çocuk, parşömenin köşesine mum damlattı ve Zola mum soğumadan tüccar yüzüğünü üstüne bastırdı. Bir anlaşma yapıyordu.

Bir an sonra, bir dizi tarakçı arkalarında omuz omuza sıraya girdi. Zola'nın sıra boyunca ilerleyip her birini incelediğini görünce kaşlarım çatıldı. Gençlerden birinin elini arkasına sakladığını görünce durdu. Zola çocuğun yan tarafına uzandı ve sağ elini çekip bir bandajla sarılmış parmaklarını ortaya serdi.

Zola çocuğun elini bırakıp onu bir kenara itti ve tarakçının yerini rıhtımın kenarında bekleyen bir başkası aldı.

O âna kadar ne yaptığını anlamamıştım. Jeval'de erzak veya ticaret için durmamıştık. Zola, pirit almak için burada değildi. Tarakçılar için buradaydı.

"Hazır et!" diye bağırdı Clove.

Bir güverteci beni tırabzandan geri çekti. "Yoldan çekil," diye hırladı.

Görmeye çalışarak etrafından dolandım. Ancak mürettebat çoktan demir alıyordu. Calla kıç güvertesine doğru ilerledi ve ben de

onu takip ettim; Zola geminin yanından yukarı çıkarken bir yığın sandığın üzerinden onu izledim.

Rıhtımdaki tarakçılar onun arkasından güverteye doluştu ve *Luna*'nın mürettebatı işlerini durdurdu, tüm gözler tırabzandan tırmanan altın tenli yaratıklara dikildi.

Zola'nın bu yüzden bana ihtiyacı vardı. Dalışa gidiyordu. Ama ekibinde zaten iki tarakçı vardı ve benimle beraber üç ediyordu. *Luna*'ya binen en az sekiz Jevalli vardı ve daha da fazlası merdiveni tırmanıyordu.

Uzakta, suyun yüzeyi soğuk kuzey rüzgârıyla çalkalandı ve dalgalar kabardı. El incesi düğümlü halatlar yukarı çekilirken omurgamdan bir ürperti geçti. Son tarakçı da gemiye bindi ve güneş ışığı tanıdığım bir yüze çarpınca donup kaldım. Jeval'deyken neredeyse her gün korktuğum bir yüze.

Koy, sıradaki yerini aldı. Diğer tarakçılardan neredeyse bir baş daha uzundu. Ve bakışları üzerimde durduğunda kendi gözlerimde olduğunu bildiğim aşinalığı onun gözlerinde de gördüm.

Sesim boğuldu ve uzun bir nefes verdim. "Siktir."

DÖRT

ONU İZLEDİM.

Koy pupa boyunca sabitlenmiş kasalara yaslandı, bakışları tepedeki dolu pupa yelkenlerdeydi. *Luna,* Bariyer Adalar'dan uzaklaşmaya başlamıştı bile ve Jeval arkamızda giderek küçülüyordu. Her nereye gidiyorsak, belli ki Zola'nın kaybedecek zamanı yoktu.

Koy başını kaldırmadı ama bakışlarımı üzerinde hissedebildiğini biliyordum. Zaten öyle olmasını istiyordum.

Onu son gördüğümde karanlıkta var gücüyle rıhtımdan aşağı koşarken adımı haykırıyordu. Su yüzeyinin altından nasıl göründüğü hâlâ aklımdaydı, akıntı şeklinde dönen kanı. Onun peşinden gitmeme neyin sebep olduğunu bilmiyordum. Bu soruyu kendime yüzlerce kez sormuştum ve mantıklı bir cevabım yoktu. Onun yerinde ben olsam Koy beni boğulmaya terk etmekten çekinmezdi.

Ondan nefret ediyor olabilirdim ama en başından beri Koy hakkında emin olduğum bir şey vardı. O, yapması gerekeni yapmaya hazır bir adamdı. Ne olursa olsun ve ne pahasına olursa olsun. Ve *Marigold*'un güvertesinde dikildiğim ilk gece bana bir söz vermişti. Jeval'e geri dönersem beni resife bağlayacak ve denizin dibinde yaşayan yaratıklar etlerimi kemiklerimden ayırana dek orada bırakacaktı.

Bakışlarım vücudunun üzerinde gezindi, boyunu ve ağırlığını ölçtü. Neredeyse her yönden benden avantajlıydı ama ben ona sır-

tımı dönmeyecek ya da ona sözünü tutması için tek bir şans vermeyecektim.

Clove merdivenlerden ağır adımlarla çıkana kadar gözlerimi kırpmadım, yüzüne düşen kıvırcık saçlarını iki eliyle arkaya attı. Gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve bu tanıdık hareket göğsümdeki acıyı canlandırdı.

"Tarakçılar!" diye seslendi.

Jevalliler, Zola'nın mürettebatındaki tarakçılar Ryland ve Wick'in beklediği sancak tarafında sıraya girdi. Alet kasaları ellerindeydi ve yüzlerindeki ifadeye bakılırsa olacaklardan pek hoşlanmamışlardı.

Koy kendi kemerini omzuna atarak güvertede Clove'un önünde durdu. Bu tam da Koy'un yapacağı bir şeydi; gemideki en korkunç piçi bulup ona korkmadığını göstermeye çalışıyordu. Ama Clove'un yüzüne baktığımda dikkati benim üzerimdeydi.

Gözündeki çelik gibi parıltı sarsılmazdı, içimde düşüyormuşum gibi bir his yaratıyordu. "*Hepiniz*," diye homurdandı.

Altdudağımı emdim ve titremesini önlemek için ısırdım. O tek bakışla beni yıllarca geriye götürdü ve kendimi bir anda, yanlış bir düğüm attığı için azarlanan *Lark*'taki o küçük kızmışım gibi hissetmeme neden oldu. Öne doğru tek bir adım atarken ifadem sertleşti, sıranın sonundan birkaç metre uzaktaydım.

"Bu gemideyken çizgiyi aşmayacaksınız," diye bağırdı. "Size söyleneni yapacaksınız. Ceplerinizi boş tutacaksınız." Durdu ve devam etmeden önce Jevallilerin her birine sessizce bir bakış attı. Clove'un babamın gemisinde buna benzer yüzlerce konuşma yaptığını görmüştüm. Bu da acı verici bir şekilde tanıdıktı. "*Luna*'da çalışırken size günde iki tayın verilecek. Kamaranızı temiz tutmak sizin sorumluluğunuz."

Muhtemelen elindeki parşömende yazan –Zola'nın liman amiriyle imzaladığı parşömendi bu– şartları tekrarlıyordu ve bunun cömert bir anlaşma olduğu inkâr edilemezdi. Güvertede yanımda oturan herhangi bir Jevalli için günde iki tayın şaşaalı bir hayat

sürmek demekti ve eve muhtemelen çoğunun aylar içinde kazanabileceğinden daha fazla para götüreceklerdi.

"Bu kuralları ilk çiğneyen Jeval'e kadar geri *yüzer*. Sorusu olan?"

"Birlikte kalırız." İlk konuşan Koy oldu ve kendi şartlarını açıkladı. Uyudukları yerlerden bahsediyordu ve *Luna*'nın mürettebatının hedefi hâline gelmelerini engellemek için böyle bir talepte bulunduğunu düşünüyordum. Jeval'de her tarakçı kendi bacağından asılırdı ama bu farklıydı. Bu gemide ne kadar kalabalıklarsa o kadar güvende olurlardı.

"İyi." Clove bıçaklarını çıkarmaya hazır gibi görünen Ryland ve Wick'e başını salladı. İkisi de öne çıkıp sıranın önüne birer kasa bıraktılar. "İki günlük bir dalış için ihtiyacınız olanı alın. Bunu ödemenizin bir parçası olarak kabul edin."

Tarakçılar, Clove daha cümlesini bitirmeden ileri atıldılar, kazmaları çıkarmak için kasaların etrafında çömeldiler ve nasırlı parmak uçlarını keskin noktalara bastırdılar. Kemerlerine keskiler ve gözlükler eklemek için yığını talan ederlerken Ryland ile Wick, Jevallilerin aletleri karıştırmalarını tiksintiyle izledi.

Bunu tek fark eden ben değildim. Koy, bakışlarını Zola'nın tarakçılarından ayırmadan diğerlerinin arkasında durdu. Göz göze geldiklerinde güverteyi kaplayan sessiz gerginlik elle tutulur cinstendi. Jevalli tarakçıların varlığının belki de iyi bir şey olduğunu düşünürken görünmez bir gölgenin varlığını hissettim. Biraz da olsa dikkati üzerimden çekti.

"Fable."

Clove'un adımı seslendiğini duyunca kaskatı kesildim.

Bana doğru ağır ağır üç adım attı ve parmaklarım West'in bıçağının kabzasını kavrarken geri çekildim.

Çizmeleri benimkilerin önünde durdu ve bana rahatça bakışını izledim. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar daha derindi, güzel kirpikleri altın iplikler gibiydi. Kulağının altında daha önce hiç görmediğim, boğazını sararak gömleğinin içinde kaybolan bir yara izi vardı. Bunun nerede olduğunu merak etmemeye çalıştım.

"İçlerinden biri için endişelenmemiz gerekir mi?" Çenesiyle güvertedeki tarakçılara doğru işaret etti.

Benimle gerçekten konuştuğuna inanamayarak ona dik dik baktım. Dahası, sanki aynı taraftaymışız gibi bilgi istiyordu. "Eh, zamanla öğrenirsin, değil mi?"

"Anlıyorum." Elini yeleğinin cebine sokarak küçük bir kese çıkardı. "Bana neye mal olacak?"

"Dört yıl," diye ağır bir cevap verdim.

Kaşları soru sorar gibi çatıldı.

Ona doğru bir adım atınca keseyi sıktı. "O adada geçirdiğim dört yılı bana geri ver. O zaman size o tarakçıların hangisinin boğazınızı kesme olasılığının daha yüksek olduğunu söylerim."

Bana baktı, gözlerinde duyamadığım düşünceler parlayıp sönüyordu.

"Gerçi söylesem ne olacak ama..." Başımı bir yana yatırdım.

"Ne?"

"Bir insanı hiçbir zaman *gerçekten* tanıyamıyorsun, değil mi?" Sözlerimin istediğim etkiyi yaratması için ona dikkatle baktım. Yüzünden tek bir gölge geçmedi. Ne düşündüğüne dair hiçbir ipucu yoktu.

"Hepimizin yapacak bir işi var, değil mi?" Tek cevabı buydu.

"Sen hepimizden daha fazlasın. Gezgin, muhbir... hain," dedim.

"Sorun çıkarma, Fay." Sesi alçaldı. "Senden isteneni yaparsan herkes gibi ödeme alırsın."

"Zola *sana* ne kadar ödüyor?" diye hırladım.

Cevap vermedi.

"Zola İsimsiz Deniz'de ne yapıyor?"

Clove, başımızın üstündeki halatların üzerinde şarkı söyleyen rondelalar aramızdaki sessizliği bozana kadar bana baktı. Güvertede bir yelken açılınca gölgesi ikimizin üzerine düştü. Güneş ışığında siluetinin oluştuğu yere, mavi gökyüzündeki siyah kareye baktım.

Ancak yelken bezine boyanmış armada, Zola'nın amblemini çevreleyen hilalin eğrisi yoktu. Görmeye çalışarak gözlerimi kıstım.

Kanatları uzatılmış üç deniz kuşunun keskin hatları eğik bir üçgen oluşturuyordu. Daha önce hiç görmediğim bir armaydı bu.

Yeni bir arma açıyorlarsa, bu, Zola'nın İsimsiz Deniz'in sularına geçtiğimizde tanınmak istemediği anlamına geliyordu.

Omzumun üzerinden baktığımda Clove çoktan dümenci odasına girerek gözden kaybolmuştu, kapı arkasından çarparak kapandı. Güverteye bakan pencerenin sallanan camının arkasından beyaz gömleğinin dalgalandığını görebiliyordum.

Tekrar dudağımı ısırdım, içimde sessiz çığlıklar kopuyordu. *Lark* battığı gece annemi kaybettiğimi biliyordum. Ama Clove'u da kaybettiğimi bilmiyordum.

BEŞ

"ÜÇ RESİF!" ZOLA'NIN SESİ DAHA KEMERLİ GEçitten geçmeden gemide yankılandı.

Ceketinin düğmesini çözüp omuzlarından düşmesine izin verdi ve direğin dibinde duran Sukenarı serserilerden birine fırlattı. Elleri, pruvadan uzanan sabitlenmiş halatları yakaladı ve ufkun ötesine bakarak kendini yukarı çekti.

Ama gözlerim Ryland ve Wick'teydi. Her ikisi de Jevallilerin tarafında duruyordu; bu rezalete duydukları öfke, kaslarını gerginleştiriyordu. Zola'nın fazladan tarakçı almasından memnun değillerdi. Aslında öfkeden köpürüyorlardı.

"Burada, burada ve burada." Zola parmağıyla aşağıdaki resif sırtlarını takip ederek suyun yüzeyinde bir hat çizdi.

Uzakta, yarı batık bir daire gibi suda süzülen hilal şeklinde bir adacık görünüyordu.

"Dalışı Fable yönetecek."

Gözlerimi kırpıştırdım ve tarakçıların sert bakışlarının üzerime dikildiği güverteye doğru döndüm.

"Ne?" diye bağırdı Ryland, kavuşturduğu kollarını çözerek.

Zola onu duymazdan gelerek adacığa bakmayı sürdürdü. Ben onu okumaya çalışırken rüzgâr kırçıllı saçlarını yıpranmış yüzüne savurdu. Mürettebata beni rahat bırakmaları için talimat verdiğini söylemişti ama benimle uğraşmaları için onlara birçok sebep veriyordu.

"Dördüncü resif temizlenmiş ancak diğerlerinde bol miktarda turmalin, paladin ve kantaşı var. Muhtemelen bir ya da iki zümrüt." Zola güverteye geri atladı, tarakçıların yanı sıra yürüdü. "Yüzeye çıktığınızda vurgununuz kontrol edilecek. Yirmi karat değerli taşa ulaşan ilk tarakçı bakırlarının iki katı ikramiye alır."

Zola bu sözleri söylerken Koy sırtını biraz dikleştirdi. Diğer Jevalli tarakçılar kaşlarını kaldırarak dümenciye baktılar ve Wick kemerini daha sıkı tuttu, ağzı bir yana kıvrıldı.

"En az üç yüz karat taşa ihtiyacım var. Yarın gün batımına kadar vaktiniz var."

"Ne?" Koy öne çıktı, sesi gergindi.

"Gemiler programlara göre çalışır." Zola ona tepeden baktı. "Bu konuda bir sorunun mu var?"

"Haklı," dedim. Koy onunla aynı fikirde olmama şaşırmış görünüyordu ama söylediği doğruydu. "Bu kotayı karşılayacak kadar değerli taş çıkarmak için hava aydınlıkken arka arkaya dalmak zorunda kalırız."

Zola dediğimi düşünür gibi durdu, ardından saati yeleğinden çıkardı. Kapağına basıp açtı. "O zaman bence acele etsen iyi olur." Saati tekrar cebine attı ve bana baktı. "Şimdi, ne görüyorsun?"

Bana tırabzanda yer açmak için yana kaydı ama ben yerimden kıpırdamadım. Zola bir oyun oynuyordu ama bu gemideki herhangi birinin bunun ne olduğunu bilip bilmediğinden emin değildim. Bu histen hiç hoşlanmadım. Tüm bunlardan açıkça zevk alıyordu ve bu da bende onu kenardan itiverme isteği uyandırıyordu.

"Ne görüyor*sun*?" diye sordu tekrar.

Suya bakarken ellerimi yumruk hâline getirdim ve başparmaklarımı kemerime geçirdim. Su, adacık tepesinin içinde pürüzsüzce hareket ediyordu, yer yer bulutların şeklini yansıtacak kadar hareketsizdi neredeyse. "Güzel görünüyor. Görebildiğim bir girdap yok ama tabii aşağı inene kadar bunu bilemeyeceğiz." Sırtın diğer tarafına baktım. Kraterin şekli, iç kısmı akıntıdan korumak için mükemmel bir açıdaydı.

Etrafımdan dolanmadan önce benimle göz göze geldi. "O zaman onları aşağı indir."

Ceketini tutan çocuk, kollarını içeri sokması için ceketi havaya kaldırdı ve sonra Zola bize hiç bakmadan güverte boyunca ilerleyip gözden kayboldu. Kapı arkasından kapandı ve bir an sonra tarakçılar bana döndü. Ryland'ın yüzü kıpkırmızı kesilmişti, bakışları gergindi.

Ana direğin diğer tarafındaki Clove sessizdi.

Toplamda on dört kişiydik, bu yüzden en mantıklısı resiflerin her birine dört ya da beş tarakçı koymaktı. Bir adım ilerleyip Jevallileri inceledim. Çeşit çeşit boy ve kalıptalardı ancak onlara bakarak aralarındaki en hızlı yüzücülerin kim olduğunu anlayabiliyordum. Ayrıca sualtında herhangi bir sorun çıkarmalarını engellemek istiyorsam, *Luna*'nın tarakçılarını bölmem gerekecekti.

Yapılacak en akıllıca şey, Koy'u gruplardan birinin başına geçirmek olurdu. Onu sevmesem de hayatımda gördüğüm en yetenekli tarakçılardan biriydi. Mücevherleri de resifleri de biliyordu. Ama daha önce onu gözümün önünden ayırmak gibi bir hata yapmıştım ve aynı hatayı bir daha yapmayacaktım.

Ryland'ın önünde durdum, ona ve yanındaki Jevalliye doğru çenemi kaldırdım. "Siz ikiniz, ben ve Koy'la berabersiniz."

Koy şüpheyle bir kaşını kaldırdı. Ben de onunla dalmak istemiyordum ama bu gemide olduğu sürece tam olarak nerede olduğunu ve ne yaptığını her daim bilmem gerekiyordu.

Birinin eksikliğini diğerlerinin telafi edebileceği umuduyla farklı vücut ölçülerinde yüzücüleri bir araya getirerek geri kalanlarını da görevlendirdim. Güvertede bir araya geldiklerinde adacığa döndüm, gömleğimin düğmelerini açıp başımın üzerinden çektim. Koy yanıma gelirken kolu benimkine değdi ve ben hareketsizleşerek aramıza biraz daha mesafe koydum.

"Bu piç kurusunun ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok," diye mırıldandı, başparmağını kalçasındaki kazmaların üzerinde gezdirip sessizce sayarak. Kasadan kaptıkları, Jeval'de kullandığı paslı takımın arasında parlıyordu.

Ona cevap vermedim. Ben de kemerimdekileri saydım sadece. Koy ve ben arkadaş değildik. Müttefik değildik. Eğer bana iyi davranıyorsa, bunun altında yatan bir sebep vardı ve o sebepten hoşlanacağımı hiç sanmıyordum.

"Ne? Benimle konuşmayacak mısın?"

Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda dudaklarındaki kötücül gülümsemeyle irkildim. "Burada ne yapıyorsun, Koy?"

İki eliyle tırabzanlara yaslandı ve kol kasları belirginleşti. "Dalmaya geldim."

"Başka?"

"Bu kadar." Omuz silkti.

Onu incelerken gözlerim kısıldı. Koy'un Jeval'de bir kayığı vardı ve kıyıdan insan taşıyarak ticaret yapıyordu, bu da istisnasız her gün cebine para girmesi demekti. Muhtemelen adadaki en zengin tarakçıydı ve onu tanıdığım süre boyunca bir kere bile Jeval'den ayrılmamıştı. Bir şeylerin peşinde olduğu açıktı.

"Hadi ama, Fay. Biz Jevalliler birbirimize bağlı kalmalıyız." Sırıttı.

Omuzlarımı dikleştirdim, ona o kadar yaklaştım ki göz göze gelmek için başımı geriye yatırmak zorunda kaldım. "Ben Jevalli değilim. Şimdi, suya gir."

"Serseriler," diye mırıldandı Wick, etrafımızdan dolaşarak.

Ryland hemen arkasından onu takip ediyordu ve gömleğini direğe asarken üzerimden uzandı. Bana dokunmaması için geri adım atmak zorunda kaldım. Ne yaptığını tam olarak biliyordum. Yetkiyi Zola'dan almış olsam bile gücü elinde tutanın kim olduğunu bilmemi istiyordu. Ben onun dengi değildim. Aslında hiçbirinin dengi değildim. Ve iş o noktaya gelirse bu gemideki hiç kimse arkamı kollamayacaktı.

Ona kıyasla kendimi küçük hissettim ve bu his midemi bulandırdı.

"Orada kendine dikkat etsen iyi olur. Gelgitler değişkendir." Söyleyeceğini söylerken Ryland'ın gözlerindeki ifade değişmedi. Yan tarafa tırmandı ve aletlerini tutarak boşluğa atladı. Bir an sonra

Wick de onun arkasından atladı ve ikisi de parlak maviliğin içinde gözden kayboldu.

Koy onun yüzeye çıkmasını izledi, yüzü ifadesizdi. "Gözlerini benden ayırmayacaksın, değil mi?" Tırmanırken kelimelerine kara mizah karıştı ve ben de onu takip ettim.

Derin bir nefes çekip atlamadan önce onun sıçramasını bekledim ve hemen peşinden soğuk suya çarptım. Kabarcıklar tenimden yukarıdaki yüzeye doğru koştu ve bir daire çizerek kendime gelmeye çalışırken gözlerim tuzun acısıyla yandı. Resif altımızda karışık bir labirent gibi kıvrılıyordu ve adacıktan uzaklaştıkça derinleşiyordu.

Her renkten balık kümeleri tepeleri doldurmuş, yanardöner pulları ve dalgalanan yüzgeçleriyle ışığı yakalıyordu. Mercan, bazılarını daha önce hiç görmediğim, başka diyarların saray kubbeleri gibi yığılmıştı.

Artık kesinlikle Dar Boğaz'dan çıkmıştık. Ama değerli taşların şarkılarına hâkimdim. Etrafımdaki suya sızıyorlardı ve onları birbirinden ayırmaya başladığımda işe koyulabildik.

Yüzeye çıktım, havayı içime çektim ve gözlerimdeki tuzu ovaladım. Tadını gırtlağımda hissedebiliyordum. "Her sırtın daha derin ucundan başlayın. Günün ilk yarısında gücümüzü kullanacağız, öğleden sonra daha sığ tepelerde çalışabiliriz. Yarın da aynı, o yüzden rotanızı işaretleyin. Ve şu güney tarafını izleyin. Akıntı oradaki resifin ucunu sarmış gibi görünüyor."

Jevalli tarakçılardan ikisi başlarını sallayarak onayladı ve havayı ciğerlerine doldurup boşaltarak nefes almaya başladılar. Koy da saçını toplayarak aynısını yaptı ve ben de ciğerlerimi çalıştırırken kemerimin ağırlığına karşı bacak çırptım.

Tarakçıların nefes sesleriyle çevrili kaburgalarımın arkasındaki tanıdık gerginlik beni titretti. Jeval'deki resiflere dalış anılarıma ve o yıllarda peşimi bırakmayan felç edici korkuya fazla benziyordu.

Ancak *Marigold*'a ayak basınca bu korkunun üzerimden kalktığını hissedebilmiştim.

Parmaklarımı yakamdan sokup içinden West'in yüzüğünü çıkardım. Avucumun ortasına oturdu, güneş ışığında parıldıyordu. Dar Boğaz'dan epeyce uzaklaşmıştık ve *Marigold*'la aramdaki mesafeyi gergin bir ip gibi hissedebiliyordum.

Göğsümdeki havayı dışarı ittim, West'in kamarasının kehribar rengi ışığı zihnimi aydınlattı. Tadı çavdar viskisi ve deniz meltemi gibiydi ve parmak uçlarım kaburgalarında gezinirken göğsünde uyanan sesi hatırlamamla o gece içimde canlandı.

Havayı içime çekerken nefesim kesildi ve son bir nefes alarak başımı geriye attım. Ve onun düşüncesi göğsüme bir yumruk gibi inmeden önce daldım.

ALTI

Biz rüzgârda, üzerimizden deniz suyu damlayarak omuz omuza dururken *Luna*'nın güvertesi ay ışığında parıldıyordu. Clove bir tabureye tünemişti, ganimetlerimiz önünde diziliydi; taşları birer birer tarttı ve muhasebe defterini kucağında tutan Zola'nın hazinedarı kaydetsin diye ağırlıklarını yüksek sesle söyledi.

Clove pirinç terazinin üzerine ham, soğan biçimli bir lal taşı parçası koydu, öne eğildi ve fener ışığında kadranı okumak için gözlerini kısarak baktı. "Yarım."

Yanımda, Koy memnun bir homurtu çıkardı.

Vurgununa şaşırmamıştım. Mercanın altındaki kayanın şeklini nasıl okuyacağını ve en yoğun taşların bulunduğu tepeleri nasıl bulacağını ona bir mücevher bilgesinin öğretip öğretmediğini sık sık merak etmiştim. Onu resiflerde izleyerek tarakçılığımı geliştirdim desem yalan söylemiş olmazdım. Ancak yaklaşık iki yıl önce Bariyer Adalar'a taşımacılık yapmaya başlayınca, geri kalanımız gibi dalış yapmasına gerek kalmamıştı.

Ryland başını sertçe salladı, çenesi kasılmıştı. Yaptığı iş ilk beşe girmemişti bile. Wick'inki de öyle. Onunla Dern'de tanıştığım gün Zola'nın yeni bir tarakçı aramasına şaşmamalı.

Koy yedi karattan fazla çıkarmıştı ve muhtemelen yarın yine aynısını yapacaktı. Benden daha güçlüydü ve tokmağıyla daha ağır darbeler vurabilirdi, bu da mücevherleri çıkarmak için daha az da-

lışa ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Ama şikâyetçi değildim. Fazladan bakırı alması umurumda değildi. Yükü ne kadar çabuk kaldırırsak, Dar Boğaz'a dönüp *Marigold*'u bulmam o kadar hızlanırdı.

"Alet edevatınızı kurutun. Akşam yemeği hazır." Clove, teraziyi hazinedara vererek tabureden kalktı. "Fable." Adımı yüzüme bakmadan söyledi ama çenesini kemere doğru kaldırarak onu takip etmemi işaret etti.

Onu geniş örtülü geçitte takip ederken kemerimi omzuma astım. *Marigold*'dakinin iki katı büyüklüğündeydi. Çalışma tezgâhları güverteye ve duvarlara vidalanmıştı, burada üç levazımatçı balık temizliyordu. Dümencinin odasından çıkan dumanlı hava balık kokusunu temizledi.

Clove defteri önüne koyduğunda Zola başını kaldırıp bakma zahmetine girmedi, masasındaki bir dizi haritanın başında oturuyordu. Piposundaki sığırkuyruğunun rayihalı kokusu, helezon şeklinde üstümüzdeki kirişlerde dolaşıyordu. Gördüğüm manzara sanki Saint de odada bizimleymiş gibi bir his bıraktı üzerimde.

Zola, yazmayı bitirip tüy kalemi bıraktı ve hazinedarın muhasebe defterini okumaya başladı. "Yani?" diye sordu, sayfadan bana bakarak.

Ona baktım. "Yani?"

"Dalışla ilgili bir rapora ihtiyacım var." Piposunu dişlerinin arasına sıkıştırdığı yerden alıp arkasına yaslanırken sandalyesi gıcırdadı. Pipoyu önünde tuttu ve yapraklar odada için için yanarak havaya zayıf bir duman bulutu daha yayılmasına neden oldu.

"Tam orada yazıyor." Gözlerim açık deftere kayarken kelimelerim zayıfladı.

Sırıttı. "Dalışı *sen* yönettin." Defteri bana doğru kaydırdı. "Senden duymak istiyorum."

Zola'nın ne istediğinden emin olamayarak Clove'a baktım. Ama o da aynı cevabı bekliyormuş gibi bana bakmakla yetindi. Kemerimin omzumdan kaymasına izin vermeden önce masaya doğru bir-

kaç adım atarak sıktığım dişlerimin arasından uzun bir nefes aldım. Kemer sert bir şekilde yere düştü, aletler birbirine çarptı.

"İyi." Defteri kaldırarak önümde tuttum. "Yirmi dört karat zümrüt, otuz iki karat turmalin, yirmi bir karat lal. Yirmi beş buçuk yeşil abalon, otuz altı karat kuvars ve yirmi sekiz karat kantaşı. Ayrıca üç parça opal var ancak uygun durumda değiller. Takasta bir değeri olabilir ama satılamazlar." Defteri sertçe kapatıp masanın üzerine geri bıraktım.

Zola balina kemiğinden piposundan yükselen sisin arasından beni izledi. "Nasıllardı?"

"Tarakçılar mı?" Kaşlarım çatıldı.

Bana başını sallayarak cevap verdi.

"Anlattım ya."

Dirseklerini masaya dayayıp üzerlerine yaslandı. "Nasıl bir iş çıkardılar demek istiyorum. Herhangi bir problem oldu mu?"

Sinirli bir şekilde ters ters ona baktım. "Bana dalışları yönetmem için para ödüyorsun, tarakçıları ispiyonlamam için değil."

Zola dudaklarını büzerek düşündü. Bir an sonra masasının çekmecesini açtı ve harita yığınının üzerine küçük bir kese koydu. Beş bakır çıkardı ve önüme yığdı. "Şimdi sana her ikisi için de para ödüyorum." Dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasını izledim. Gözlerinin keskinleşmesini. Oyununu sürdürüyordu ve ben bu oyunun kurallarını hâlâ bilmiyordum.

Diğer tarakçıları ispiyonlamak, gecenin bir yarısı hamağımdan çekilip denize atılmanın en kestirme yoluydu. "Hayır, teşekkürler," dedim düz bir sesle.

Gözümün ucuyla Clove'un olduğu yerde kıpırdandığını görür gibi oldum ama iki çizmesi de yan yana, hiç kıpırtısız duruyordu.

"Pekâlâ," diye kabullendi Zola, ağırlığını sandalyesinin arka bacaklarına vererek. "Yarın bu sayıları ikiye katlamamız gerekiyor."

"İkiye mi?" Bu kelime ağzımdan çok yüksek sesle çıktı.

Bu dikkatini çekti. Beni incelerken iki kaşını da kaldırdı. "İkiye," dedi tekrar.

"Böyle konuşmamıştık. Bunu yapmamız mümkün değil."

"Bu, elimde dalışı yönetecek yetkin bir tarakçı olduğunu öğrenmeden önceydi. Bu rakamlara bir günde ulaşmanı beklemiyordum." Omuz silkti, hâlinden memnundu.

"Mümkün değil," dedim tekrar.

"O hâlde hiçbiriniz Dar Boğaz'a geri dönmüyorsunuz."

Çenemi kastım, ifademi sakin tuttum. Zola karşısında yapabileceğim en büyük hata beni sarsmasına izin vermek olurdu. Gemime geri dönmem gerekiyordu. Önemli olan tek şey buydu.

Gözlerimi kırpıştırdım. Ne zamandır *Marigold*'u benim gemim olarak düşünüyordum? Evim olarak.

Ama üstünlüğü ele geçirmenin bir yolunu bulamazsam bu asla gerçekleşmeyecekti. "Ne yaptığını biliyorum."

"Öyle mi?"

"Crane'in başına gelenleri herkesin bildiği mürettabatının ortasına bıraktın beni. Sonra da dalışın başına kendi tarakçıların yerine beni geçirdin. Daha limana varmadan birilerinin benden kurtulmasını istiyorsun."

"Demek West, Crane'i öldürürken sen de *oradaydın*." Zola kaşlarını kaldırdı. "Senin bir katil olduğunu düşünmezdim. Ayrıca seni dalışın başına geçirmek benim fikrim değildi." Bakışları ânında Clove'a kaydı.

Ona bakmak için döndüm ama Clove'un duruşundan bir şeyler anlamak imkânsızdı. Benimkilere bakan gözleri gece göğü kadar boştu. Bu da farklı tür bir tehditti.

Zola'yla ikisinin yoğun bir programı vardı. Bozmayı göze alamayacakları bir program. Eh, ben de Saint'in kızıydım. Ama beni babama karşı kullanmak istiyorlarsa neden Dar Boğaz'dan çıkarmışlardı? Bende bundan daha değerli bir şey vardı.

Clove, mücevher konusundaki yeteneğimi biliyordu ve ilk kez burada olmamın nedeninin *bu* olabileceğini düşündüm. Sadece tarakçılık için değil, planladıkları her neyse ihtiyaç duydukları mücevherleri bulmak için.

"Onları ne yapacaksın?" Soruyu Zola'ya sordum ama bakışlarım hâlâ Clove'daydı.

Zola hafifçe gülümsedi. "Neleri?"

"Dar Boğaz'da ticaret yapma ruhsatı olan bir gemi neden sahte bir arma altında seyrediyor ve izinsiz olarak İsimsiz Deniz'de resifleri tarıyor?"

Başını yana eğip beni inceledi.

"Envanterinizi boşalttınız, rotanızı terk ettiniz ve herkes Bastian'daki o büyük mücevher tüccarının kelleni istediğini biliyor."

"Yani?"

"Yanisi soru ortada. Üç yüz karattan fazla değerli taşla ne yapacaksın?"

Zola piposunu çevirdi ve masanın köşesindeki bronz kâseye vurarak küllerini boşalttı. "Ekibime katılırsan belki sana söylerim." Ayağa kalkıp haritaları topladı.

Ona sertçe baktım.

"Senin için ne fark eder ki? Aşağılık bir dümenciyi bırakıp başka bir aşağılık dümenciyle çalışmaya başlamış olursun."

"West senin gibi değil," dedim.

Zola neredeyse gülecekti. "Görünüşe göre dümencini pek iyi tanımıyorsun." Dilini şaklattı.

Sırtımdan yukarıya bir ürperti yayıldı. Onu Dern'de gördüğümde Saint de aynen böyle söylemişti.

"Kötü haber verdiğim için üzgünüm, Fable ama West, *Marigold*'u kırmızıya boyayacak kadar çok kan döktü."

"Sen bir yalancısın."

Masanın etrafından dolaşıp sandalyesine otururken sahte bir teslimiyet içinde ellerini havaya kaldırdı. "Akşam yemeğinde bana katılmak istemediğine emin misin?" Çatalı alırken ucu tabağın kenarına çarptı ve yüzünde tekrar o korkunç, hastalıklı sırıtış belirdi.

Kemerimi alıp kapıya doğru ilerlemeye başladım. Clove, ben önünde dikilene kadar yolumdan çekilmedi, ona dokunabilecek kadar yakınındaydım. Tek kelime etmedim ama içimdeki tüm nef-

reti ona akıttım. Ağzının hafifçe titrediğini görene kadar dalgalar hâlinde üzerimden yayılmasına izin verdim. Kenara çekilince mandala uzandım, kapıyı hızla açtım ve ben çıkarken kapının duvara çarpmasına izin verdim.

Kemeri belime takıp sıktım ve Koy'un bacaklarını sarkıtmış hâlde oturduğu kıç güverteye çıkan basamakları tırmandım. Elinde dumanı tüten bir kâse güveç tutuyordu, saçları sırtından aşağı inen dalgalar hâlinde kuruyordu. Beni görünce kaşları çatıldı.

Koy'u *Luna*'ya neyin getirdiğini bilmiyordum ve umurumda da değildi. Ama ona hiç değilse bir konuda güvenebileceğimi biliyordum. Çizmelerimin topuklarına bastım, ikisini de teker teker ayağımdan çıkardım.

Koy kaşığını kâseye bıraktı. "Ne bok yiyorsun sen?"

Aletlerimi tekrar kontrol ettim, parmağım keskinin ucuna takıldı. "Ödeme alabilmek için yarın gün batımından önce bugünkü hasılatı ikiye katlamalıyız."

Bir bana bir suya bakarak kaskatı kesildi. "Geri mi dönüyorsun?"

Ay neredeyse dolunaydı ve soluk ışığı etrafımızdaki sakin suda dalgalandı. Rüzgâr ayın önüne bir bulut taşımadığı sürece sığlarda kalabilir ve yüzeye en yakın kaya üzerinde çalışabilirdim. Yavaş olacaktı ama gündüz, Zola'nın belirlediği kotaya ulaşmak için yeterli zaman yoktu.

O hareket etmeyince tekrar denedim. "Sanırım o yirmi karatı şafaktan önce çıkarabilirim."

Bir an için beni değerlendirir gibi baktı, kara gözleri parıldamadan önce inleyip kemerini güverteye bıraktığı yerden aldı. Az sonra ikimiz de tırabzana çıkmıştık. Aşağıda, ana güvertede Ryland bizi izliyordu.

Koy başımın üstünden ona baktı. "Şuna dikkat ediyorsun, değil mi?" diye mırıldandı fısıltıyla.

"Ah, evet." Nefes aldım. Demir attığımızdan bu yana geçen saatlerde, güverteye her çıktığımda Ryland'ın dikkatle beni izlediğini

hissetmiştim ve mürettebatın Zola'nın verdiği emirlere gemiden canlı çıkmama yetecek kadar uzun süre uymayacaklarına biraz daha ikna olmuştum.

Zıpladım, suya dalmadan önce soğuk hava etrafımı sardı; bacaklarımdaki tüm kaslar yorgunluktan yanıyordu. Yüzeyi deldiğimde Koy da arkamdan geldi ve ciğerlerimizi havayla doldururken konuşmadık. Süt beyazı ay, yavaş ve sabit bir hızla yükseldiği ufkun üzerinde geziniyordu.

"Jevalli olmadığını söylediğini sanıyordum," dedi aramızdaki sessizliği bozarak.

"Değilim," dedim tükürerek.

Bilmiş bir tavırla tek kaşını kaldırdı, bir sırıtış yüzünü değiştirdi. Bunu asla kabul etmezdim ama dürüst yanım ne demek istediğini biliyordu. Bütün bir günü dalışta geçirdikten sonra karanlık suya geri dönmek delilikti. Sadece bir Jevallinin yapacağı bir şeydi. Koy'un benimle geleceğini de bu yüzden biliyordum zaten.

Hoşuma gitse de gitmese de, Jeval'de geçirdiğim yıllarda şekillenmiş yanlarım vardı. Orası beni değiştirmişti. Bir bakıma beni ben yapmıştı.

Koy düşüncelerimi okuyarak sırıttı ve yüzeyin altına batmadan önce bana göz kırptı. Bir nefes alıp peşinden gittim.

YEDİ

TOKMAĞI SUYUN İÇİNDE KALDIRDIM, KOY'UN GÖLgesi üzerimde gezinirken keskinin tam tepesine vurdum. Göğsümdeki yanmayı artık doğru dürüst hissetmiyordum bile, zihnimde başıboş düşünceler birbirini kovalıyordu. Ellerim, güneşin vurduğu kayanın üzerinde alıştığım bir rutinle çalışırken, anılar çözülen dikişlerle bir araya geldi.

İsimsiz Deniz'in tuzlu sularındaydım ama zihnimde *Marigold*'un sıcak güvertesinde yalınayak duruyordum. Çevresinde deniz kuşlarının oluşturduğu bir bulutla ana direğin tepesindeki Auster. Willa'nın saçındaki altın parıltılar.

West.

Aklım tekrar tekrar ona kaymanın yolunu buluyordu.

Tokmak uyuşmuş parmaklarımdan kayıp düşünce gözlerimi kırpıştırdım ve kendimi yeniden resifte buldum. Mavilik görüntüyü yuttu, kaburgalarımın arkasındaki bir burulma beni karanlığa çekmekle tehdit ediyordu. Resifin içine sürülen demir çıpalardan birini buldum ve gözlerimi sımsıkı kapayıp ona tutundum. Koy'un indirdiği kazmanın darbeleri, düşüncelerimi havaya ihtiyacım olduğunu anlamama yetecek kadar keskinleştirdi. İşe geri dönmeden önce sadece bir anlığına, dalgalanan kırmızı mercan yapraklarının üzerinden bana bakarak hareketsiz kaldı. Muhtemelen Koy bu resifte ölüşümü izlemekten büyük keyif alırdı.

Tokmağı kemerime geri taktım ve çıkıntıdan kendimi iterek ışığa doğru ayak çırptım. Resif ve üzerindeki tarakçılar, ben düzensiz bir nefesle yüzeye çıkana kadar altımda küçüldü, görüşüm güneşin parıltısında bembeyaz kesildi. Güneş tepede, gökyüzünün ortasında asılıydı ama nemli havayı içime çekerken sıcaklığını hissedemedim. Tenim buz gibiydi, damarlarımdaki kan çok yavaş hareket ediyordu.

Luna'nın tırabzanlarında Clove'un yüzü belirdi ve beni görür görmez tekrar ortadan kayboldu. Hayal görmüş olabileceğimi düşünerek gözlerimi kıstım. Işık çok parlaktı, kırılıp parıldayan göz kamaştırıcı ışınları başımı ağrıtıyordu.

Uzun bir gece olmuştu. Karanlık, resifi göremeyeceğimiz kadar bastırana dek ay ışığında tarama yapmıştık. Güvertedeki zil tekrar çalmadan önce sadece bir iki saat uyumuştum ve güneş ufukta görünür görünmez suya geri dönmüştüm.

Bir kolumu ip merdivenin en alt basamağına geçirdim ve titreyen elimle kesemi kemerimden çözdüm. Kese, gövdeye asılı sepete konur konmaz yukarıdaki Sukenarı serserisi onu Clove'un sayımı için yukarı çekti.

Orada kalıp nefes aldım, zayıf kollarımın yeniden hissedebilmesi için bekledim. Dalışa devam edeceksem vücudumu ısıtmam gerekiyordu ama resifte üzerinde çalıştığım kantaşı parçası neredeyse gevşemişti. Üç kez daha dalarsam onu çıkarabilirdim.

Arkamda biri su sıçrattı ve dönünce Ryland'ın yüzeye çıktığını gördüm; geniş göğsünün havayı içine çekerken çıkardığı ses rüzgârın uğuldaması gibiydi. Nefesi düzene girene kadar nefes alıp verdi, yüzü güneşe dönüktü.

Onu gemiye doğru yüzerken ve kesesini bir sonraki sepete koyarken izledim. Sepet ânında çekildi, yükselirken üzerinden sular damlıyordu. Tırabzandaki güverteci, sepeti yukarı çektikten sonra vurgunu havaya fırlatıp yakalayarak ağırlığını tarttı. "Hafif bir pırıltı var burada, Ryland," dedi gülerek.

Ryland, tenini bir kırmızılık sararken çocuğa gergin bir gülüm-

seyle baktı. Diğer tarakçıların senden daha iyi olduğunu bilmek neyse ama mürettebatının bunu bilmesi başka bir şeydi. Ryland'ın *Luna*'daki yerinin benimki kadar sallantılı hâle gelip gelmediğini merak ettim.

Yakıcı bakışları beni buldu ve dönüp gemiye seslendim. "Bir halata ihtiyacım var!" Tuzun yakmasından sesim kısılmıştı.

Sukenarı serserisi tekrar *Luna*'nın yan tarafında belirip beni başıyla onayladı ve ben de alnımı ıslak halatlara bastırarak gözlerimi kapadım. Deniz suyu yutmaktan midem ekşimişti ve ellerimdeki kabarcıklar yeniden açılmıştı. Ama Dar Boğaz'a geri dönmek istiyorsam, bu vurgunun bir karat bile eksik olmasını göze alamazdım.

Halat yanımda suya düştü ve merdiveni bırakırken onu omzuma sardım. Nefes alırken göğsüm ağrıyor, yaralı kemiklerim çığlık atıyordu. Bir tane daha. Sonra dinlenecektim. Sonra güneşin ısıttığı güverteye tekrar tırmanır ve uzuvlarımdaki titremenin dinmesine izin verirdim.

Son kez derin bir nefes aldım ve tekrar suya daldım, yavaşça batmak ve mümkün olduğunca fazla enerji tasarrufu yapmak için hareketsizleştim. Koy tekrar yukarı çıkıyordu, hava almak için yüzeye doğru ayak çırpıyordu ve yanımdan geçerken bir baloncuk akıntısı onu takip etti. Ayaklarım resifin üzerine indiğinde, yukarıdaki silueti güneş ışığına karışmıştı.

Ben demir çıpayı bulmak için aşağı inerken pembe mercanın yüzen kolları yuvalarına çekildi ve balıklar maviliğin içinde çılgınca dağıldı. Boğazımın ortasındaki sıkışmadan, nefesimin uzun süre yetmeyeceğini biliyordum. Bedenim nefesimi düzgün bir şekilde düzenleyemeyecek kadar yorgundu ama kendimi iple resife bağlayarak gücümün bir kısmını koruyabildim. Bu tam olarak annemin sudan çıkmamı söyleyeceği noktaydı. Ve çıkacaktım da. Elime kantaşını geçirir geçirmez.

Halatın ucunu tutamaçtan geçirdim ve diğer ucunu alıp belime bağlamadan önce bir düğümle sabitledim. Halat tuzla sertleşmişti, bu da kayması ihtimalini azaltıyordu.

Yarısı çıkarılmış mücevher, kumsalda güneşten kurumuş algle-rin rengindeydi ve kayanın altında göründüğü yerde parlıyordu. Kantaşının sesi, annem bana ders vermeye başladığında ilk tanı-dığım seslerdendi. Tanıdık bir melodinin yumuşak uğultusu gibi.

Annem bunun gibi taşların resiften çıkarılması gerektiğini, öyle herhangi birine cevap vermeyeceklerini söylerdi.

Kemerimdeki tokmağı aldım ve en büyük kazmayı seçtim. Za-manım kısıtlı olmasaydı, kenarlara zarar vermemek için en küçük araçları kullanarak daha dikkatli olurdum ama Zola elindekiyle ye-tinmek zorunda kalacaktı.

Açımı ayarlayarak köşede hızlı darbelerle çalışmaya başladım ve kaya parçaları etrafımdan sekince dönerken resife baktım. Diğer uçta Ryland'la çalışan tarakçı bir çıkıntıdan fırlamış, yüzeye doğru yüzüyordu.

Keskiye tekrar vurdum ve bazalt kabuğu çatlayıp aşağıdaki de-niz tabanına düşerken etrafımdaki suyu bulandırdı. Taşın kenarla-rını incelemek üzere yaklaşmadan önce temizlenmesini bekledim. Beklediğimden daha büyüktü, içi kıpkırmızı, ham ve parlak kabar-cıklarla doluydu.

Kaya gıcırtısı yeniden duyuldu ve resifi izleyerek kendimi sırtın üzerine çektim. Boştu. Uyuşmuş tenimi kaplayan karıncalanmanın, zihnimin gerisinde yankılanan bir düşüncenin silik izlerinin farkı-na varmıştım ki ki kalçamı çeken ağırlığı hissettim.

Döndüm, keskiyi bir bıçak gibi önümde tuttum ve adamın sı-caklığı suya akarken dudaklarım aralandı. Ryland. Kemerimi sertçe çekti, bıçağını aletlerim ile kalçam arasında kaydırarak kesti. Kemer kurtulup deniz tabanına düşerken onu geri itmeye çalışarak ayak çırptım. Ama bir eliyle boğazımdan tutup beni resife dayadı.

Parmaklarını tırmaladım, suyun altında çığlık attım ve kıvranır-ken mercanın sivri çıkıntısı bacağımı kesti. Ryland yüzüme baktı, dudaklarımdan çıkan hava kabarcığını izledi. Keskin bir korku be-denime akın etti; soğuk, tenimi yeniden uyandırdı ve yüzüme sıcak basmasına sebep oldu.

Ciğerlerimin boşalmasını bekliyordu. Beni boğmaya çalışıyordu.

Son nefesimi de harcamadan önce kalp atışlarımı yavaşlatmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Kayaya yapışmıştı, ağırlığıyla beni yerimde tutuyordu. Hiçbir tekme onu yerinden oynatamazdı. Üstümüzde bir gölge aradım. Bizi görmüş olabilecek birini aradım. Ama yüzeyde sadece ışık parıltısı vardı.

Gücüm tükenirken yardıma muhtaç bir hâlde izledim ve göğsümden çaresiz bir çığlık koptu. Ellerim hareket edemiyordu. Parmaklarımı bile zor bükebiliyordum.

Ryland'ın gözleri başımın üzerinden resife kaydı. Önce tutuşu daha da sıkılaştı, sonra aniden beni bırakıp çıkıntıyı tekmeledi. Üstümde kayboluşunu izledim ve kendimi kayadan ittim, suyu olabildiğince hızlı yardım. Ayak çırptım, karanlık zihnimi sararken yüzeydeki ışığın iyice genişlemesini izledim.

Kırk fit daha.

Kollarım yavaşladı, kalbim göğsümde her attığında suyun direnci de arttı.

Otuz fit.

Keskin bir sarsıntı beni durdurdu, kollarımı ve bacaklarımı öne doğru fırlattı ve ağzım açıldı, soğuk suyun boğazımdan aşağı akmasına sebep oldu.

Halat. Hâlâ belime bağlıydı. Aşağıdaki resife demirlenmişti.

Panikle çığlık attım. Ellerim düğüme gitti, sıkı lifleri zayıf bir şekilde çekerken son nefesim de kabarcıklar hâlinde dalgalanarak benden ayrıldı. Halatı çözemeyince bıçağımı almak için arkama uzandım. Ama o da yoktu. Kemerim resif sırtının dibindeydi.

Göğsüm çöküp midem kasılırken mürekkep gibi bir karanlık zihnimi doldurdu. Halatı kalçalarımdan geçirmeye çalıştım ama faydasızdı. Aşağıda, resifin üzerinde kara bir kafa belirdi ve Kov'un kara gözleri bana baktı.

Kan önümde şeritler hâlinde, duman bulutları gibi süzülüyordu ve birden kendimi daha hafif hissettim. Boş. Göğsümdeki ağrı kaboldu, içimde bir oyuk bıraktı.

Tek ve kanlı bir şerit hâlinde kesilmiş bacağıma baktığımda kulaklarımda yalnızca kalp atışı vardı. Gölgeler etrafımı sardı, zihnimi içine aldı ve sonunda beni bir bütün hâlinde yutmasına izin verdim.

SEKİZ

"NEFES AL!"

Kükreyen ses beni derinlerden kopardı. Yanağımda bir acı patladı ve boğazımda bir ses çınladı. "Nefes al!"

Gözlerim, yanımızdaki gemi gövdesinin üzerine düşürdüğü gölgede kalan bir adamın yüzünü görecek kadar aralandı. Az çok tanıdığım bir yüz. Bir güverteci. Gri gözleri üzerimde gezindi ama hareket edemedim. Nefes alamıyordum.

Elini sudan çıkardı, havaya kaldırdı ve tekrar aşağı indirdi. Yüzüme bir tokat attı ve keskin bir nefes alıp ağzımdaki sıcak deniz suyunda boğulurken acı göğsümde patladı. Görüşüm biraz da olsa netleşti ve etrafımdaki görüntüler odaklanırken paniğe boğuldum. Yanımdaki halata doğru atladım, kendimi suyun üstünde tutmak için kolumu ona doladım.

"Kaldır onu!" Güvertecinin sesi kulaklarımda acıyla çınladı.

Biraz sonra hareket ettiğimi fark ettim. *Luna*'nın güvertesindeki krank gıcırdadı ve tıkırdayarak beni yukarı çekti. Bacaklarımı ipin etrafına sarana kadar, vücudumun ağırlığı ıslak ipten aşağı kaymama neden oldu.

Başımı kaldırdığımda Clove güverteden izliyordu ve o titreştiğinde gözlerimi kırpıştırdım, dünya yana yatıyordu. Ben ciğerlerim ağrıyana kadar öksürürken o da merdivenlerden ikişer ikişer inip güverteye yanıma indi.

"Ne oldu?"

Ama konuşamıyordum. Dizlerimin üzerine çöküp hiçbir şey kalmayana kadar karnımdaki tuzlu suyu kustum. Ahşap çıtaların üzerinde sıcak kırmızı bir havuz oluştu, elime bulaştı ve sudaki kanı hatırlayarak bacağıma baktım. Mercanın açtığı yara hâlâ kanıyordu.

Ağır hareketlerle arkama yaslandım, incelemek için parmaklarımla yarık deriyi açtım. Kemiğin görülebileceği kadar derin değildi ama kapatılması gerekiyordu. Yeni bir mide bulantısı dalgası üzerime akın etti ve ellerimi saçlarımdan geçirip az önce ne olduğunu hatırlamaya çalışarak sıcak güverteye kendimi bıraktım.

Luna'nın mürettebatı etrafımda dikilmiş bana bakıyordu ama Ryland hiçbir yerde görünmüyordu, muhtemelen hâlâ resifin üzerine sinmiş ve onu ispiyonlayıp ispiyonlamayacağımı öğrenmeyi bekliyordu.

Koy bir an sonra tırabzanın üzerinden atladı, iki ağır ayakla pruva direğinin yanına indi.

"Ne oldu?" Clove ona doğru bir adım atarak tekrar sordu.

Ama Koy bana bakıyordu ve ben gözlerindeki soruyu gördüm. Benim ne diyeceğimi öğrenmeden cevap vermek istemiyor, Jeval kurallarına göre oynuyordu.

"Nefesim tükendi," dedim boğuk bir sesle. Boğazım yanıyordu. "Kemerimi kaybettim ve resife bağladığım halattan kendimi kurtaramadım." Koy'a baktım.

Clove, bakışlarımı takip ederek Koy'a dönerken bıyığı seğirdi. "Kim gördü?" Güvertedeki diğer tarakçıların yüzlerini izleyerek bir daire çizdi. Ama kimse cevap vermedi.

"Niye umursuyorsun ki?" diye çıkıştım ayağa kalkarken. Tekrar öğürme dürtüsüne karşı nefes alıp mizana direğine dayanarak dengemi buldum.

Düğümlü halatın ağırlığı hâlâ kalçalarımdaydı, yandan kayıyor ve suyun içinde kayboluyordu. Çektim, ucu güverteye düşene kadar sardım ve almak için çömeldim. Lifler temiz bir şekilde kesilmişti, kopmamıştı.

Bir bıçağın işiydi bu.

Ayağa kalktım, halatı elimde tutarak pruvaya baktım. Koy'un gözleri güvertenin zeminine çevrildi ve kemerini takarak arkasını döndü. Bayılmadan önce gördüğüm son şey, resifin üzerinden yukarıya bakan yüzüydü. Bilmesem beni kurtardığını düşünürdüm.

Yanımda duran bir tarakçının kemerinden bir bıçak kaptım ve belimin etrafındaki halatı kestim. Levazımatçılardan biri, bir elinde teneke bir iğne iplik kutusu, diğerinde bir şişe çavdar viskisiyle alt güvertenin merdivenlerinden çıktı.

Beni sabit tutmak için uzandı ama kolumu sertçe çektim. "Dokunma bana," diye hırladım, elindekileri kapıp onu geçerek kemere doğru ilerledim.

Ayaklarımın üzerinde durabilmek için duvara yaslanarak topallaya topallaya merdivenlerden inerken mürettebatın bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. Kancadan bir fener aldım ve yük ambarına ulaşana kadar geçitten aşağı yürüdüm, karanlıkta gizlendiğim anda gözlerimdeki yaşlar parladı. Göğsümdeki acıyı olduğu yere sabitleyerek burnumu çektim. Ağladığımı duymalarına izin vermeyecektim.

Bacağım acıyordu ama birkaç dikişin çözemeyeceği bir şey değildi ve daha da önemlisi beni dalmaktan alıkoymazdı. Daha kötüsünü görmüştüm.

Kapıyı kapadım ve boş bir kasaya oturdum, çavdar viskisinin mantarını açmadan önce feneri kendime yaklaştırdım. Derin bir nefes aldım ve yaranın üzerine dökmeden önce aldığım nefesi tekrar verdim. Dişlerimi sıkarken boğazımdan bir hırıltı yükseldi. Bacağım boylu boyunca yandı, o yanma hissi karnımı buldu ve kusma dürtüsü geri dönerken başım döndü.

Şişeyi dudaklarıma götürdüm ve içtim, sıcaklığı göğsüme buyur ettim. Suyun altında bir iki saniye daha kalsaydım bir daha nefes alamazdım. Uyanamazdım.

Kapının dışındaki geçit sessiz ve karanlıktı. Ne gördüğümü ha-

tırlamaya çalışarak yere baktım. O resifte sadece Koy ve Ryland vardı. Ve elini boğazıma sardığında Ryland'ın gözlerindeki bakış netti. Ölmemi istemişti.

Bu, ipi kesenin Koy olduğu anlamına geliyordu. Hayatımı kurtarmıştı. Ama bunun doğru olduğuna bir türlü inanamıyordum.

Titreyen ellerimle iğneye iplik geçirdim ve kesiğin en derin kısmını birbirine yaklaştırdım. İğne cildime girdiğinde bir batmadan ibaretti ve hâlâ bu kadar çok üşüdüğüme şükrediyordum zira doğru düzgün bir şey hissettiğim yoktu.

"İçinden ve üzerinden. Tekrar içinden." Çalışırken gözyaşlarım burnumun ucundan damlıyor, kelimeler dudaklarımdan sessizce dökülüyordu.

Daha küçücükken Clove yara dikmeyi öğretmişti bana. Bir kanca, vücudunda derin bir kesik açmıştı ve beni kıç güvertesinde onu gözetlerken yakalayınca oturup öğrenmemi istemişti.

"Tekrar üzerinden," diye fısıldadım.

Geniş yük ambarı daralıyor gibiydi, kristal berraklığında anılar birbiri ardına su yüzüne çıkarken karanlıkta kendimi küçük hissetmeme neden oldu. Babam masasında. Annem masada önüme değerli taşlar diziyor.

Hangileri sahte?

İlk kez hepsini doğru bildiğimde, beni ana direğin tepesine çıkarmıştı ve rüzgâra doğru çığlık atmıştık.

Annemin gölgelerde kıvrılan görüntüsünü izleyerek karanlığa baktım. Güverteden gelen ve bir fenerin alevi gibi titreyen bir ışık kavisiyle silueti hareket etti. O bir hayaletti. Ve bir an için, belki ben de öyleyimdir diye düşündüm. Isolde'nin beni beklediği bir arafta olduğumu. Belki de sudan çıkmamışımdır, ciğerlerime dolan soğuk denizde ölmüşümdür diye düşündüm.

O an annemi istedim. Kâbustan uyanan küçük bir kız gibi istiyordum onu. Jeval'de geçirdiğim onca yıldan sonra, Saint'in benden istediği gibi sertleşmiştim. Kolay kolay kırılmayan bir şey

olmuştum. Ama orada oturup bacağımı dikerken, dudaklarımdan sessiz bir çığlık kaçarken kendimi küçücük hissettim. Kırılgan. Dahası, kendimi yalnız hissettim.

Kanlı elimin tersiyle ıslak yanağımı silip bir dikiş daha attım. Döşeme tahtalarının gıcırtısı duyuldu ve feneri kaldırdım. Kapalı kapının altında iki ayağın gölgesi ışığı böldü. Mandalın kalkmasını beklerken onu izledim ama bir an sonra gölge kayboldu.

Üst üste birkaç nefes aldım, West'in yüzüğünü elime alıp sıktım. Dern'de *Marigold*'un merdiveninden indiğim sabahın üzerinden altı gün geçmişti. Onun yatağında yattığımdan beri beş gece. Willa, Paj, Auster, Hamish. Yüzleri zihnimde puslu bir şekilde aydınlandı. Onları Saint'in yüzü takip etti. Onu Dern'deki meyhanede, elinde bir çay fincanıyla hatırlayarak yutkundum. O an onu görmek için her şeyimi verirdim. Soğuk davransa bile. Zalim olsa bile.

Son dikişi de bağladım ve kalan çavdar viskisini yaranın üzerine dökerek çalışmamı inceledim. Dikişlerin en temizi değildi ve çirkin bir iz bırakacaktı ama iş görürdü.

Şişeyi düşürerek ayağa kalktım. Ben feneri alıp kapıya geri dönerken şişe yük ambarında yuvarlandı. Kapıyı açarken çenemi kaldırdım ve boş geçide adım attım. Güverteye geri döndüğümde, sesiyle kendime geldiğim güverteci dümenin başında durduğu yerden fal taşı gibi açılmış gözleriyle beni izliyordu.

Feneri eline tutuşturdum. "Yeni bir kemere ihtiyacım var."

Kafası karışık görünüyordu.

"Bir kemer," diye tekrarladım sabırsızca.

Tereddüt ederek hâlâ tabureye tünemiş, taşları tartan Clove'a bir bakış attı. Güverteciye başıyla onay vermeden önce sırıttığını gördüğüme yemin edebilirdim.

Oğlan ayaklarını sürüyerek güvertenin altına gitti ve beni orada rüzgârda titremeye bıraktı. Saçlarımdan hâlâ deniz suyu damlıyor, güverteye, ayaklarımın dibine düşüyordu. Başımı kaldırdığımda kasadan yeni bir kazma arayan Koy'un pruvadan beni izlediğini gördüm.

Aksadığımı saklamaya çalışarak ona doğru ilerledim. "Bunu neden yaptın?"

"Ne yapmışım?" Kazmayı kemerine taktı.

"Sen..." dedim, kelimeleri toparlayamayarak. "Halatı kestin."

Koy belli belirsiz gülümsedi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Sesimi alçaltarak ona yaklaştım. "Evet, biliyorsun."

Koy bakışlarıyla güverteyi taradı. Kara gözleri üzerimde dolaşıp sonra benimkilerle buluştu. "Halatı ben kesmedim."

Çocuk elinde aletlerle dolu bir kemerle dönerken Koy beni itip geçti. Tokayı iyice sıkarak belime taktım. Çıpa krankına çıkıp bir ayağımla geminin yan tarafında dengemi buldum. Güverteye bir sessizlik çöktü. Aşağıda dalgalanan maviliğe bakarak rüzgâra karşı durdum. Ve daha fazla düşünmeden atladım.

DOKUZ

Uzaktaki bir liman çanının sesi beni bal rengi gemiler, kanatlı yelkenler ve rüzgârda çınlayan bir dizi yılan taşının sesiyle boyanmış bir rüyanın derinliklerinde buldu.

Gözlerim zifiri karanlığa açıldı.

Mürettebatın kamarası, horlamalar ve *Luna* yavaşlarken sandıkların çıkardığı gıcırtı dışında sessizdi. Oturup bacaklarımı doladığım kumaştan ayırarak ayak parmaklarımın serin zemine değmesine izin verirken elim çılgınca bıçağımı aradı.

Uyumak niyetinde değildim. Ryland hareketsizleşene kadar karanlıkta tepemdeki hamağını izlemiştim ve gözlerim ağırlaşsa, kemiklerim ağrısa da başladığı işi bitirmeye karar verirse diye uyanık kalmaya kararlıydım.

Kamaranın diğer tarafında Koy hâlâ uyuyordu; bir eli kumaştan sarkmıştı, neredeyse yere değiyordu. Ayağa kalktım, bacağıma aniden saplanan acıyla keskin bir nefes aldım ve el yordamıyla yerde çizmelerimi arandım. Çizmelerimi giyip kapıyı açarak geçide doğru süzüldüm.

Merdivenlere ulaşana kadar elimle duvarı takip ederek yukarıdaki gri gökyüzüne baktım.

Güverteye çıktığımda Zola'nın sesi emirler vermeye başlamıştı bile. Havadaki serinlik beni titretince kollarımı kendime sardım

Luna o kadar yoğun ve parlak bir beyaz sisle kaplanmıştı ki sisin okşamasını yüzümde hissedebiliyordum.

"Yavaş yavaş!" Sisin içinde sesler yükseldi ve Clove dümeni hafifçe çevirmeden önce başını bir yana eğerek etrafı dinledi.

Girdaplar çizen sisi izleyerek tırabzana gittim. Liman işçilerinin sesini duyabiliyordum ama iyice yanaşıp da aramızda sadece birkaç metre kalana kadar gemi kızağı görünmedi. Gövdeyi sürtmeden önce yakalamaya hazır en az bir düzine el uzanmıştı.

"Şimdi!" diye tekrar seslendi o ses gemi dururken, her iki çıpa da art arda şangırtıyla suya düştü.

Clove, merdiveni açmak için etrafımdan dolandı ve bir an sonra Zola, peşinde hazinedarla belirdi.

Görünen tek şey sisin içinden çıkan çatıların siyah, sivri tepeleriydi ve bir göletteki sazlıkları andırıyorlardı. Ama hiçbiri tanıdık gelmiyordu.

"Neredeyiz?" diye sordum Zola'nın bana bakmasını beklerken.

Eldivenlerini düzgünce giydi, parmakları deriye iyice yerleşene dek çekiştirdi. "Sagsay Holm."

"Sagsay Holm mu?" Sesim yükseldi ve karşısında omuzlarımı dikleştirdim, ağzım açık kaldı. "Dar Boğaz'a geri döneceğimizi söylemiştin."

"Hayır, söylemedim."

"Evet, söyledin."

Bana sabırla bakarak mizana direğine yaslandı. "Yardımına ihtiyacım olduğunu söyledim. Ve henüz işimiz bitmedi."

"Bu vurgunu iki günde yaptım," diye hırladım. "Kotaya ulaştık."

"Vurgunu yaptın ve şimdi onu devretme zamanı," dedi duygusuz bir sesle.

Yarım ağız küfrettim. Bu yüzden Sagsay Holm'daydık. Vurgunu devretmek, bir mücevher tüccarını taşları temizleyip keserek ticarete hazır hâle getirmesi için görevlendirmek anlamına geliyordu. "Bunu kabul etmedim."

"Sen hiçbir şeyi *kabul* etmedin. Benim gemimdesin ve Ceros'a

geri dönmek istiyorsan sana söyleneni yapacaksın." Bana yaklaştı ve onunla tartışmam için bana meydan okudu

"Piç kurusu," diye mırıldandım dişlerimi gıcırdatarak.

Bir bacağını geminin yan tarafından attı ve çizmesiyle merdiveni yakalayarak aşağı indi.

"Sen benimlesin." Yanımda Clove'un kulak tırmalayan sesi duyuldu.

Ona döndüm. "Ne?"

Kilitli bir sandığı ellerime tutuşturdu ve tırabzanlara doğru hareket etmem için eliyle işaret verdi. "Benimle geliyorsun," dedi tekrar.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

"İstersen gemide onlarla kalabilirsin." Çenesiyle birkaç mürettebat üyesinin beni izlediği kıç güvertesini işaret etti. "Senin seçimin."

Sise bakarak iç çektim. Gemide Zola'nın emirlerine uyulduğundan emin olacak kimse olmazsa ne olacağı da belli olmazdı. Koy bir kez kellemi kurtarmıştı ama içimden bir ses, tüm mürettebata karşı ikimiz kalırsak bunu bir daha yapmayacağını söylüyordu.

Clove'un gözlerinde başka seçeneğim olmadığını bildiğini görebiliyordum. "Nereye gidiyoruz?"

"Tüccarın vurgunumuzdan hiçbir şey aşırmadığından emin olmanı istiyorum. Bu Tuzkanlılara güvenmiyorum."

Başımı iki yana sallarken inanamayarak sırıttım. Tüccarların değerli taşları değiştirmesine engel olmak için bir mücevher bilgesi istiyordu. "Ben annem değilim." Isolde ölmeden önce bana mücevher sanatını öğretmeye başlamıştı ama bir gün onun becerisine sahip olacaksam bile daha uzun yıllar çıraklık yapmam gerekiyordu.

O sırada Clove'un yüzünde bir şey değişti ve bu, parmaklarımın ağır sandığın kulplarını daha sıkı kavramasına neden oldu. "Hiç yoktan iyidir." Sesinin tonu da değişmişti ve annemden bahsetmenin onu sarsıp sarsmadığını merak ettim.

Şansımı denedim. "Isolde hayatta olsa senden nefret ederdi, biliyorsun değil mi?" Ona doğru bir adım attım.

Gözlerinin içine bakarken gözlerini kırpmadı ama onun adını andığım anda tüm cesaretim söndü. Isolde'nin hatırasına karşı bağışıklığı olmayan tek kişi o değildi. Anısı beni kıskıvrak yakalayıp sıktı.

Clove'un elleri ceketinin ceplerine kaydı. "Şu iskeleye in. Hemen."

Sandığı tekrar ellerine sertçe bırakıp ceketimin kapüşonunu çekmeden önce ona bir an daha baktım. Tırabzana tırmanıp merdivenden aşağı inerek onarım kızağındaki bir liman işçisi kalabalığının arasından geçerken hiçbir şey söylemedim. Zola kenarda, liman amirinin önünde durmuş, köşesine sahte arma basılmış bir parşömeni açıyordu. Fark edip etmeyeceğini merak ederek adamı yakından izledim. Sahte bir armanın altında yelken açmak, yaşadığın sürece başka bir gemiye adım atmana engel olacak bir suçtu.

Liman amiri defterine bir şeyler karaladı ve kapatmadan önce belgeyi iki kez kontrol etti. "Bu rıhtıma plansız gelen gemilerden hoşlanmıyorum," diye homurdandı.

"Bir girip çıkacağız. Bastian'a varmadan önce birkaç malzemeye ihtiyacımız var," dedi Zola medeni ve soğukkanlı bir tavırla.

Liman amiri tartışmaya hazırdı ama Zola ceketinin cebinden küçük bir kese çıkarıp aralarında tuttu. Liman amiri başka bir şey söylemeden omzunun üzerinden ana rıhtıma baktı.

Clove rıhtıma inip yanımda durdu ve kasabaya doğru yola çıkmadan önce Zola ona başıyla bir işaret verdi. Sokağa çıkana kadar, seyyar satıcıların ve tersane işçilerinin arasına girip çıkarak Clove'un peşinden gittim.

Arnavut kaldırımları, Ceros'taki yuvarlak olanların aksine geniş ve düzdü ama bunun da ötesinde temizdi. Sokakta tek bir çamur lekesi ya da atılmış liman malzemelerinin oluşturduğu yığınlar yoktu ve tüm binaların pencereleri parlıyordu.

Sis, parlak güneş ışığında incelmeye başlamıştı ve yanlarından geçerken kırmızı tuğlalı binalara baktım. Cephelerine yuvarlak pencereler yerleştirilmişti, önlerinden geçerken Clove'la ikimizin

yansıması belirdi üstlerinde. İkimizin bir arada oluşu tanıdık bir sahneydi. Bakmak istemediğim bir sahne.

Sagsay Holm liman kenti hakkında, babamın birkaç kez Dar Boğaz Ticaret Konseyi'yle İsimsiz Deniz Ticaret Konseyi'nin bir araya gelişi sebebiyle burada bulunması dışında neredeyse hiçbir şey duymamıştım. O zamanlar, bu sularda ticaret yapma lisansı almak için uğraşıp duruyordu. Bunun gerçekleşmesi için her ne yaptıysa muhtemelen yasal değildi ama sonunda istediğini elde etmişti.

Clove kalabalığın arasında omuz ata ata ilerledi ve ben de onun hemen peşindeydim. Sokakları ve ara sokakları belirten elle boyanmış tabelalara bakmadan art arda bir sürü köşeyi döndük. Tam olarak nereye gittiğini biliyor gibiydi. Sonunda çok yüzeyli, yuvarlak bir pencerenin altında durduk. Bölmeler, arkamızdaki gökyüzünün derinleşen maviliğini yansıtan bir yapboz gibi birbirine oturuyordu.

Clove sandığı bir kolunun altına aldı ve pirinç tokmağa dokunmak için uzandı. Tokmağın sesi etrafımızda yankılandı ama kapının arkası sessizdi, pencere karanlıktı. Clove tekrar çalınca kapı aniden açıldı.

Karşımızda yıpranmış deri bir önlük giyen küçük bir kadın duruyordu. Yüzü kızarmıştı, koyu saçlarının bir tutamı geniş alnına yapışmıştı. "Evet?"

"Devretmek istiyorum," diye yanıtladı Clove, lafı dolandırmadan.

"Tamam." Önlüğünün cebinden bir yığın kâğıt çıkararak kapının açılmasına izin verdi. Gözlüğü yerine oturana kadar burnunu kırıştırdı. "Bu hafta biraz yoğunuz."

"Onlara bugün ihtiyacım var."

Kadının elleri dondu ve gülmeden önce gözlüğünün üzerinden ona baktı. "Mümkün değil." Clove bir şey demeyince bir elini beline koydu. "Bak, bir *programımız* var..."

"Anlıyorum." Clove çoktan ceketinin içine uzanmıştı. Büyük bir kese çıkardı ve tek kelime etmeden uzattı. "Zahmetine karşılık." Kadın gözlerini kısınca keseyi ona doğru itti. "Ücrete ek olarak tabii."

Kadın bunu düşünür gibi oldu, ağzı bir yana kıvrılmıştı.

Onun ve Zola'nın ceplerinden çıkardıklarını gördüğüm birçok keseden biriydi bu ve Zola'nın tüm servetini bu girişime yatırıp yatırmadığını merak etmeye başlamıştım. Acelesi olduğu açıktı ve belli ki risk almaya da istekliydi. Sagsay Holm'da iki günlük bir dalışı ve hızlı bir devretmeyi gerektiren ne olabilirdi? *Luna*'nın direklerine sahte bir arma çekmişti ve limana demirlemek için kullandığı belgeler de sahte olsa gerekti. Ticaret ruhsatını kaybetmeye değecek ne olabilirdi ki?

Kadın sonunda keseyi alıp kapıda gözden kaybolmadan önce bir an daha tereddüt etti. Clove onu takip ederek basamakları tırmandı ve ben de kapıyı arkamızdan kapattım.

Mücevherin uğultusu hemen kendini gösterdi. Akiğin derin yankısı ve kehribarın yüksek perdeli şarkısı. Oniksin alçak ve sabit vızıltısı. Dalıştaki su basıncı gibi etrafımdan bastıran sesler.

Kadın bizi sadece büyük bir pencereden giren ışıkla aydınlanan küçük bir oturma odasına götürdü.

"Çay?" Kadın önlüğü kafasından çıkarıp duvara astı. "Biraz zaman alacak."

Clove başıyla onayladı ve kadın ahşap masada oturan bir adamın bulunduğu atölyenin sürgülü kapısını açtı.

"Aceleymiş." Kadın keseyi tahta masanın üzerine bıraktı ve adam başını kaldırarak açık kapıdan bize baktı.

Kadın masanın üzerine eğildi, bizim duyamayacağımız kadar alçak sesle bir şeyler söyledi. Adam üzerinde çalıştığı kuvars parçasını önündeki kutuya koydu. Tüccar yüzüğündeki taş parladı. Metali aşınmış ve kazınmıştı, bu da epeydir tüccar olduğu anlamına geliyordu.

Onu daha iyi görebilmek için yanmayan şöminenin yanındaki koltuğa oturdum. Düşük seviyeli mücevher tüccarlarının, vurguları temizleyip keserken el altından değiş tokuş yapmaları duyulmamış bir şey değildi. Sahte taşların mücevher ticaretine girmesinin birkaç yolundan biriydi bu.

Adam masayı çabucak temizledi, bizi baştan ayağa süzdü. "Dar Boğaz'dan yeni mi geldiniz?"

Duvarın diğer tarafında bir çaydanlık kapağı tıkırdadı.

"Öyle," diye yanıtladı Clove ama şüphelendiği açıktı.

"O belayı buraya getirmesen iyi olur," diye homurdandı adam.

"Ne belası?" diye sordum ama Clove beni susturmak istercesine sert bir bakış attı.

"Yanan gemilerle ilgili mevzu," dedi adam. "Dün ticarethanede konuşulan tek şey buydu."

Clove'un gözleri bana döndü.

"Dar Boğaz'daki bir tüccar liman liman gezip gemileri ateşe veriyormuş. *Luna* adında bir gemiyi arıyormuş."

Dondum, kalbim ağzıma geldi.

Saint. Veya West. Mutlaka ikisinden biriydi.

Ancak West ve *Marigold*'un mürettebatı, Ticaret Konseyi tarafından cezalandırılmadan bu kadar büyük bir şey yapamazdı. Beni arayacaklarsa da sessizce ararlardı. Ama Dar Boğaz'daki her limanda yanan gemiler... Bu, babamın yapacağı türden bir şeydi.

Titrek bir nefes verdim. Titreyen dudaklarımda ürkek bir gülümseme belirdi ve Clove beni görmeden önce gözümün kenarında beliren bir damla yaşı silmek için pencereye döndüm. Şaşırmış olamazdı. Babamı benden bile iyi tanıyordu.

Bu umudu kendime yasaklamıştım ama bir şekilde onun benim için geleceğini biliyordum.

Masadaki adam sandığı açtı ve ilk taşı, siyah turmalin parçasını almadan önce gözleri büyüdü. Hiç vakit kaybetmedi, göz merceğini taşa doğru indirdi ve ince bir kazmayla hemen işe koyuldu.

Clove odanın karşı tarafındaki tuğla şöminenin yanındaki sandalyeye çöküp bir ayağını dizine dayadı. "Dün o dalışta ne olduğunu bana anlatacak mısın?"

Gözlerimi tüccardan ayırmadan sesimi alçalttım. "Saint'in seni Zola'ya katılmaya itecek ne yaptığını bana anlatacak mısın?" Clove'un bakışlarının üzerimde yoğunlaştığını hissedebiliyordum.

"Olan buydu, değil mi? Saint sana bir şekilde ihanet etti ve sen de böylece intikam alacağını düşündün. Saint'in işlerini kimse senin kadar bilmiyor ve kızının varlığını ya da kim olduğunu da başka bilen yok. Bu da seni Zola için büyük bir ganimet yapıyor."

Kadın elinde bir tepsi çayla oturma odasına geri döndü ve onu bir takırtıyla sehpanın üzerine koydu. Benden önce Clove'un bardağını doldurdu ama ben sadece bardağın içine baktım, yüzeyindeki ışık dalgalanmasını seyrettim.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Clove bir el hareketiyle onu yolladı ve kadın atölyeye girmeden önce önlüğü kancadan aldı. Masada adamın karşısına oturdu ve yığından bir sonraki taşı aldı.

"Saint'i gördüm. Ceros'ta," dedim. "Bana senin *gittiğini* söyledi."

Clove bardağı dudaklarına götürerek sertçe yudumladı.

"Bunun senin öldüğün anlamına geldiğini sanıyordum." Kelimeler sessiz odada ağırlaştı.

"Eh, ölmedim."

Fincanı elime aldım, parmağımın ucuyla elle boyanmış çiçeklerden oluşan asmayı takip ettim. "Düşünüyorum da," dedim fincanı dudaklarıma götürerek ve aramızda kıvrılan buhar bulutunun arasından gözlerinin içine bakarak, "aslında ölmüş de olabilirsin."

ON

GEMİYE GERİ DÖNDÜĞÜMÜZDE *LUNA*'NIN GÜVERTESİ fener ışığıyla aydınlanıyordu.

Clove, tüccardan ayrılmadan önce mücevherleri iki kez kontrol etmemi istemişti ve bu yüzden günbatımından epey sonra dönebilmiştik. Kendilerine verilen sürede iyi bir iş çıkarmışlardı, bu yüzden bazı kenarların ve noktaların olması gerektiği kadar keskin olmadığını belirtmedim. Mücevherler mücevherdi işte. Ağırlıkları tuttuğu sürece, neye benzediklerini daha az umursayamazdım.

"Hazır et!" Zola emirlerini yağdırır ve mürettebat ritmi yakalayıp gemiyi limandan ayırırken Sagsay Holm arkamızda parıldadı.

Üç kişi senkronize bir şekilde direklere tırmandı, yelkenleri indirmek için halatları çözdü ve daha biz daha limandan çıkmadan, rüzgâr yelkenleri siyah gökyüzüne karşı mükemmel beyaz kavisler oluşturacakları şekilde doldurdu. *Luna*'daki yelkenlerin yanında *Marigold*'dakiler küçücük kalıyordu ve bunu düşündüğüm anda, içimde kıvranan duyguyu görmezden gelerek altın geminin görüntüsünü zihnimden uzaklaştırdım.

Gemi körfezden çıktığında, Zola seyrüsefercisine kısık sesle bir şeyler mırıldandı ve Clove ellerini dümenden indirip Zola'yı odasına kadar takip etti. Kapı arkalarından kapandı ve ufukta yükselen yıldız dizisini inceledim. Güneye değil kuzeye gidiyorduk.

Dümenci odasının kapısının altından gölgelerin yer değiştirmesini izlerken düşündüm. Dar Boğaz'dan hiç olmadığım kadar

uzaktaydık. İsimsiz Deniz, zihnimde annemin hikâyelerinin parlak renkleriyle boyanmış bir yerdi ama tıpkı Dar Boğaz gibi orası da acımasız takasçılar, hilekâr tüccarlar ve güçlü loncalarla doluydu. Zola yaptığı işi bitirdiğinde muhtemelen ölmüş olacaktı. Ve günahlarının bedeli talep edildiğinde, *Luna*'nın yakınlarında olmak istemiyordum.

Merdivenden kıç güvertesine çıktım ve kıç tarafına eğildim. Gemi, aşağıdaki denizde hafif bir dalga oluşturarak karanlık suyu beyaz köpüklere dönüştürüyordu. Calla halatları topluyor, onları sararken ihtiyatla beni izliyordu. İşini bitirdiğinde ana güverteye inen merdivene yöneldi ve bir ayağımı tırabzandan atmadan önce etrafıma bakındım.

Luna'nın ahşap gövdesinin oymalı süsleri, dümenci odasının penceresinin etrafında geniş dalgalar hâlinde yükselip alçalıyordu. Zola'nın kamarasından gelen ışığın kapalı panjurların arasından karanlığı yardığını görene kadar şeklini takip ettim ve parmak uçlarıma basarak kıçta süzüldüm.

Pencerenin ağzını bulunca uzandım ve gemiye yakın durdum ki kendimi ahşaba yaslayabileyim. Mum ışığıyla aydınlatılmış odayı görünce gözlerimi kısıp kapının yanında asılı olan aynaya baktım. Yansımadan, Clove'un koca elinde çavdar viskisiyle dolu yeşil bir bardak tuttuğunu ve köşedeki küçük ahşap masanın yanında durduğunu görebiliyordum.

Zola onun önündeki masada oturmuş, muhasebe defterlerine dikkatle bakıyordu. "Bu kadarı yeter."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Clove. Aşağıda çalkalanan suyun sesi yüzünden adamın yıpranmış sesi zar zor duyulabiliyordu.

"Çünkü yetmek zorunda."

Clove başını sallayarak karşılık verdi ve çavdar viskisini dudaklarına götürdü. Camda kırılan ışık, mücevher incelemek için kullanılan lambadaki bir taş gibi parlıyordu.

Zola çavdar viskisi şişesini aldı. "Başka?"

Clove, konuşmadan önce odanın köşesine dalgın dalgın bakı-

yordu ve onun tereddüt ettiğini anlamam biraz zaman aldı. "Kasabada bir laf dönüyordu."

"Ya?" Zola'nın sesi yükseldi ve aynadaki yansımasına yeniden baktığımda yüzü kurnaz bir neşeyle aydınlanmıştı.

"Sagsay Holm'a birinin Dar Boğaz'da liman liman gezdiğine dair bir duyum gelmiş dün." Durdu. "Yanan gemiler."

Zola'nın rengi soldu ama neden olduğundan emin değildim. Donanmasını Dar Boğaz'da bırakmanın güvenli olmadığını bilmesi gerekiyordu. Onu İsimsiz Deniz'e her ne getirdiyse buna değeceğini düşünmüş olmalıydı. Eli çavdar viskisinin birazını masaya dökecek kadar titredi ama başını kaldırıp bakmadı.

Clove, "*Senin* gemilerin olduğundan şüpheleniyorum," diye ekledi.

Parmaklarımı pencerenin pervazına iyice bastırdım. "Saint mi?"

"West," diye fısıldadı Clove.

Nefesim kesildi, içimde aniden alevlenen korku beni hareket edemez hâle getirdi. West, Dar Boğaz'da gemileri yakıyorsa, *Marigold*'u ve mürettebatını riske atıyor demekti. Böyle bir şeyi Saint'in yapabileceği gibi Ticaret Konseyi'nden gizleyemezdi.

Clove, "En az altı gemi gitti," dedi. "Birkaç mürettebat öldü. Muhtemelen şimdiye kadar sayı artmıştır..."

Gözlerimde şimşekler çakarken nefes aldım. Zola o gece odasında West'in elinde *Marigold*'u kırmızıya boyayacak kadar çok kan olduğunu söylemişti. Buna inanmak istemesem de bir yanım çoktan inanmıştı.

"Önemli değil." Zola, öfkesini dizginlemeyi pek beceremiyordu. "Hem geleceğimiz hem de servetimiz Bastian'da."

"Bastian." Dudaklarım bu kelimeyi söylerken kıpırdandı.

Güneye gitmiyorduk çünkü bu vurgunu Dar Boğaz'a geri götürmüyorduk. *Luna*, Bastian'a gidiyordu.

"Biz limana yanaşmadan önce bu geminin her santiminin temizlenip parlatılmasını istiyorum, anlaşıldı mı? Güneşin doğduğu andan ufukta bir kara gördüğüm âna kadar bu gemide ne kadar e

varsa çalışsa iyi olur. Bastian'a bir Sukenarı serserisi gibi görünerek demirlemeyeceğim," diye mırıldandı Zola, çavdar viskisini kafasına dikip bir tane daha doldururken.

Clove, kehribar rengi alkolden geriye kalanları döndürerek bardağına baktı. "Demirlediğimiz an anlayacak. O limanda olan her şeyi biliyor."

"İyi." Zola gülümsedi. "O zaman bizi bekliyor olacak."

Kafam karışmıştı, Zola'nın yüzünü inceledim. Ama yavaş yavaş parçalar birleşmeye başladı, düşünceler bir bir yerine oturmadan önce aklımda dönüp durdu.

Holland.

Bu vurgunu Dar Boğaz'ın ötesinde yeni bir girişim başlatmak için kullanmıyordu. Zola bir borç ödüyordu. Yıllardır Holland tarafından boğazı kesilmeden bu sulara açılmayı başaramamıştı. Sonunda onunla iyi geçinmenin bir yolunu bulmuştu ama nasıl? Üç yüz karat değerli taş, İsimsiz Deniz'deki en güçlü mücevher tüccarı için hiçbir şey değildi.

Zola, bunun benimle ya da West'le ilgili olmadığını söylerken yalan söylemiyordu. Saint'le bile ilgili değildi.

Parmaklarım çiy tabakasıyla kaplı çerçevede kaydı ve panjuru yakalayıp gövdeye yapıştım.

Başımı kaldırdığımda Clove'un gözleri penceredeydi. Karanlıkta gizlenerek nefesimi tuttum. Gözleri gözlerime sabitlenmiş gibi kısıldı. Biraz sonra odada yürümeye başladı ve kendimi pencerenin yanındaki oymaya bastırarak küçüldüm. Panjur ahşaba çarparak açıldı ve elinin pervazda belirmesini, ay ışığının parmağındaki altın yüzükte kırılmasını izledim. Kıpırdamamaya çalıştım, kendimi sabit tutmak için çizmemin topuğuyla çıkıntıyı iterken bacağım acıyla zonkluyordu.

Ama çok geçmeden panjurlar kapanarak yerine kilitlendi.

Beni görmemişti. Beni görmüş olamazdı. Ama kalbim tekledi, kanım damarlarımda yandı.

Uzanıp kendimi tırabzana çektim ve kıç güvertesine atladım.

Basamaklara koştum ve üzerlerinden atladım, iki ayağımla güverteye indiğimde uyluğumdaki dikişler acıyla gerildi. Geçide doğru yürüyüp karanlığa süzülürken dümendeki adamlar kocaman açılmış gözleriyle bana baktılar.

Dümenci odasının kapısı açılmaya başlamıştı ve aşağıya inmeden önce, güverteye yaydığı ışığın etrafından dolaştım. Ben müretteabat kamarasına koşup üçüncü sırayı bulmak için hamaklar arasında dolaşırken yukarıdan ayak sesleri duyuldu. Ryland uyuyordu ve ben de çizmelerimi çıkarmaya zahmet etmeden onun altındaki yerime, hamağımın kapitone kumaşına geri döndüm. Titreyerek dizlerimi göğsüme çektim.

Karanlık kapı eşiğindeki gölgeler hareket etti ve kemerimdeki bıçağı bularak beklemeye koyuldum. Zola, İsimsiz Deniz'de ne yaptığını gizlemek için büyük özen göstermişti ve bunu keşfettiğimi öğrenirse, Dar Boğaz'a geri dönmeme asla izin vermezdi. Bu gemiden canlı ayrılmama asla izin vermezdi.

Bir figür bölme perdesinin altında belirirken gözlerimi karanlığa diktim ve bıçağımı göğsümde sıkıca tuttum. Kim olduğunu seçmeye çalışarak gözlerimi kıstım. Bir ışık huzmesi gümüşi sarı saçları aydınlattığında çığlık atmamak için yutkundum.

Clove. Beni *görmüştü*.

Gölgesi hamakların arasından yavaşça hareket ediyordu, gittikçe yaklaşırken ayak sesleri duyulmuyordu. Yanından geçmeden önce tüm hamaklara tek tek baktı ve bir sonraki sıraya geldiğinde bir elimi ağzıma bastırarak hareketsiz kalmaya çalıştım. Eğer yeterince hızlı davranırsam ilk ben saldırabilirdim. Bana ellerini süremeden bıçağımla iç organlarını deşerdim. Ama bu düşünce midemin çalkalanmasına, gözümün kenarından bir damla yaşın akmasına sebep oldu.

O bir piç ve hainin teki olabilirdi. Ama hâlâ Clove'du.

Benimkinin yanındaki hamağın orada durduğunda bir çığlığı bastırdım. Bir adım daha attı ve Ryland'ın hamağına bakarken bacakları hemen yanımdaydı. İşte o zaman durdu, ben de açıyı bu-

saplayarak bıçağımı kaldırdım. Eğer onu kaburgalarının altından bıçaklarsam, ciğerine denk getirebilirdim ve bu da onu peşimden koşamayacak hâle getirirdi. Yani, öyle umuyordum.

Kaldırdığım bıçak ellerimde titriyordu, onun eğilmesini bekledim ama o kıpırdamıyordu. Clove ellerini kaldırırken bir bıçak karanlıkta parıldadı ve Ryland'ın hamağına ulaştı. Aşağıdan onun yüzünü izlerken ve nefes almamaya çalışırken hareketsizleştim. Ama Clove'un gözlerinden hiçbir ifade okunmuyordu, ağzı rahat, gözleri yumuşaktı.

Hamak üzerimde titredi ve yüzüme sıcak bir şey çarptı. İrkildim, yanağımdan silmek için hızla uzandığım sırada bir damla da koluma aktı. Parmaklarımı ışığa tuttuğumda kaskatı kesildim.

Kandı.

Hamak sessizce üzerimde sallandı ve Clove geri çekilip Ryland'ı hamaktan kaldırmadan önce bıçağını kınına koydu. Onu omzuna alışını dehşet içinde izledim ve gevşek elleri yüzümün yanına düşerek sallandı.

Ölmüştü.

Ayak sesleri kapıya doğru ilerlerken hareket etmedim. Sonra gitti, kamara sessizleşti. Işık kesilir kesilmez doğruldum, gözlerim fal taşı gibi açılmış hâlde karanlık geçide baktım.

Derin, uykulu nefesler ve sallanan ipin gıcırtısı dışında hiçbir ses yoktu. Gövdeye çarpan suyun sessiz uğultusu. Bir an, belki rüya görmüşümdür diye düşündüm. Karanlıkta ruhların yapıp ettiklerini gördüğümü düşündüm. Kamarayı tarayarak omzumun üzerinden baktım ve onu gördüğümde donup kaldım.

Koy hâlâ hamaktaydı, açık gözleri üzerimdeydi.

ON BİR

DİĞERLERİ UYANANA KADAR HAREKET ETMEYE CEsaret edemedim. Geçitte tekrar ayak sesleri duyulacak mı diye kulak kabartarak karanlıkta saatlerce uyanık yattım ama gemi bütün gece, şafakta ilk mürettebat vardiyası başlayana kadar sessizdi.

Bir gün önce üzerime çöken yorgunluğu hissetmiyordum. Bacağımdaki deri iyice büzüşmüş ve dikişlerin etrafı kızarmıştı ama acıyı bile zar zor hissedebiliyordum. Ryland ölmüştü ve bunun hissettirdiği rahatlık etrafımdaki gerginliği çözmüştü. *Luna*'da güvende değildim ama Ryland gitmişti ve Koy'un beni uykumda öldüreceğini düşünmüyordum.

Asıl soru dün gece ne olduğu ve neden olduğuydu.

Son birkaç basamağı çıkmadan önce güverteyi taradım, rüya görmediğimden emin olmak için içgüdüsel olarak Ryland'ı aradım. Wick mizana direğinin üzerindeydi, yelkenin köşesindeki bir rondelayı değiştiriyordu, rüzgâr dalgalı saçlarını alnına doğru savuruyordu. Ama Ryland'dan hiçbir iz yoktu.

Pruvada, Clove seyir defterine sayıları kaydediyordu ve ben onun sayfalara sakin, kayıtsız bakışını izledim. Bir önceki gece bıçağı Ryland'a saplayıp cesedini kamaradan çıkarışını izlerken gördüğüm bakışın aynısıydı.

"Ekip kontrolü!" diye seslendi lostromo. Sesi gemide yankılandı.

Güvertedeki herkes isteksizce itaat etti ve iskelede sıraya dizil-

mek üzere işlerini bıraktılar. Güvertecilerin ve tarakçıların sonuncusu da alt güverteden geldi, hâlâ uykululardı. En sonda yerimi aldım, lostromonun defterinin üzerinden bakarak isimleri işaretlemesini izledim.

"Ryland nerede?" Ellerini kalçalarına koydu, bakışlarını her birimizin yüzünde gezdirdi.

Güvertede Koy'un bakışlarını yakaladım. Kıpırdamadı.

"O piç dün gece gemiye dönmedi," diye homurdandı Clove arkasından, dikkati hâlâ seyir defterindeydi.

Ellerim arkamda birbirini buldu, parmaklarım birbirine dolandı. Clove'un Ryland'ın peşine düşmesi için aklıma tek bir neden geliyordu ama hiçbir anlamı yoktu. Zola'ya kim olduğumu söyleyen oydu. Beni mürettabatla karşı karşıya getirmişti. Neden beni korumaya çalışsındı ki?

Gözlerim doldu ve gözümü kırparak yaşları engellemeye çalıştım, biri düşmeden önce gözümün kenarını sildim. Buna inanmaya korkuyordum.

İtiraz edecek mi diye Wick'e baktım, sabah uyandığında Ryland'ın hamağındaki kanı görmüş olmalıydı. Ama bunu kimin yaptığını bilmese de onlarla ters düşmek istemiyordu. Çenesini kapalı tuttu.

Lostromo, mürettebatı tek tek savarak defterine bir şeyler daha karaladı ve birkaç dakika sonra *Luna*'daki herkes işine geri döndü.

Ben dümene giderken Clove bana bakmadı, yaklaştıkça omuzları kamburlaştı. Yüzüne baktım, derin gözlerini çevreleyen kırışıklıkları inceledim ve bir an için başımın üstünden gergin bir şekilde güverteye baktı. Kimsenin bizi izlemediğinden emin olmaya çalışıyordu ve ihtiyacım olan tek cevap buydu.

Üzerimden eğilerek yanımızdaki direğin kancasına uzandı. "Burada olmaz." Sesi sağlamdı, sertçe yutkunmama neden oldu.

Eğer Clove bana sahip çıkıyorsa, Saint'e sırtını dönmemişti. *Bana* sırtını dönmemişti. Ve bu sadece bir anlama gelebilirdi. Bir şeylerin peşinde olan tek kişi Zola değildi.

Babam da bir şeylerin peşindeydi.

"Tarakçı!" Lostromo ellerini ağzına kapayarak rüzgâra karşı bağırdı. "Dümenci seni görmek istiyor! Hemen!"

Clove'la göz göze gelmeye çalıştım ama defteri kapayıp güverteyi geçti. Açık kapıdan dümenci odasına girdi ve ben eşikte durup Zola'yı izledim. Pencerenin önünde durmuş, ellerini arkasında birleştirmişti.

Clove masanın ucundaki sandalyeye oturup bir ayağını dizine koydu ve köpüklü su dolu leğenin yanındaki sandalyesinde arkaya yaslandı.

Ben kıpırdamayınca Zola omzunun üzerinden bana baktı. "Hadisene. İçeri gel."

Ne olduğuna dair bir ipucu arayarak bir ona bir ötekine baktım. Ama Clove endişeli görünmüyordu. Zola'yı ikna etme konusunda iyi bir iş çıkarmıştı ama bu güvenin bir bedeli olmalıydı. Clove hiçbir zaman masum bir adam olmamıştı ve bu gemiye binmek için ne yaptığını merak ettim.

"Vurgun?" Zola, pencerenin yanındaki tabureye oturmak için paltosunun uçlarını kaldırdı.

Clove, "Sagsay Holm'daki tüccardan gelen orijinallik mektubu ile kategoriye ayrılıp maddelendirilmiş," diye rapor verdi ezberinden. "Toplam değeri yaklaşık altı bin bakır olarak belirledi."

Meblağ karşısında irkildim. Bir ticarette altı bin bakır. Bu, koca bir ticaret rotasını başlatacak türden bir meblağdı.

"Peki onları kontrol ettin mi?" Zola bana baktı.

"İki kez," diye yanıtladı Clove.

Ama Zola hâlâ bana bakıyordu. "Senden duymak istiyorum. Taşları kontrol ettin mi?"

"İki kez," diye tekrarladım sinir olduğumu belli ederek.

"Bir şeyi kaçırdıysan, bu taşları alacak kişi onu yakalayacaktır. Ve eğer öyle bir şey olursa ne olacağını sana söylememe gerek yok."

"Sanırım bekleyip görmen gerekecek," dedim düz bir sesle.

"Sanırım öyle olacak," dedi Zola. "Demirlemeden önce temizlenmeni ve hazır olmanı istiyorum." Leğene yöneldi.

Kollarımı indirerek duvardan ayrıldım. "Ne için hazır olmamı?"

"Bastian'da işin var."

"Hayır, yok. Vurgununu çıkardım. Taşlarını kontrol ettim. Ücretimi üç kere amorti ettim."

"Neredeyse," dedi Zola.

Ona baktım. "Bu oyunla işim bitti. Dar Boğaz'a ne zaman döneceğim?"

"Yakında."

"Bana gün ver." Sesim yükseldi.

Zola çenesini kaldırıp bana baktı. "İki gün."

İki yanımdaki ellerim yumruk hâlini aldı. Sinirli bir nefes verdim.

"Yapmanı istediğim bir şey daha var. Bundan sonra kaderin senin elinde."

Ama beni eve götürmesi için *Luna*'ya güvenmeyecektim. Bastian limanındaki diğer gemilerle şansım daha yüksekti. Başka bir dümenciye yolculuk karşılığında ödeme yapabilir ve buradakinden daha az düşmanla Dar Boğaz'a geri dönebilirdim. "Bana paramı şimdi ver, ben de ne istersen yapayım."

"Bu adil." Zola omuz silkti. "Ama sadece yarısını alacaksın. Diğer yarısını yarın gece alabilirsin."

"Yarın gece ne var?"

"Sürpriz." Masasının çekmecesini açıp bir kese çıkardı ve hızla yirmi beş bakırı saydı. Bitirdiğinde elini yığının üzerine koydu ve haritaların üzerinden bana doğru kaydırdı.

Clove ayağa kalktı.

"Bastian göründüğünde giyinip o iskeleye inmiş olmanı istiyorum." Zola çekmeceyi kapattı ve ayağa kalkıp masanın etrafından dolanarak bana doğru geldi.

"Çizmeler." Clove elini uzatarak bekledi.

Ayaklarıma baktım. Çizmelerimin derisi sürtünmeden aşınmıştı ve hâlâ Dern sokaklarının çamurunu taşıyordu. Mırıldanarak küfrettim, ayaklarımı teker teker çizmelerden çıkardım ve Clove'un alması için onları yerde bıraktım. Eğilmeden önce, ağzının kenarı hafif bir gülümsemeyle seğirdi.

Zola kapıyı açtı ve Clove'la beraber çıkmadan önce Calla'nın girmesini bekledi. Kollarında bir kıyafet vardı ve gömleğin kolunun fırfırlı manşetine ters ters baktım.

"Ciddi olamazsın," diye tısladım.

Calla başını sabırsızca yana eğdi.

Leğene gitmeden önce gömleği kafama geçirip pantolonumun düğmelerini açtım. Ellerimi yavaşça sıcak suya daldırırken şişmiş parmak eklemlerim acıdı. Baloncuklar şifalı ot gibi kokuyordu. Suyu kollarıma attım, yüzüme ve boynuma geçmeden önce ovaladım. Bitirdiğimde aynanın karşısına geçtim, gözden kaçırdığım yerleri bir bezin kenarıyla sildim.

Camdaki yansımama bakarken ağzım büküldü. Bir zamanlar annem bu aynanın önünde durmuş olabilirdi. Zola onu işe ilk aldığında Isolde benden daha büyük olamazdı ve onun nasıl bir adam olduğunu öğrenmesinin ne kadar sürdüğünü merak ettim. *Luna*'daki günleri bana hiç bahsetmediği zamanlardı ve bir yanım o günler hakkında hiçbir şey bilmek istemiyordu. Zihnimde, onun ruhu *Lark*'ta yaşıyordu. Onun herhangi bir parçasının burada kalması fikri hoşuma gitmedi.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek olabildiğince çözmeye çalıştım ve sıkı bir topuz yapmak için ucunu altına sıkıştırana kadar saçımı sardım. Yüzüme düşen dalgalı perçemleri evcilleştirmeye çalışmakla uğraşmadım. Zola'nın Tuzkanlı rolünü oynayacak birine ihtiyacı olabilirdi ama benimle yetinmek zorundaydı.

Calla gömleği yatağın üzerine fırlattı, ben de alıp kumaşı inceledim. Pek tüccarların giydiği türden bir şey değildi. Keten yeni dokunmuş ve inceydi, kollardan yumuşak bir şekilde bileklere kadar iniyordu. Pantolon da yeniydi, kalın siyah yünden yapılmıştı ve

balina kemiğinden düğmeleri vardı. Zola, Dern'deki o ara sokağa girdiğinde belli ki hazırlıklıydı. Çok detaylı bir planı vardı. Bu düşünce omurgamda bir karıncalanmanın yayılmasına sebep oldu.

İki gün, dedim kendi kendime. İki gün sonra *Marigold*'a dönüş yolunda olacaktım.

Daha gömleği giymeyi bitirmeden kapı çaldı ve Calla gidip kapıyı açtı. Gelen Sukenarı serserilerinden biriydi. Küçük ellerinde çizmelerimi tutuyordu. Temizlenmiş ve parlatılmışlardı, bağcıklar sıkıca örülmüş bir ipten yapılmış yenileriyle değiştirilmişti. Çizmelere baktım ve West'in bana onları verdiği geceyi hatırlayınca boğazım birden düğümlendi.

Kasaba rehincisinde yağmurun altında durmuş, ara sokağa giren West'le Willa'yı izlemiştim. Sokak lambalarından gelen ışık West'in yüzünün köşelerini aydınlatıyordu ve adımı söylediğinde sesi değişmişti. Bir anlığına da olsa onun altında yatan kişiyi ilk kez görmüştüm. Onu birden o kadar çok özledim ki nefes alamadım.

Babamın ve Zola'nın dediklerini düşünmeden edemedim. West'te benim görebildiğimden çok daha derinlere inen bir karanlık vardı. Bir yanım bilmek istemiyordu. Bunun bir önemi olmadığına inanmak istiyordu. Dar Boğaz'dan kurtulan herkeste aynı karanlık olurdu. Hayatta kalmanın tek yolu buydu.

Ama Dern'deki o gece birbirimize yalan söylemeyeceğimize dair söz vermiş olmamıza rağmen bana gerçeği tüm açıklığıyla anlatmamıştı. Gerçi anlatırsa duyacaklarımdan da korkuyordum. Onu tekrar gördüğümde bana farklı görüneceğinden. Saint gibi görüneceğinden.

ON İKİ

İLERİDEKİ KIYI ŞERİDİNE YAYILMIŞ IŞIKLARIN BELLİ BELİRSİZ titremesi, yıldızlara bakıyormuşum hissi uyandırıyordu. Bastian.

Luna'nın pruvasında durup şehrin yaklaşmasını izledim. Sadece hikâyelerden bildiğim bir yerdi burası. Bana ait olmayan hatıralar oluşturan sokaklar, ışıklar ve renkler.

Annem Bastian'ı sevmişti. Islak sokakların ay ışığında parlayışını. Tepede kümelenmiş binaları ve pazarların kokusunu. Ama sonunda buradan ayrılmış ve bir daha geri dönmemişti.

Luna iskeleye yanaşırken aşağıdaki liman işçilerinin işleyen elleri yavaşladı ve mürettebat yelkenleri toplayıp direklere düzgünce yerleştirdi. Gemi, gecenin pelerini içinde güzel görünüyordu; koyu renk ahşap pırıl pırıl ve cilalıydı. Ama gemi ne kadar temizlenirse temizlensin ya da bana ne kadar fırfırlı gömlek giydirilirse giydirilsin, hiçbiri nereden geldiğimizi gizleyemezdi. Bizler Dar Boğazlı tüccarlardık ve limandaki herkesin bunu bildiği bakışlarından anlaşılıyordu.

Koylara demirleyen diğer tüm gemiler engin gökyüzüne karşı berrak ve temiz, güneş ışığından oyulmuş gibi görünüyordu. İsimsiz Deniz'in şehirleri zenginlikleriyle övünürdü ve Bastian da farklı değildi. Annem hiçbir zaman öyle bir hava taşımamıştı ama onda da gizleyemediği küçük izler vardı. Kemerindeki tarama aletlerini temiz tutması ya da tırnaklarının her zaman temiz görünmesi gibi.

Evden ne kadar uzağa yelken açarsa açsın, her insan memleketinden bazı silinmez izler taşır.

Uzakta liman amiri belirdi, ardında onu takip eden bir liman işçisi kalabalığı vardı. Adamın sert kaşları gözlerini kısık gösteriyordu ve kollarını başının üzerinde sallarken elindeki parşömenler dalgalandı. Ama Zola vakit kaybetmeden evindeymiş gibi davranmaya başladı. Mürettebatın el incesi düğümlü halatları emniyete almasını sağlamadan önce onay için bile beklemedi.

"Gelen kim?" diye seslendi liman amiri, sonra başını kaldırıp ön yelkendeki armayı incelemek için durdu.

Zola merdiveni indirmeden önce Clove'la göz göze geldi ve o liman amirini karşılamak için rıhtımdan yukarı çıkarken *Luna*'nın mürettebatı onu geminin kenarından izledi.

"Gitme zamanı." Clove kemerine fazladan bir bıçak soktu.

Ona şüpheyle baktım. Zola'nın odasından beri benim bulunduğum yöne bile bakmamıştı ve *Luna*'daki konumunun Zola'nın bile bildiğinin ötesinde olduğunu fark etmiştim. Ama bana neler olup bittiğine ya da hangi rolü oynamam gerektiğine dair hiçbir ipucu vermemişti. Dern'den ayrıldığımızdan beri her şey hızla akan bir kum saati gibiydi ve en sonunda saat durduğunda ne olacağını bilmek istiyordum. Jeval. Dalış. Sagsay Holm. Zola her hamlesini titizlikle, dikkatli bir hassasiyetle yapıyordu. Bunun Holland'la bir ilgisi olduğunu biliyordum ama bildiklerim bununla sınırlıydı.

Ben geminin yanında gözden kaybolurken Koy kıç güvertesinden beni izliyordu. Mürettebata *Luna*'yı hiçbir sebeple terk etmemeleri talimatı verilmişti ve Jevalli tarakçılar bunu umursamıyor gibiydi. Sanki oradaki bir şey onları korkutmuş gibi gözleri tepedeki şehri ihtiyatla inceliyordu. Bastian, Jeval adasının tamamından daha büyüktü.

Clove ve ben uzaktan dolanıp ticarethaneye giden geniş taş merdivene yöneldiğimizde, Zola yüzünde rahat bir gülümsemeyle hâlâ liman amiriyle konuşuyordu. Ticarethane, Dar Boğaz tüccarlarının ticaretlerini yürüttüğü paslı yapıya hiç benzemiyordu. Temiz

beyaz taştan inşa edilmişti, köşeleri aşağıdaki caddeye doğru kanatlarını açan süslü deniz kuşları heykelleriyle süslenmişti.

En üst basamağa ulaştığımızda durdum ve cadde önümde açılıp koca şehrin inişli çıkışlı genişliğini ortaya çıkardı. Onu incelemeye çalışarak etrafımda bir daire çizdim ama Bastian uçsuz bucaksızdı. Eziciydi. Hiç böyle bir şey görmemiştim.

Tekrar caddeye döndüğümde Clove ticarethanenin köşesinde gözden kayboluyordu. Ara sokağa girdiğimdeyse beni bekliyordu. Tuğla duvara yaslanmıştı, sokak lambalarının ışığı yüzünün yarısını aydınlatıyordu. Gökyüzünün çoğunu saklayan binalarla çevrili hâlde, sokağın ortasında dururken bile dev gibi görünüyordu.

Onu *Luna*'da ilk gördüğümden beri gözlerinde olan o sert soğukluk, şapkasının altından bana bakarken yumuşadı. O kadar tanıdık bir bakıştı ki omuzlarım düştü, son on gündür beni sımsıkı saran gerginlik kayboldu. Bir anda, çözülüyormuşum gibi hissettim. Bıyığının bir tarafı yavaşça yukarı kıvrıldı ve çarpık bir sırıtış gözlerini bir kıvılcımla aydınlattı.

Yürüyüp aramızdaki dört adımlık mesafeyi kapattım, çizmelerim kaldırım taşlarında yankılandı ve kollarımı ona doladım. Boğazımda hapsolmuş çığlık sonunda kurtuldu ve parmaklarımla ceketini kavrayıp ona iyice sarıldım. Bunun zayıflık gibi görünmesi umurumda değildi. Ne kadar korktuğumun bir itirafı gibi görünmesi. Sadece bir an için yalnız olmadığımı hissetmek istedim.

Clove dimdik durdu, ihtiyatla etrafı izledi ama bir an sonra kocaman kolları beni sıkıca sardı. "Hepsi geçti, Fay," dedi bir eliyle sırtımı ovalarken.

Kollarımı göğsümde birleştirdim ve beni daha sıkı tutmasına izin vererek gözlerimi kapattım. "Nerede olduğumu biliyor mu?" Sesim tamamen çatlamadan babamın adını söyleyemezdim.

Clove ona bakmam için beni kendinden uzaklaştırdı ve sert bir el kızarmış yanağımdaki yaşları sildi. "Tam olarak nerede olduğunu biliyor."

Saint bu işin içindeyse, onu Dern'de gördüğüm sabah tüm bu

yaşanacakları biliyordu. O ara sokakta beni neyin beklediğine dair en ufak bir ipucu bile vermeden masanın karşısında oturmuş çayını içiyordu.

Dişlerimi gıcırdattım. Babamın oyunlarından çok sıkılmıştım. Ama hissettiğim öfkenin yerini hemen çaresizlik aldı. Clove'un ceketini tuttum ve onu kendime doğru çektim. "Buradan çıkmak zorundayım. Dar Boğaz'a geri dönmeliyim."

"Biz bu işi bitirene kadar hiçbir yere gitmiyorsun." Clove yeniden sokağa çıkmadan önce başımın tepesine bir öpücük kondurdu, elleri ceplerini buldu.

"Neyi bitirmeden?" Onu takip ederken sesim yükseldi. "Bana hiçbir şey söylemedin."

"Bunun için uzun zamandır çalışıyoruz, Fay. Ve sensiz bitiremeyiz."

Yolda durup şaşkınlıkla ona baktım.

Arkasından gelmesini beklediği ayak seslerimi duyamayınca Clove'un yürüyüş temposu bozuldu ve durup arkasına baktı.

"Bana neler olduğunu anlat yoksa limandaki ilk gemiyle Dar Boğaz'a geri dönmek için ne gerekiyorsa yaparım," dedim yorgun bir sesle.

Bir balıkçının solmuş tabelasının altında durarak içini çekti. "Bir gün içinde her şeyi öğreneceksin."

Onu kararından caydıramayacağımı görebiliyordum. Bu babamın işiyse, o zaman hareket ettirilen bir sürü parça vardı ve ben onlardan biriydim.

"Yemin eder misin?" Bana yalan söylemesi için meydan okuyarak bir adım daha yaklaştım.

"Ederim."

Ona inanmak istercesine yüzüne baktım. "Annemin ruhu üzerine?"

Bunu duyunca irkildi ve dudaklarını sert bir çizgi hâlinde birbirine bastırdı. "Yemin ederim." Sinirli bir gülümsemeyle başını salladı. "Aynı ona benziyorsun, bok gibi inatçısın," diye mırıldandı.

Ceketinin yakası kaldırılmıştı ve sarı saçları şapkasının altından dalga dalga dökülüyordu. Dern'den beri ilk kez nefes alabildiğimi hissettim. Evimdeymiş gibi. Clove yanımda olduğu sürece bana bir şey olmasına izin vermezdi. Ve gerçek şu ki, o ve babam Zola'yı alt edecekse, ben de vardım.

Cadde birdenbire büyük, temiz vitrinlerle kaplı dükkânların olduğu bir meydana açılıncaya kadar yürüdük. Her biri çiçek kutuları ve taze, parlak boyalarla doluydu. Clove şapkasını düzelterek köşedeki ilk dükkânın önünde durdu. Sokağın üzerinde asılı olan tabelada KIYAFETLER & ÜNİFORMALAR yazıyordu.

Kapıyı iterek açtı. Ben de onun peşinden sıcak dükkânın içine girdim; orada bir kadın elinde iğneyle bir elbise kalıbının yanına çömelmişti.

Başını yana eğdi ve bizi tepeden tırnağa süzerek inceledi. "Size yardım edebilir miyim?" Bu soru bir suçlama gibi geldi.

Clove boğazını temizledi. "Bir elbiseye ihtiyacımız var. Galaya uygun bir şey." Afallayarak ona döndüm ama ben daha itiraz edemeden tekrar konuşmaya başladı. "Ayrıca yarın için ihtiyacımız olacak."

Kadın ayağa kalktı ve iğneyi tek harekette bileğindeki yastığa sapladı. "O hâlde gece boyu dikiş dikmem için bana ödeme yapacak kadar paran olsa iyi olur."

"Sorun değil," diye yanıtladı Clove.

Kadın uzun ahşap tezgâhın üzerine yığılmış kumaş toplarına dokunmadan önce bir an düşünür gibi oldu. "Dün yeni ipekler geldi. Bastian'da henüz kimsede böyle bir şey yok."

Clove buz gibi bakışlarımı görmezden gelerek sokağa bakan pencereye kadar kadının peşinden gitti.

"Neler oluyor?" diye fısıldadım, ceketinin kolunu çekiştirerek.

"Sadece bana güvenmen gerekecek."

Ona olduğu kadar kendime de kızgındım. Clove'u Zola'nın gemisinde gördüğüm an Saint'in bir şeyler çevirdiğini anlamalıydım. Ama artık planladıkları şey her neyse dibine kadar batmıştım ve sağ salim atlatmam pek olası değildi.

Eli dikkatlice farklı kumaşların üzerinde gezindi, bir tanesini almadan önce dudaklarını büzdü. "Bu."

Denizin dibi görünmeyecek kadar derin olduğu yerlerde, güneşli günlerde görülen o koyu mavi tondaydı kumaş. Işığı yakalayınca parıldadı. Clove bu kadar güzel bir kumaştan yapılacak bir elbise gerektirecek ne planlamış olabilirdi hiç bilmiyordum ama hoşuma gitmeyeceğine dair bir his vardı içimde.

"Tamam, hadi seni yukarı alalım. Her şeyi çıkar." Kadın elbise kalıbını kollarına aldı ve duvara dayamak için geriye doğru eğdi.

Aynanın önündeki perde kapanırken ıslığı andıran bir ses çıktı, ardından kadın iki eli kalçasında bana baktı. "Eee? Hadi."

İnleyerek gömleğimi kafamdan çekip çıkardım memelerimin üzerindeki sargıyı açtım. Kadın gömleğimi astı ve pantolonu düzeltip yündeki kırışıklıkları açarken cıkcıkladı.

"Şimdi sana bir bakalım." Gözleri çıplak vücudumda gezindi ve kolumdaki yara izini ve bacağımdaki dikişleri görünce kaşlarını çattı. Vücudumdaki tek yara izi onlar değildi. "Pekâlâ, sanırım bunları kapatabiliriz. Dön."

İsteksizce itaat ettim, ona sırtımı döndüm ve perdenin üzerinden Clove'la göz göze geldiğimde yine sırıtıyordu. Kadının soğuk elleri belimi tutup kaburgalarım boyunca ilerlerken irkildim.

"Tamam," dedi.

Perdeyi iterek dışarı çıktı ve elinde dantelli, sert beyaz bir kumaş rulosuyla geri döndü. Korkuyla sindim. "Bu?.."

"Korse, canım." Tatlı bir şekilde gülümsedi. "Kollar yukarı."

Küfretmemek için altdudağımı ısırdım ve korseyi oturtabilmesi için tekrar etrafımda döndüm. Kadın korsenin bağcıklarını ağrıyan kaburgalarım çığlık atana kadar çekti, bense dengemi koruyabilmek için ellerimi duvara bastırdım.

"Hiç korse giymedin mi?" Kadının sesi yükseldi.

"Hayır," diye çıkıştım. Annem bana hiç korse giydirmemişti ve Jeval'de de öyle bir şeye ihtiyacım olmamıştı.

Ardından tarlatanları belime yerleştirip ipleri bağladı, böylece her iki kalçam da çember şeklinde büyümüş oldu. Sonra ipeğe girişti. Kumaş bir elbise şeklini alana kadar kesmeye, örtmeye ve iğnelemeye başladı. Perdeyi açıp beni ne yaptığını görmem için çevirene kadar bu böyle sürüp gitti.

Altın çerçeveli aynada yansımam belirdi ve keskin bir nefes alarak geri çekildim.

Giysi korseye oturtulmuştu. Önden sıkıca sarılarak memelerimin arasındaki deriyi kumaşın katlarının altında dolgun bir şekilde gözler önüne seriyordu. Kollar, iğnelenmeyi bekleyen parçalanmış mavi ipekten başka bir şey değildi ama etek kabarıktı, etrafımda dalga dalga yayılıyordu.

"Ceplere ihtiyacım olacak," dedim yutkunarak.

"Cep mi?" diye homurdandı. "Neden cebe ihtiyacın olsun ki?"

Cevap vermedim. Ona bıçağımı koymak için olduğunu ya da bir galada neden bıçağa ihtiyacım olduğunu açıklamayacaktım.

"Ne istiyorsa yap," diye seslendi Clove arkasından.

"Burada bekle." Kadın dükkânın arka tarafında gözden kaybolmadan önce içini çekti.

Clove beni inceleyerek koltuğa oturdu. Yüzümü görünce gülmemeye çalıştı.

"Eğleniyor musun?" diye mırıldandım.

Ağzı tekrar bir tarafa kıvrıldı. "Annen ölse o şeyi giymezdi."

Sadece saatler önce onu öldürmeye hazırken şimdi aramızdaki eski iletişimi kolayca tekrar yakalamış olmamız beni şaşırtmıştı. Büyürken, gemide veya limanda onun peşine takılmadığım bir gün bile olmamıştı. Şimdi ona baktığımda, kendimi yeniden on yaşında gibi hissediyordum. Ve bu his annemi özlememe neden oluyordu.

"Zola ve Isolde arasında ne oldu?" Yavaşça sordum, cevabı gerçekten duymak istediğimden emin değildim.

Clove gömleğinin yakasını çekiştirerek oturduğu yerde dikleşti. "Ne demek istiyorsun?"

"Saint bana bir geçmişleri olduğunu söyledi. Nasıl bir geçmiş?"

Gözlerini kaçırarak sandığından daha fazlasını ele verdi. "Bence bunu Saint'le konuşmalısın."

"Sana soruyorum."

Elleriyle yüzünü ovuşturarak uzun bir nefes verdi. Koltuğa yaslanıp bir süre bana baktı. "Zola, Isolde'yle tanıştığında Bastian'da ticarete yeni başlamıştı. Isolde ticarethanede çalışıyordu ve sanırım bir çıkış yolu gördü."

"Neyden çıkış?"

"Neyden kaçıyorsa ondan." Çenesini sıktı. "Zola'yla bir anlaşma yaptı ve tarakçılarından biri olarak ekibinde yer aldı. Ama Zola ondan değerli taşlara ilişkin becerisinden fazlasını istiyordu. Aralarında ne olduğunu bilmiyorum ama her ne olduysa, biriktirdiği her şeyi *Luna*'dan kurtulmak için ona vermesine sebep olacak kadar kötüydü."

Ne olabileceğini hayal etmemeye çalışarak sindim. "Sonra da Saint'le tanıştı."

"Sonra da Saint'le tanıştı," diye tekrarladı. "Ve her şey değişti."

"Saint'i onu yanına almaya nasıl ikna etti peki?"

"Saint'in seçme şansı olduğunu pek sanmıyorum. Griff'in meyhanesinde yanına oturduğu ilk gün Isolde'ye abayı yakmıştı."

Griff'in meyhanesi. Buna gülümsemeden edemedim.

"Arkadaşlardı. Ama sonra daha fazlası oldular," dedi, gözleri düşüncelere dalmış gibi dalgınlaşarak. "Ve sonra sen oldun."

Hüzünle gülümsedim. En eski anılarımda her ikisi de vardı: Saint ve Isolde. Sıcak, altın rengi ışığın altında duruyorlardı. Sonrasında olan hiçbir şey onlara dokunmamıştı. Birbirlerini bulmuşlardı.

West'in yüzüğünü boynumda asılı olduğu yerden alıp önümde tuttum. Fırtına Kapanı'nda beni öptüğünde böyle hissetmiştim. Sanki kendimize ait bir dünyadaydık. O an için öyleydik de.

Sagsay Holm'daki söylentiler doğruysa West, *Marigold*'dan ve diğer her şeyden vazgeçmeye hazırdı. Bunun olmasını engellemek istiyorsam, babamın başlattığı işi bitirmem gerekiyordu.

"Bunu planlamış olamaz," dedim kendi kendime konuşur gibi.

"Ne?"

"Saint. Onu Ceros'ta görene kadar Jeval'den ayrıldığımı bilmiyordu." Parçaları yavaş yavaş birleştiriyordum. "West beni alana kadar planının bir parçası değildim."

Clove bana baktı.

"Haksız mıyım?" Ama bir cevaba ihtiyacım yoktu. Gerçek onun sessizliğindeydi. "Karakoluna geldiğimde Saint beni istemedi. Ama o gece limandan *Marigold*'la ayrıldığımı görünce o gemiden inmemi istedi. Sonra da beni kullanmanın bir yolunu gördü."

Bunun saçmalığına yarı gülerek başımı salladım. Hikâyede bildiğimden daha fazlası vardı. "Zola, West'in de Saint gibi olduğunu söylerken ne demek istedi?"

Clove omuz silkti. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Bilseydim sormazdım."

"Kendine ait bir sürü şeytanı var, Fay."

"Hepimizin var." Ona bilmiş bir bakış attım.

"Öyle galiba."

İpeğin dikiş yerlerini açma tehlikesini görmezden gelerek kollarımı kavuşturdum. Sırlardan çok sıkılmıştım. Yalanlardan çok sıkılmıştım. "Buradayım, Clove. Sen ve Saint için. Bana bundan çok daha fazlasını borçlusun."

Gözleri kısıldı. "Sana *borçlu* muyum?"

İki kaşımı da kaldırdım ve ona tepeden baktım. "Beni o kumsala terk eden yalnızca Saint değildi."

Çenesi seğirdi. "Fay, ben..."

"Özür istemiyorum. Gerçeği istiyorum."

Gözleri West'in boynumda asılı olan yüzüğüne kaydı bir an için. "İkinizin de öyle olup olmadığını merak ediyordum..." Lafını bitirmedi, tereddütle yarıda kesti. "West, Saint için yapması gereken yapar. Artık o iş her ne olursa. Ve genellikle de oldukça kirli bir iştir."

"Sowan gibi mi?" diye sordum kısık sesle.

Onayladı. "Sowan gibi. West uzun zamandır Saint'in adamı."

"Saint bu yüzden *Marigold*'u almasına izin verdi," diye mırıldandım. Onu *hak* etmişti.

Clove dirseklerini dizlerine dayamak için öne eğildi. "O tehlikeli, Fay," dedi daha nazikçe. "Ona karşı dikkatli olmalısın."

Kendime, bunun bilmediğim bir şey olmadığını söyledim. *Marigold* bir gölge gemiydi ve bu, gölge işler yapmak demekti. Ama West'in babam için yaptıklarının tümünü mürettebatın bile bilmediğini hissediyordum.

West bana beni sevdiğini söylediği gece, bana Sowan'dan da bahsetmişti. Saint'in isteği üzerine tüm ticaret imkânlarını yok ettiği bir tüccardan. Söylemediği ise, pek çok benzer hikâyesi olduğu ya da babamın yaptıklarının taşıdığı yüklerin en ağırı olduğuydu.

Bana yalan söyleme, ben de sana yalan söylemeyeyim. Asla.

West, birbirimize verdiğimiz tek sözü çoktan bozmuştu.

ON ÜÇ

SUYUN, YANSIMAMIN DALGALANDIĞI LEĞENE DAMLAmasını izledim. Elbisenin koyu mavisi saçlarımdaki kırmızıyı alevlendirmişti, yanaklarım allıktan parlıyordu.

Elbisenin altında tenim çok sıcaktı. Zola'nın beni handa yerleştirdiği odada, içinde gürül gürül yanan bir ocak ve yumuşak kuştüyüyle doldurulmuş bir yatak vardı ama bir türlü uyuyamıyordum.

Zola'nın kimi etkilemeye çalıştığından emin değildim. Onu olduğu şeyden arındıracak hiçbir lüks yoktu. Tahmin yürütmem gerekirse, Willa'nın yüzündeki yara izinin ve *Marigold*'un kesik yelkenlerinin muhtemelen günahlarının en küçüğü olduğunu söylerdim.

İpek bedenimi sıkıca sarıyor, meyhaneye inerken eteklerim hışırdıyordu. Clove ve Zola en uzak köşedeki masada oturmuş çavdar viskisi içiyorlardı. İkisinin üzerinde de iyi dikimli ceketler vardı, parlak pirinç düğmeleri iliklenmişti. Asi saçları kesilmiş ve geriye taranmış, yılların rüzgârını yemiş yüzlerini öne çıkarmıştı. Gözlerimin önünde aniden çakan bir pırıltıyla bir şey fark ettim. Clove her zaman kaba sabaydı ama pahalı yeşil yün içinde, sarı saçları parlarken daha genç görünüyordu.

Beni görünce oturduğu yerde dikleşti, yudumladığı çavdar viskisi bardağını bıraktı ve penceredeki yansımamı fark edip ânında utandım. Saçlarım gevşek bukleler hâlinde toplanmış, başımın tepesinde bir hale oluşturacak şekilde sabitlenmişti ve ışık elbisenin üzerinde parıldıyordu.

Tamamen gülünç görünüyordum.

"Güzel, güzel..." Zola'nın gözleri tepeden tırnağa üzerimde gezindi. "Ne düşünüyorsun?" Sandalyeden kalkıp eliyle paltosunu gösterdi.

Ona somurtkan bir bakış attım. "Bu işi bitirmeye hazır olduğumu, böylece buradan defolup gidebileceğimi düşünüyorum."

Clove ayağa kalkıp meyhanenin kapısını açmadan önce bardağını boşalttı. Soğuk rüzgâr içeri dolup beni titretti. Clove'un benim için aldığı pelerini odada bırakmaya karar vermiştim çünkü onu omuzlarıma aldığımda ağırlığı altında boğuluyormuş gibi hissediyordum. Yine de soğuk, tenimin altında kaynayan sıcak karşısında hoş bir rahatlama sağladı.

Clove birkaç saat içinde bana gerçeği söyleyeceğine dair söz vermişti. Yarın Dar Boğaz'a doğru yola çıkacaktım. West daha fazla hasara neden olmadan *Marigold*'u bulabilecektim.

Zola'nın arkasından yürürken ayakkabılarımın topukları tıkırdadı. Kendini beğenmiş edasına rağmen gergin olduğunu görebiliyordum. Yürüyüşünde her zamanki salınışı yoktu, caddede ilerlerken sert bir çizgi hâlindeki dudaklarını birbirine bastırıyordu. Düşünceli düşünceli yere bakıyordu. Ölçüyordu. Hesaplıyordu.

Bizi şehrin içinden geçirdi ve yürüdükçe şehir daha da güzelleşti. Alacakaranlık Bastian'ı yumuşacık bir pembelik ve morun çeşitli tonlarıyla sarmalıyor ve beyaz taş binalara vuran bu tonlarla her şey bir rüyanın parçasıymış gibi görünüyordu.

Biz bir köşeyi daha dönerken kaldırımlar yere döşenmiş pürüzlü dikdörtgenlerden cilalı granit karelere dönüştü ve Zola uzaktaki büyük bir binanın parıldayan mermer cephesine bakarak durdu.

Geniş, ışıl ışıl parlayan basamakların üzerinde bir dizi devasa kemer vardı, burada geceye açılan üç çift kapı bulunuyordu. İçeriden sokağa fener ışığı saçılıyor, gölgeler hızla karanlığa karışıyordu.

Orta kapıların üzerindeki süslü levhada AZİMUT EVİ yazıyordu.

İlk kelime bildiğim bir kelimeydi. Kişinin konumuna göre güneşin, ayın veya yıldızların etkisini tanımlamak için göksel seyrü-

seferde kullanılan bir terimdi. Ama *ev*, buranın ne olduğunu açıklamaya yetmezdi. Taş oymalı devasa yapının her santimini çiçekler ve sarmaşıklar kaplıyordu ve hepsinin üzerinde, inci gibi bir ayla süslenmiş geniş bir gece göğü vardı.

Zola sessizdi, bakışları kemerlerden çizmelerine kaydı.

Cesaretini toplamaya çalıştığını fark ettiğimde kaşlarım çatıldı ve kötücül bir gülümseme yüzüme yayıldı. Zola'nın bu hâlini beğenmiştim. Emin değildi. Korkmuştu.

"Hazır mısın?" Bana baktı ama cevap beklemiyordu. Basamakları bizsiz çıktı.

Clove'a baktım. Zola'nın sırtına yüklenen tereddüdü gözden kaçırıyordu. Ve bu sadece bir anlama gelebilirdi. Her şey planına göre gidiyordu.

Bir elini kaldırdı, önce benim gitmemi işaret etti, ben de ağır etekleri toplayıp kapılara çıkan basamakları tırmandım. Bir hava dalgası etrafımı sardı, birkaç saç telini tutturuldukları yerden serbest bıraktı ve bir an için *Lark*'ın direğinde, yüzümü şiddetli rüzgâra dönmüşüm gibi hissettim. Ama *Lark* hiç şimdi olduğu kadar uzak gelmemişti.

Açık kapılardan süzüldük ve gözlerim tavana doğru kayarken salonun sıcaklığı beni sardı. Değerli taşlarla süslenmiş renkli duvar resimleri bize tepeden bakıyordu, sayılamayacak kadar çoktular. Salonun ışığını doygun tonlara bürüyen bir renk kaleydoskopu işlevi gören vitray pencerelerle çerçevelenmişlerdi. Aşağıda toplanan insanlar rengârenk, ışıltılı kumaşlar giymişler ve salonun parlak tonlarını yansıtıyorlardı. En zengin kırmızı ve altın rengi paltolar ve ustalıkla dikilmiş elbiseler mozaik kaplı zeminde sızan mürekkep gibi hareket ediyordu. Ayakkabımın uçlarına baktım. Ayaklarımın altında ametist, pembe kuvars ve selestin parçacıkları bir çiçek şeklinde yerleştirilmişti

"Burası neresi?" diye fısıldadım Clove'a.

Gözleri odayı tararken yanımda alçak sesle konuştu. "Holland'ın evi."

"Burada mı *yaşıyor*?"

Parmaklarım ipek eteklerimde kıvrıldı. Salonun her tarafında büyük şamdanlar yanıyordu, beyaz giyinmiş garsonlar köpüklü bardakları parmaklarının ucunda tuttukları tepsilerde taşıyarak kalabalığın arasından süzülüyordu. Galanın konukları salonu doldurmuştu, zımparalanmış bronz çerçeveli cam kasaların çevresinde toplanmışlardı. Bize en yakın olan cam kasanın içinde bir parıltı gözüme çarptı.

Görmeden bile değerli taşı hissedebiliyordum. Derin yankısı göğsümün ortasında uyandı, kasaya doğru yürürken ve camın üzerine eğilirken dudaklarım aralandı. Neredeyse elim kadar büyük bir kırmızı beril parçasıydı.

"Ne?.." Kelimeler dağıldı.

Hiç böyle bir şey görmemiştim. Rengi soluk kırmızıydı, yüzeyi detaylı kesimlerle işlenmişti, bu yüzden yansımam taş üzerinde parçalara ayrıldı. Değerini tahmin etmek mümkün değildi.

Salon, geniş mücevher koleksiyonunu sergilemek için tasarlanmış bir tür sergiydi. Bir müzeye benziyordu.

"Bul onu," diye mırıldandı Zola, Clove'a bakarak.

Clove itaat etmeden önce bir an için benimle göz göze geldi, sonra önümüzdeki iki kasanın arasında toplanmış insanları omuz ata ata geçti.

Zola odayı incelerken sessizleşti.

"Gergin görünüyorsun." Ellerimi arkamda birleştirip başımı bir yana eğdim.

Bana zayıf bir tebessümle baktı. "Öyle mi?"

"Hatta korkmuş görünüyorsun," dedim tatlı bir şekilde.

Yanımda gümüş bir tepsi belirirken çenesi gerildi. Soluk renkli, baloncuklu bir sıvıyla dolu cam narin oymalarla donatılmıştı.

"Bir tane al," dedi Zola, kendi de bir kadeh alırken.

Parmaklarımı çözüp içeceklerden birini almak için uzandım ve kokladım.

"Bu şampanya." Sırıttı. "Tuzkanlılar çavdar viskisi içmez."

Bir yudum aldım, dilimde köpürmesiyle yüzümü buruşturdum. "Burada ne yaptığımızı bana ne zaman söyleyeceksin?"

"Günün kadınını bekliyoruz." Zola topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Her an gelebilir." Bardağı bir dikişte bitirip bir diğerine uzanışını izledim.

Yüzüne vuran ışık, tenini neredeyse yakışıklı denebilecek sıcak bir kahverengiye dönüştürüyordu ve bir canavara benzemediğini düşünmeden edemedim. Belki de bu yüzden Isolde o gün *Luna*'ya adım atmıştı. Yanıldığını anlamasının ne kadar sürdüğünü merak ettim.

"Sana bir soru sormak istiyorum," dedim ellerimi dar bardağın etrafına sararak.

"Sor o hâlde."

Onu dikkatlice izledim. "Annemin neyi oluyordun?"

Beni incelerken gözlerinde bir pırıltı parladı. "Ah. Bu kime sorduğuna bağlı." Sesi sır paylaşırmış gibi alçaldı. "Bir dümenci. Bir kurtarıcı." Durdu. "Bir kötü adam. Hikâyenin hangi versiyonunu duymak istersin?"

İçkiden büyük bir yudum daha aldım ve şampanya boğazımı yaktı. "*Luna*'dan neden ayrıldı?"

"Eğer kendini öldürtmemiş olsaydı ona kendin sorabilirdin," diye yanıtladı. "Gerçi sana hangi hikâyeyi anlatacağı belli olmazdı. Ona asla güvenmemeliydim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Isolde, Bastian'dan ayrıldığında sadece *kendi* kaderini ellerine almakla kalmadı. Benimkini de aldı. Onu ekibime almak yaptığım en büyük hataydı."

Kaşlarımı çattım. Saint de onun hakkında aynı şeyi söylemişti ama farklı nedenlerle.

"Ama bu gece bunu düzelteceğim. Sayende."

Aklımın gerisinde belli belirsiz bir yankı vardı, kelimeleri bir araya getirmeye çalışıyordu. Hiçbiri bir anlam ifade etmiyordu. "Annemin bununla nasıl bir ilgisi olabilir?"

"Holland'ın bunca yıldır başıma ödül koymasının sebebi Isolde. İsimsiz Deniz'de ticaret yapma şansımı kaybetmemin ve o zamandan beri geri dönmememin sebebi o."

"Ne diyorsun sen?"

"Holland'ın kızına Bastian'dan kaçması için yardım edince onun gözünden düştüğümü söylüyorum."

Derin bir nefes alırken elbisemin ipeği göğsümü sıkıca kavradı, başım dönüyordu. "Yalan söylüyorsun," diye çıkıştım.

Zola omuz silkti. "İster inan ister inanma."

Bir elimi kaburgalarıma bastırdım, kemiklerimin arkasında ciğerlerime yer yokmuş gibi hissediyordum. Söylediği şey doğru olamazdı. Isolde, Holland'ın kızıysa...

Bir grup kadın kol kola önümüzden geçerek odanın arka tarafına doğru ilerlerken fısıltıyla konuşuyorlardı. Zola bardağını bitirip aramızdaki kasaya koydu ve ben başımın döndüğünü hissederek alnımı elimin tersiyle sildim. Her şey sualtındaymışız gibi göründü birdenbire. Hava almaya ihtiyacım vardı.

Yanından geçmeye çalışınca kolumu tuttu ve sıktı. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Yanımızdaki adam bir an omzunun üzerinden baktı, gözleri Zola'nın elbisemin kolunu tutan eline takıldı. Sıktığım dişlerimin arasından, "Elini üzerimden çek," diye hırladım ve olay çıkarması için ona meydan okudum.

Kolumu çekerek kurtardım ve diğer adama ürkek bir gülümsemeyle baktıktan sonra kasaların arasında gözden kayboldum. Zola'nın öfkeli bakışlarının sırtımda sabitlendiğini hissedebiliyordum. Zola bir yalancıydı. Bunu biliyordum. Ama o kelimeleri söylediğinde içimde bir huzursuzluk yükselmişti. Anneme dair karanlıkta kalan hatıralarıma daldım. Hikâyelerine. Bana anne babasından hiç bahsetmemişti. Evinden hiç bahsetmemişti.

Ama annem *burayı* neden bıraksındı ki?

Dudağımı ısırarak odaya baktım. Her tarafta insanlar süslü kıyafetleri içinde rahat bir şekilde gülüp konuşuyorlardı. Ama üze-

rimdeki elbiseye ya da o odaya hiç uymadığımı kimse fark etmemişti. Salon değerli taşların şarkılarıyla doluydu, o kadar yüksek sesle çınlıyorlardı ki dengemi kaybetmişim gibi hissettim. Bunu da fark eden yok gibiydi.

Gözlerimi cam kapaklarının üzerinde gezdirerek kasaların yanından geçtim ve bir sonraki kasadaki taşın melodisi kulağıma çalındığında bir an durdum. Sadece bir kez duyduğum bir sesti.

Larimar. Durdum, dinledim. Kuşların çınlayan ötüşleri ya da bir mağaradaki rüzgârın ıslığı gibi. Var olan en nadir değerli taşlardan biriydi. Ve mesele de buydu. Bu gala sadece bir parti değildi. Zenginlik ve güç gösterisiydi.

Bir el kalçamın üzerinden kayıp belime dolandı ve parmaklarım hemen eteklerimin içindeki bıçağa gitti. Dönerken bardağımdan şampanya sıçradı ve bıçağın ucunu bembeyaz bir gömleğin gerilmesine neden olan güçlü bir göğse bastırdım.

Ama ciğerlerime bildiğim bir koku doldu ve o yeşil gözlere bakarken elimdeki bardak şiddetle titremeye başladı.

West.

ON DÖRT

KESKİN BİR NEFES ALIP ONA BAKARKEN BOĞAZIMdaki çığlığı yuttum. Altın ışıltılı saçları yüzünden geriye taranmıştı, teninin rengi mum ışığında ışıl ışıl parlıyordu. Değerli taşların sesi bile sustu, içimde kükreyen şiddetli rüzgârlar tarafından bastırıldı.

West uzandı, elini elimdeki bıçağın sapına sardı. Yutkunmasını izledim, bakışlarındaki anlam değişti. Gözleri koyu halkalarla ağırlaşmıştı, bu da onu yıpranmış ve aciz gösteriyordu.

Ceketini tuttum, onu kendime doğru çekip yüzümü göğsüne bastırırken narin kumaşı buruşturdum. Bir anda bu kalın elbisenin altında bacaklarımın tutmayacağını hissettim. Sanki zemine yığılacak gibiydim.

"Fable." Sesi kaburgalarımın altındaki acıyı tekrar uyandırdı ve kalp atışlarım hızlandı, kanım damarlarımda daha da ısındı.

Aklımın bir köşesinde beni uyarırcasına fısıldayan bir şeyler vardı. Zola'ya dikkat kesilmemi söylüyordu. Eteklerimi toplayıp kaçmamı. Ama kıpırdayamadım; kaybolacağından, onu orada hayal ettiğimden korkarak West'in sıcaklığına yaslandım.

"İyi misin?" diye sordu bir solukta ve ona bakabileyim diye yüzümü kaldırdı.

İyi olduğumu belirtmek için başımı belli belirsiz salladım.

Bardağı elimden aldı ve yanımızdaki kasanın üzerine koydu. "Hadi gidelim."

Yürümeye başladık. Biz geçerken odadaki gözler bize kaydı ve West'in parmakları benimkilere dolandı. Beni kalabalığın arasından, açık kapıların ötesindeki gece göğüne çekmesine izin verdim. Artık Saint ve Clove'un planı umurumda değildi. Zola'nın izliyor olması ya da annem hakkında söylediklerinin doğru olup olmaması umurumda değildi.

"*Marigold*?" diye fısıldadım çılgına dönmüş bir şekilde, West'in elini öyle bir sıktım ki parmak eklemlerim acıdı.

"Limanda," diye yanıtladı daha hızlı yürüyerek.

"Fable!" Zola'nın derin sesi, sohbet eden kalabalığın üzerinde yankılandı.

Clove'u uzaktaki duvarın orada gördüm, Zola yanındaydı ve ikisi de kalabalığın arasından bize doğru ilerliyordu. Ama nabzımı durduran şey, kırılan camın keskin sesiydi ve donup kaldım, West'in eli elimden kaydı.

Gözlerim orada duran bir kadına takılırken kafamda karmakarışık yüzlerce düşünce belirdi. Yaşlı bir kadındı. Yüzü asıktı, karmaşık bir labirent gibi örülmüş gümüşi saçların altında gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Saçı, parmaklarını kaplayan yüzüklerle uyumlu, pembe turmalin taraklarla süslenmişti. Kırılmış kristal cam parçaları ayaklarının dibine, menekşe rengi elbisesinin etrafına dağılmıştı.

Sesinin pes, nefes nefese yankısı, konuşmasıyla birlikte etrafımızdaki odayı salladı. "Isolde?"

West'in eli tekrar benimkini buldu ve bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. Ona doğru tökezledim, kadını görmek için omzumun üzerinden baktım ve onu tanıyınca kaşlarım çatıldı.

İlerimizdeki kapılar çarparak kapandı ve koyu mavi paltolu adamlar duvar boyunca sıralanarak emirler yağdırmaya başladı. Konuklar geri çekilirlen West'le ikimizi de sürüklediler ve oda seslerle doldu.

"Sen!" Adamlardan biri bağırdı ve benimle konuştuğunu anlamam biraz zaman aldı.

"Kahretsin," diye hırladı West arkamdan.

Kadın topukları üzerinde dönerek odanın diğer tarafında açılan başka bir kapıya doğru yürüdü. Sıcak bir el beni tutup öne doğru çekti ve West yumruğunu havaya kaldırıp savurdu. Yumruğu adamın çenesine isabet etti.

Adam kalçasından kısa bir kılıç çekerken tökezleyip kalabalığın arasına düştü ve bir kadın çığlık attı. Kalabalığın arasından birkaç muhafız daha çıkıp etrafımızı sardı ve hepsi de West'e yönelmiş dört kılıçtan mumların ışığı yansıdı. Ama muhafızların gözleri benim üzerimdeydi.

West bıçağı kemerinden çıkardı ve ürkütücü bir sakinlikle yanında tuttu. Gözlerim kocaman açılmış, onu izliyordum. Crane'i denize attığı gece gördüğüm ifade vardı yüzünde. Etrafımızı dört muhafız sarmış olmasına rağmen West bir adım öne çıktı. Bir adım daha atarsa ölmeyeceğinin garantisi yoktu.

"Yapma." Bıçağına uzandım ama o benim elimden uzaklaşarak etrafımdan dolandı. "Yapma, West!" Sanki orada olduğumu hatırlamış gibi gözlerini kırpıştırdı ve ben de ceketini tutup onu geri çektim.

Sırtı duvara yaslanana kadar onu göğsünden ittim. "Sizinle geleceğim!" dedim omzumun üzerinden. "Ona dokunmayın."

West kolumu tutup sıktı ama ben onun ulaşamayacağı bir yere kaydım.

Bize doğrultulan kılıçlar biraz aşağı indi ve burnu kanayan adam West'e doğru başını salladı. "İkinizi de istiyor."

West'e baktım ama onun da kafası benimki kadar karışıktı. Yeşil gözleri loş ışıkta cam gibi parlıyordu. Kısılmış ve bir şeye odaklanmışlardı.

Muhafız geri adım atarak bekledi ve arkamda West'le kalabalığa doğru ilerledim. Az önce kadının geçtiği açık kapıya doğru mavi ceketlilerin peşinden ilerlerken oda sessizdi. Biraz sonra kalabalık arkamızda birikti ve uzaklardan tekrar bir müzik sesi duyuldu.

Koridorda ayak seslerimiz yankılanırken fenerler tavanı, başka duvar resimlerini ve oymaları aydınlatıyordu.

West arkamdan, "Neler oluyor?" diye homurdandı.

Koridorun sonundaki karanlıkta bir dizi büyük ahşap kapı açıldı, burada Clove'un silüetinin aydınlık bir odaya süzüldüğünü gördüm.

Muhafız durdu, o geldiğimiz yoldan geri dönmeden önce bize ilerlememizi işaret etti ve West'le ikimiz boş salonda birbirimize bakarak durduk.

"Bize katılın. Lütfen," diye seslendi kapıların ötesinden yumuşak bir ses.

West'in elini bırakıp içeri adım attığımda galanın gürültüsü arkamızda kayboldu. West gelip yanımda dikilene dek gölgesi benimkini takip etti, gözleri Zola'yı bulana kadar bütün odada gezindi.

Muhafız onu öne doğru ittirince Zola sendeledi. Kapılar arkamızdan inleyerek kapanırken duvara tutunarak dengesini sağlamaya çalıştı.

Menekşe rengi elbiseli kadın cilalı bir maun masanın yanında duruyordu. Arkası, altın rengi duvar kâğıdıyla kaplıydı; fırça darbeleri kavisli ve eğimliydi, okyanus dalgalarından tavana kadar uzanan bir labirent oluşturuyorlardı. Elbisesi kremadan yapılmış gibi görünüyordu, ince vücudundan dalga dalga dökülerek yerde birikiyordu.

"Ben Holland." Ellerini önünde birleştirince yüzüklerindeki taşlardan ışık yansıdı. Bana bakıyordu.

Ne diyeceğimi bilemeden ona bakarken West bana bir adım daha yaklaştı.

Holland'ın gözleri hayranlıkla yüzümde dolaştı. "Sen Fable'sın," dedi yumuşak bir sesle.

"Öyleyim," diye yanıtladım.

Clove bir köşede kollarını göğsünde kavuşturmuş, yanan bir şöminenin yanındaki duvara yaslanmıştı. Şöminenin üzerine çerçeveli bir portre yerleştirilmişti ve gözlerim kırmızı elbiseli, başının etrafında yaldızlı bir hale olan kıza odaklandığında odadaki bütün hava çekilir gibi oldu.

Isolde'ydi bu. Annem.

"Ve sen de West olmalısın," dedi Holland, bakışları ona dönerken. "Saint'in gölge gemisinin işletmecisi."

West yanımda hareketsizleşti. Bunu inkâr etmeyecek kadar zekiydi ama bakışlarındaki ifade hoşuma gitmedi. Her an boğazına bıçak dayanmasına neden olacak bir şey yapabileceğinden korktum.

"Evet, tam olarak kim olduğunu biliyorum." Holland, West'in sorulmamış sorusunu yanıtladı. "Ve tam olarak ne yaptığını da biliyorum."

Bir ona bir ötekine baktım. Dar Boğaz'da bile kimsenin onunla ilgili bir bilgisi yokken Holland gibi biri West hakkında nasıl bir şeyler bilebilirdi?

"Ne istiyorsun?" diye sordu West hiç dolandırmadan.

Holland güldü. "Merak etme. Ona da geleceğiz."

"Holland." Zola'nın sesi araya girdi ama Holland'ın keskin bakışları onu bulunca çenesini kapattı.

Zola'nın soğuk görünümündeki çatlak artık bir yarık hâline gelmişti. Zola'nın burada herhangi bir gücü yoktu ve bunu hepimiz biliyorduk. Clove endişeli görünmeyen tek kişiydi. Bu beni korkutuyor mu yoksa rahatlatıyor mu, emin değildim.

"Bu galanın davetli listesinde olduğunu sanmıyorum, Zola." Konuşurken Holland'ın sesi kulağa müzik gibi geliyordu. Yumuşak ve hareketli.

"Özür dilerim," diye yanıtladı Zola, duruşunu biraz daha dikleştirerek. "Ama işimizi halletmenin zamanının geldiğini düşündüm."

"Öyle mi?" Holland'ın sesi düzleşti. "Sana bunu açıkça belirtmiştim diye hatırlıyorum. İsimsiz Deniz'e bir daha demir atmaya kalkarsan, atacağın son demir olur, demiştim."

"Bir geçmişimiz olduğunu biliyorum..."

"Geçmiş mi?" dedi.

"Neredeyse yirmi yıl oldu, Holland."

Zola'ya geri dönmeden önce gözlerini üzerimde hissederek Holland'a baktım.

Zola gözlerini onunkinden ayırmadan ceketinin düğmelerini düzenli bir şekilde açtı ve Holland'ın muhafızı bıçağını çekerek ona yaklaştı. Zola ceketini tutup açınca ortaya dört cep çıktı. Her birinden deri bir kesenin ipleri sarkıyordu.

Holland çenesiyle duvara yaslı masayı işaret etti ve Zola keseleri birer birer oraya bıraktı. Zola değerli taşları aynalı tepsiye boşaltıp incelenmesi için düzgünce sıraya koyarken Holland kıpırdamadı.

Zola bekledi ve Holland'ın ganimeti gözden geçirmesine izin verdi. "Bir hediye olarak kabul et."

"Birkaç yüz karat değerli taşın yaptıklarını affettirebileceğini mi sanıyorsun?" Sesi o kadar alçaktı ki alev alev yanan ateşe rağmen havada bir ürpertiye neden oldu.

"Sana getirdiğim tek şey bu değil." Zola'nın gözleri üzerime dikildi.

O bana bakarken içgüdüsel olarak bir adım geri gittim ve kendimi duvara bastırdım. Ancak Holland tüm dikkatiyle Zola'ya bakmaya devam etti. "Bunun *senin* fikrin olduğunu mu sanıyorsun?"

Zola, Holland'a bakarken dudakları aralandı. "Ne?"

"Ona ödeme yap." Holland'ın emri odaya bir taş gibi düştü.

Muhafız masanın etrafından dolaştı ve raftan gümüş bir kutu aldı. Tepsinin üzerine yerleştirdikten sonra dikkatle kapağını açtı ve hayatımda hiç görmediğim kadar bakır çıktı ortaya. Belki binlerce bakır vardı.

Clove sonunda hareketlenerek gölgelerin arasından çıktı. "Saymaya gerek yok," dedi. "Sana güveniyorum." Holland'la konuşuyordu.

Denizin buz gibi soğuğu beni buldu ve ayakta kalmaya çalışarak West'in ceketinin koluna uzandım. Parçaları bir araya getirmeye çalıştım.

Clove, Zola'yı gözetlemiyordu. Zola'yı *teslim ediyordu*. Holland'a.

"Bir anne asla çocuğunun kaybını atlatamaz. Bu irinli bir yaradır," dedi Holland. "Ölümün bile yatıştırmayacağı bir acı."

Zola'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı, kapıya doğru geri geri gidiyordu. "Onu geri getirdim. Senin için."

"Ve bunu takdir ediyorum." Holland parmağını havaya kaldırdı ve muhafız, ardında iki adamın beklediği kapıyı açtı.

Tek kelime etmeden odaya girdiler ve Zola ne olduğunu anlamadan onu ceketinden yakalayıp karanlık koridora sürüklediler. "Bekle!" diye bağırdı Zola.

Zola'nın çığlıkları yankılanırken Clove kutunun kapağını çarparak kapadı ve kulaklarımdaki sesin, kendi panik dolu nefesimden geldiğini fark ettim. Zola'nın sesi aniden kesildi ve yere düşen ağırlığını duydum.

Karanlığa bakarken eteğimin içindeki bıçağın sapını kavrayan parmaklarım terden kayganlaşmıştı, odadan sızan ışıkla aydınlanan beyaz mermerin üzerine taze, parlak bir kan sızarken gözlerimi kırpıştırdım. Sonrası sadece sessizlikti.

ON BEŞ

LMÜŞTÜ. ZOLA ÖLMÜŞTÜ.

Bu gerçeği son on gün içinde yaşanan her şeyle bir araya getirmeye çalıştım. Bu yüzden Clove, Zola'nın ekibindeki işi kabul etmişti. Her şey tam da bu âna bağlanıyordu.

Zola sadece Saint veya West için bir sorun değildi. Dar Boğaz'ın çözmesi gereken bir problemdi. Saint, onun Holland'ın eline geçmesini sağlamak için Clove'u *Luna*'ya yerleştirmişti. Clove, Zola'yı Holland'ın tehditlerinden sonsuza kadar kurtulabileceğine ikna etmişti. İyi de bunu nasıl yapmıştı?

Holland'ın Clove'a verdiği para ödül gibi görünüyordu ve içimden bir ses, Saint'in adının bu işe karıştırılmadığını söylüyordu. Holland için Clove bolca bakır kazanmanın peşinde olan Dar Boğazlı bir tüccardan ibaretti.

Müthiş plandı gerçekten. Babam, Zola'nın Holland'la olan kan davasını onun kendi ölümüne yelken açması için kullanmıştı. Hem zaten İsimsiz Deniz'deki güçlü bir tüccar bunu onun yerine yapabilecekken, neden bir tüccarı öldürüp Dar Boğaz Ticaret Konseyi'yle başını belaya sokma riskini göze alsındı ki?

"Neden bana söylemedin?" diye sordum, sesim mesafeliydi.

Clove bana anlayışlı bir ifadeyle baktı. Ama çenesini açmadı. gözleri Holland'a kaydı. Gereğinden fazlasını bilmesini istemiyordu.

Clove, Saint'ten emir almıştı ve Saint'in yaptığı her şeyin bir nedeni vardı. Sonuç olarak, ben ona güvensem de Saint *bana* güvenmemişti. Gerçi neden güvensindi ki? *Marigold*'u serbest bırakmak için ona karşı kendi planlarımı yapmıştım.

Bakışlarım tekrar Zola'nın beyaz mermer zemindeki kanına kaydı ve kanın üzerinde hareket eden ışık yansımalarını izledim. Sadece birkaç dakika önce yanımda duruyordu. Kolumu tutuşunu, sıkışını hâlâ hissedebiliyordum.

Sağır edici sessizlik gözlerimi kırpıştırmama sebep oldu ve Holland'ın bir şey söylememi bekliyormuş gibi bana baktığını fark ettim. Ben konuşmayınca hayal kırıklığına uğradı.

"Bence bu kadarı bir gece için yeterli, değil mi?" dedi.

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Ne sorduğundan bile emin değildim.

"Burada kalacaksın." Sesinde davet yoktu. Soru sormuyordu. Gözleri hâlâ beni inceliyordu; saçlarımda, omuzlarımda, ayaklarımda geziniyordu. "Sabah konuşuruz."

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama West benden hızlı davrandı. "Kalmıyor," dedi kısa ve net bir ifadeyle.

Clove tembel tembel para kutusunu aldı ve kolunun altına sıkıştırdı. "Korkarım bu konuda onunla aynı fikirde olmak zorunda kalacağım."

O da West de Holland'dan zerre kadar korkmuş görünmüyorlardı ama ben hepimize yetecek kadar korkmuştum. Holland'ın bir parmağını kaldırmasıyla West'i veya Clove'u karanlığa sürükleyebilirlerdi.

"Hepiniz kalıyorsunuz," dedi Holland. "Sadece Fable'la değil sizinle de işim var." Ama gözlerindeki o sükûnet, biraz önce parmağını kaldırdığında gördüğüm ifadenin aynısıydı.

Koridorda, mermerin üzerinde bir şeyin sürüklenişini duyabiliyordum. Sertçe yutkundum.

"Umarım kendini evinde hissedersin," dedi Holland, başka bir

kapının parlak kulpuna uzanarak. Kapıyı açınca parlak fenerlerle aydınlatılan bir koridor belirdi.

Geçmemi bekledi ama kıpırdamadım. Annemin şöminenin üzerindeki portresine bakıyordum, ateşin ışığı gözlerinde parlıyordu.

Bana doğru bir adım atarken Holland'ın parmaklarındaki yüzükler parıldadı. Elbisesinin ince kumaşı eriyik gümüş gibi dalgalanıyor, saçındaki taraklar parlıyordu. Onun eski masallardan çıkmış gibi göründüğünü düşünmeden edemedim. Bir hayalet ya da bir deniz perisi. Bu dünyaya ait olmayan bir şey.

Aynısı annem için de geçerliydi.

Holland elimi tutup elinin içine aldı ve avucum yukarı bakacak şekilde aramızda çevirdi. Başparmakları avcumdaki çizgilerin üzerinde gezindi ve elbisemin kolunun altından görünen yara izinin ucunu fark edince beni daha sıkı tuttu.

Soluk mavi gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı ve beni bıraktı. "Evine hoş geldin, Fable."

Ev.

Gergin, uçları sivri bir kelimeydi sanki. Kulağa bir garip geliyordu.

İki elimle eteklerimi kavrayıp kapıdan içeri girdim, midem çalkalanıyordu ve kusmamak için dudağımı ısırdım. Saint istediğini elde etmiş olabilirdi ama şimdi üstünlük Holland'daydı ve o da bunun farkındaydı.

Muhafız bizi bir döner merdivenin dibinde biten başka bir koridora götürdü ve oradan da alt kata bakan bir salona kadar peşinden gittik. Koridorun sonundaki bir kapıya ulaşana kadar durmadı. Kapı inci pembesine boyanmıştı ve ortasında yabani bir çiçek buketi vardı.

Muhafız kapıyı açarak, "Zili çaldığınız an biri hemen yanınıza gelecek," dedi.

Oda, büyük bir pencereden içeri sızan solgun ay ışığıyla yıkanıyordu. Pencerenin altında yarısı gölgeler içinde bir yatak vardı.

West önden içeri girmeye davrandı ama adam onu eliyle göğsünden yakaladı. "Bu oda onun için."

"O zaman ben de burada kalıyorum." West onu iterek geçti ve benim de içeri girmem için kapıyı açık tuttu.

Omzumun üzerinden Clove'a baktım. Merdivenin trabzanına yaslanmıştı ve bana güven verircesine başını salladı. "Sabah görüşürüz." Tavrı sakindi ama gözlerinde tereddütlü bir bakış vardı. Holland'ın alev almaya hazır bir lambadaki yağa benzediğini görebilen tek kişi ben değildim.

Zola'yı karanlığa sürükleyen muhafız merdivenin tepesinde belirdi. Hızlı adımlarla bize doğru yürüdü, ceketinde ve ellerinde herhangi bir kan izi var mı diye inceledim. Ama tıpkı aşağıda süren galanın konukları gibi tertemizdi.

Kapının yanında yerini aldı ve West kapıyı arkamdan kapattı, mandal yerine oturduğunda dinlemek için hareketsizleşti. Ayak sesleri uzaklaşınca omuzları gevşedi. Kapıya yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturarak yüzünü bana döndü.

"Neler oluyor, Fable?" dedi dişlerini gıcırdatarak.

Buz mavisi ay ışığıyla yıkanan görüntüsü boğazımı sızlattı. "Saint." Babamın adı bir şekilde bana yabancı geldi. "Holland onu öldürsün diye Zola'yı buraya çekmek için beni kullandı." Her şeyi anladığımdan dahi emin değildim ama bunlar bir araya getirdiğim parçalardı.

"Onu buraya çekmek mi? Holland *senin* neyin oluyor ki?"

"Sanırım..." Doğru kelimeleri aradım. "Sanırım o benim büyükannem."

West'in gözleri büyüdü. "*Ne?*"

Kelimenin ağzından çıkış şekli kulağa tuhaf ve şekilsiz geldi; karanlığın etrafımda hareket ettiğini fark ettim. Nefes alamadım.

Annemin hayaleti bu duvarların arasında süzülüyordu, yankısı havadaydı.

Aklımda dans eden anılar selinde, Isolde'nin bu yer hakkında bana söylemiş olabileceği herhangi bir şey aradım. Ama doğduğu şehrin sokaklarından ve dalış hikâyelerinden başka bir şey yoktu. Azimut Evi'ne ya da burada yaşayan kadına dair hiçbir şey anlatmamıştı.

"Isolde, Bastian'dan kaçmak için Zola'nın tayfasına katılmış." Ellerimi gövdeme sarılmış mavi ipeğe bastırdım. "Holland onun annesi. Zola'nın İsimsiz Deniz'de ticaret yapma lisansını kaybetmesinin nedeni buymuş. Bu yüzden yirmi yılı aşkın bir süredir buraya yelken açmamış."

Cevap vermedi ama oda onun birbirleriyle yarışan düşünceleriyle doluydu. Bir çıkış yolu arıyordu. İkimizin de içine düştüğü tuzaktan bir kaçış.

Pencereye gittim, limanın karanlığın neresinde kaldığına baktım. "Mürettebat ne olacak?"

West ayağa kalktı ve yüzü gölgelendi, gözlerinin altındaki karanlık daha da yoğunlaştı. "Harekete geçmeyecekler."

"Bundan emin misin?" diye sordum Willa'yı düşünerek. Limana dönmezsek şehri altüst etmeye hazır olacağından emindim.

Yatağın kenarına oturdum ve o da karşımda durup yüzüme baktı. Eli bana dokunacakmış gibi havaya kalktı ama sonra dondu, gözleri elbisemin kumaşının altına sıkıştırdığım altının parıltısına odaklandı. Parmağının ucunu bağın altına soktu ve aramızda sallanıncaya kadar yüzüğü çekti.

Yeşil gözlerini benimkilerle buluşmak için kaldırmadan önce bir an ona baktı. "Dern'de bunun için mi gemiden inmiştin?"

Güçlükle yutkunarak başımı salladım. "Üzgünüm." Sözler boğazımda düğümlendi.

Alnındaki kırışık derinleşti. "Ne için?"

"Tüm bunlar için."

Sadece o sabah rehincide olanlardan bahsetmiyordum. Her şeyden bahsediyordum. Holland'dan, Bastian'dan ve Zola'nın gemilerini yakan West'ten. Saint için yaptığı ve bana söylemek istemediği her şeyden. *Marigold*'dan inmeye karar vererek rotamızı bu âna ben ayarlamıştım. Ayrıca West'in artık bana farklı göründüğünü kabul etmek istemedim. Daha çok babama benzediğini.

Yüzüme dokundu, parmak uçları saçlarımın arasına girdi.

Dar Boğaz'da beni bulmaya çalışırken neler yaptığını bilmiyordum. Ama bunun yükü ona ağır gelmişti. Onu karartmıştı. O anda sadece sert ellerini tenimde hissetmek ve tadını dilimde duyana kadar etrafındaki havayı içime çekmek istedim. Onun gölgesinde saklanmış gibi hissetmek.

Yüzünü eğerek dudaklarını benimkilere değdirdi ve beni o kadar nazikçe öptü ki gözlerimin arkası ânında yaşlarla yanmaya başladı. Ellerim sırtı boyunca aşağı indi ve o da bana doğru eğildi, sanki benim sıcaklığımı içine çekiyormuş gibi derin bir nefes aldı. Clove'un bana söylediklerini aklımdan çıkardım, gözlerimi kapadım ve West'in *Marigold*'daki odasında, fener ışığında olduğumuzu hayal ettim.

Dişleri altdudağımın üzerinden kaydı ve derinin hâlâ iyileşmekte olduğu yerde acı yeniden ortaya çıktı. Ama umursamadım. Onu tekrar öptüm ve elleri eteklerime uzandı, parmaklarını bacaklarımda hissedene kadar kumaşı yukarı çekti. Dokunuşu yukarı tırmandı ve eli uyluğumdaki dikişlere dolandığında irkilerek tısladım.

West aniden benden uzaklaştı, gözleri yüzümde gezindi.

"Önemli değil," diye fısıldadım onu kendime çekerek.

Ama bana aldırmadı, kendi gözleriyle görebilmek için eteği kalçalarıma kadar itti. Acemi dikişler, mor bir çürüğün ortasında pürüzlü bir çizgi hâlinde büzülmüştü. Çenesini kenetleyerek parmağını hafifçe etrafında gezdirdi. "Ne oldu?"

Utanarak elbiseyi tekrar indirdim. "Zola'nın tarakçılarından biri dalış sırasında suyun yüzeyine tekrar çıkmayayım diye uğraştı."

West'in gözleri parlak ve ışıl ışıldı ama ağzı hareketsizdi. Sakindi. "Kim?"

"Öldü," diye mırıldandım.

Sessizleşip beni serbest bıraktı, aramızdaki boşluk yeniden genişledi; sanki içim de boşalmıştı. Dokunuşundaki sıcaklık gitmişti ve bu titrememe sebep oldu. Son on gün gözlerinde yanıp söndü ve bana kız kardeşinden bahsettiği geceki West'in bir parçası yeniden ortaya çıktı. Bana Saint'ten bahsetmediği o gece karşımda olan çocuğun.

"Isolde, Bastian'dan kaçmak için Zola'nın tayfasına katılmış." Ellerimi gövdeme sarılmış mavi ipeğe bastırdım. "Holland onun annesi. Zola'nın İsimsiz Deniz'de ticaret yapma lisansını kaybetmesinin nedeni buymuş. Bu yüzden yirmi yılı aşkın bir süredir buraya yelken açmamış."

Cevap vermedi ama oda onun birbirleriyle yarışan düşünceleriyle doluydu. Bir çıkış yolu arıyordu. İkimizin de içine düştüğü tuzaktan bir kaçış.

Pencereye gittim, limanın karanlığın neresinde kaldığına baktım. "Mürettebat ne olacak?"

West ayağa kalktı ve yüzü gölgelendi, gözlerinin altındaki karanlık daha da yoğunlaştı. "Harekete geçmeyecekler."

"Bundan emin misin?" diye sordum Willa'yı düşünerek. Limana dönmezsek şehri altüst etmeye hazır olacağından emindim.

Yatağın kenarına oturdum ve o da karşımda durup yüzüme baktı. Eli bana dokunacakmış gibi havaya kalktı ama sonra dondu, gözleri elbisemin kumaşının altına sıkıştırdığım altının parıltısına odaklandı. Parmağının ucunu bağın altına soktu ve aramızda sallanıncaya kadar yüzüğü çekti.

Yeşil gözlerini benimkilerle buluşmak için kaldırmadan önce bir an ona baktı. "Dern'de bunun için mi gemiden inmiştin?"

Güçlükle yutkunarak başımı salladım. "Üzgünüm." Sözler boğazımda düğümlendi.

Alnındaki kırışık derinleşti. "Ne için?"

"Tüm bunlar için."

Sadece o sabah rehincide olanlardan bahsetmiyordum. Her şeyden bahsediyordum. Holland'dan, Bastian'dan ve Zola'nın gemilerini yakan West'ten. Saint için yaptığı ve bana söylemek istemediği her şeyden. *Marigold*'dan inmeye karar vererek rotamızı bu âna ben ayarlamıştım. Ayrıca West'in artık bana farklı göründüğünü kabul etmek istemedim. Daha çok babama benzediğini.

Yüzüme dokundu, parmak uçları saçlarımın arasına girdi.

Dar Boğaz'da beni bulmaya çalışırken neler yaptığını bilmiyordum. Ama bunun yükü ona ağır gelmişti. Onu karartmıştı. O anda sadece sert ellerini tenimde hissetmek ve tadını dilimde duyana kadar etrafındaki havayı içime çekmek istedim. Onun gölgesinde saklanmış gibi hissetmek.

Yüzünü eğerek dudaklarını benimkilere değdirdi ve beni o kadar nazikçe öptü ki gözlerimin arkası ânında yaşlarla yanmaya başladı. Ellerim sırtı boyunca aşağı indi ve o da bana doğru eğildi, sanki benim sıcaklığımı içine çekiyormuş gibi derin bir nefes aldı. Clove'un bana söylediklerini aklımdan çıkardım, gözlerimi kapadım ve West'in *Marigold*'daki odasında, fener ışığında olduğumuzu hayal ettim.

Dişleri altdudağımın üzerinden kaydı ve derinin hâlâ iyileşmekte olduğu yerde acı yeniden ortaya çıktı. Ama umursamadım. Onu tekrar öptüm ve elleri eteklerime uzandı, parmaklarını bacaklarımda hissedene kadar kumaşı yukarı çekti. Dokunuşu yukarı tırmandı ve eli uyluğumdaki dikişlere dolandığında irkilerek tısladım.

West aniden benden uzaklaştı, gözleri yüzümde gezindi.

"Önemli değil," diye fısıldadım onu kendime çekerek.

Ama bana aldırmadı, kendi gözleriyle görebilmek için eteği kalçalarıma kadar itti. Acemi dikişler, mor bir çürüğün ortasında pürüzlü bir çizgi hâlinde büzülmüştü. Çenesini kenetleyerek parmağını hafifçe etrafında gezdirdi. "Ne oldu?"

Utanarak elbiseyi tekrar indirdim. "Zola'nın tarakçılarından biri dalış sırasında suyun yüzeyine tekrar çıkmayayım diye uğraştı."

West'in gözleri parlak ve ışıl ışıldı ama ağzı hareketsizdi. Sakindi. "Kim?"

"Öldü," diye mırıldandım.

Sessizleşip beni serbest bıraktı, aramızdaki boşluk yeniden genişledi; sanki içim de boşalmıştı. Dokunuşundaki sıcaklık gitmişti ve bu titrememe sebep oldu. Son on gün gözlerinde yanıp söndü ve bana kız kardeşinden bahsettiği geceki West'in bir parçası yeniden ortaya çıktı. Bana Saint'ten bahsetmediği o gece karşımda olan çocuğun.

Bilmeme gerek yok, diye fısıldadı bir yanım. Ama sözcüklerdeki yalanlar hemen kendilerini hissettirdi. Çünkü eninde sonunda o gömülü kemikleri ve West'in benden sakladığı her şeyi ortaya çıkarmamız gerekecekti.

ON ALTI

SIRTIMI DUVARA DAYAYARAK YERE OTURDUM VE SAbah ışığının püsküllü halının üzerinde ayak parmaklarıma değene kadar gezinmesini izledim. Saatler, kapalı kapının dışında ara sıra duyulan ayak sesleri dışında sessizce geçmişti.

West pencerede durmuş sokağı seyrediyordu ve ben ışıkta paltosunun ince işçiliğini çok daha iyi görebiliyordum. Bordo yün, dizlerinin üzerine iniyor, rengi saçlarını daha da açık gösteriyordu ve bir insanın nasıl olup da onu bu işlere bulaştırabildiğini merak ettim. Çizmeleri bile parlıyordu.

Uyumamıştım, West'in yorgun gözlerle pencereden dışarı bakmasını izliyordum. Günlerdir gözünü yummamış gibi görünüyordu, elmacıkkemikleri daha da çıkıktı.

Ona baktığımı hissetmiş gibi omzunun üzerinden baktı. "İyi misin?"

"İyiyim," dedim. Bakışlarım ellerine kaydı. West'i son gördüğümde bana on altı kişiyi öldürdüğünü söylemişti. Şimdi kaç olduğunu merak ettim. *Marigold*'u düşünerek, "Onlar için endişeleniyorsun," dedim.

"İyi olacaklar." Beni değil, kendini teskin ettiğinin farkındaydım. "Buradan ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyi."

Kapı hafifçe vuruldu ve ikimiz de hareketsizleştik. Ayağa kalkmadan önce tereddüt ettim, bacağımdaki dikişler gerilince yüzümü buruşturdum. Halının üzerinde çıplak ayakla yürürken buruşuk

eteklerim hışırdıyordu ve kapıyı açtığımda koridorda kollarında yeni bir elbiseyle küçük bir kadın duruyordu. Elbise zarif, uçuk pembe bir kumaştı; neredeyse odanın duvarlarıyla aynı renkti.

Clove hâlâ koridordaki tırabzanlara dayanmıştı, para kutusu ayaklarının dibinde duruyordu. Bütün gece orada dikilmişti.

"Seni giydirmeye geldim," dedi kadın bana bakarak.

"Ben oyuncak bebek değilim," diye çıkıştım. "Giydirilmeme gerek yok."

Clove kadının arkasında bir kahkahayı bastırdı.

Kadın şaşkın görünüyordu. "Ama kopçalar..."

Elbiseyi elinden kaptım ve kadın cümlesini bitirmeden kapıyı kapattım. Havaya kaldırıp incelediğim elbise ışıkta parıldadı. Gösterişli, yüksek yakalı ve eteği pililiydi.

West de aynı şeyi düşünüyor gibiydi; sanki elbiseye bakmak bile canını yakıyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

Elbiseyi oflayarak yatağa bıraktım ve üzerimdeki mavi elbisenin kopçalarına uzandım. Üst kısımdaki kopçalar bir çırpıda çözüldü ama ortadakilere yetişemeyince inledim.

Elbisenin içine diktirdiğim cebe uzandım ve bıçağı buldum. Ben bıçağı kaburgalarımdaki dikiş boyunca irkilerek kaydırırken, West pencerenin önünde durduğu yerden izledi. Özel dikim bel yırtıkla gevşedi ve korseyi aşağı doğru çekiştirdim. Sonunda her şey bir yığın hâlinde yere düştü. Sonunda vücudumu sıkan ipekten kurtulurken hassas kaburgalarım ve omuzlarım sızladı.

West, iç çamaşırıma ve kalçalarıma oturtulmuş tarlatanlara baktı. "Bunlar ne..."

Keskin bir bakışla onu durdurdum, yeni elbiseye adım attım ve arkadaki kopçaların takabildiğim kadarını taktım. Parmaklarım bir sonrakine yetişemeyince West kaşlarını çatarak kalanları halletti. Kısa kolları yara izimi gösterecekti ve bir an için bu düşünce beni endişelendirdi. Ben o izlerin üstünü örtmeye alışmıştım.

Tel tokaları saçımdan çıkardım ve arkaya doğru sallamadan önce saçımın omuzlarıma düşmesine izin verdim. Omuzlarıma

dökülen kızıl kestane bukleler korsenin solgun rengine karşı daha da koyu görünüyordu. Kapıyı tekrar açtığımda kadın hâlâ orada duruyordu, narin ellerinde aynı pembe kumaştan bir çift ayakkabı tutuyordu.

Arkamda yerde parçalanmış mavi ipeği görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım."

Kendini toparladı, ayakkabıları yere bıraktı ve ben de elbisemi kollarımda toplayarak teker teker onları giydim. Kolumdaki yara izini görünce kaşlarını çattı ve ben de eteği indirip bakmayı kesmesini bekledim.

Yanakları kıpkırmızı oldu. "Sizi kahvaltıya götüreyim." Başını özür dilercesine eğdi.

West çoktan koridora çıkıp Clove'la birlikte beklemeye başlamıştı. Kadın onlara dokunmaktan korkuyormuş gibi dikkatle etraflarından dolandı ve Clove bundan memnun görünüyordu. Kenara çekilip geçmesine izin verdi ve kadın bizi merdivenlerden aşağı indirdi. Bir gece önce yürüdüğümüz koridor şimdi tavandan yere kadar uzanan pencerelerden giren güneş ışığıyla dolmuştu. Cübbeler kuşanmış ve mücevherler takıştırmış kadınlarla erkeklerin yüzlerini tasvir eden doygun renkli portreler iç duvar boyunca sıralanmıştı.

Sarmal basamaklardan aşağı doğru kadının peşinden inerken, Clove'un kutusundaki paralar şıngırdıyordu.

"Neler olduğunu anlatmanın zamanı geldi," dedim kısık bir sesle.

Clove'un gözleri ihtiyatla West'e dikildi. "Neler olduğunu biliyorsun. Holland'ın ödülünü aldım ve Zola'yı Dar Boğaz'dan Bastian'a getirdim."

"Ama neden?" Clove, Saint'e sadıktı ama aptal değildi ve kellesini boşuna riske atmamıştı. Onun da bir çıkarı vardı. "Saint'in emriyle neden bu kadar yol geldin?"

Sorgulamamdan hoşlanmamış gibi tek kaşını kaldırdı. "Harcadığım zamana değmesini sağladı." Kolunun altındaki gümüş kutuya hafifçe vurdu. "Parayı Saint'in arması altında yeni bir filo başlatmak için kullanacağım."

"Ne? Neden kendi armanı edinmiyorsun?"

Clove başını sallayarak güldü. "Saint'le rekabet içinde olmak ister miydin?"

İstemezdim. Aklı başında kimse istemezdi. Bu, herkesin istediğini elde etmesinin bir yoluydu.

"Bir yılı aşkın süredir Zola'yı Bastian'a dönmesi için ikna etmeye çalışıyordum ama hiç ilgilenmedi. Holland'dan çok korkuyordu."

"Beni yem olarak kullanana kadar," diye mırıldandım. "Saint, Zola'yı Holland'a götürmek için beni kullanmak istediyse, nerede olduğumu biliyordu. İstediği an beni Jeval'den almaya gelebilirdi." Clove sessizce yanımda yürümeye devam etti. "Neden şimdi?" diye sordum.

Clove omzunun üzerinden bir kez daha West'e baktı ve birden durdum, etekler parmaklarımdan kayıp gitti.

"Yani haklıydım." Ona ters ters baktım. "Bu West'le ilgili."

West bir ona, bir bana baktı ama hiçbir şey söylemedi. Muhtemelen o da aynı şeyi düşünüyordu.

Saint bir süredir Zola'nın kuyusunu kazıyordu ama onu West'e yardım etmek için kullandığımı fark ettiğinde, bir değil iki sorunu çözmenin bir yolunu görmüştü. Zola'yı Bastian'a gönderecek, beni de *Marigold*'dan indirecekti.

"O piç kurusu," diye hırladım dişlerimi gıcırdatarak.

West beni gözünün ucuyla izledi, çenesindeki kas seğiriyordu. Bir keresinde Saint'ten asla kurtulamayacağını söylemişti. Haklı olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Bir iki kez daha köşelerden döndükten sonra üç tarafı camlarla çevrili, muazzam bir odaya açılan geniş kapıların önünde durduk. Cam duvarlar mavi gökyüzünü çerçeveleyen tavana kadar yükseliyor ve ışığı o kadar parlak hâle getiriyordu ki gözlerim içeri alışsın diye üst üste kırpıştırmak zorunda kaldım.

Odanın tam ortasında fazla şaşaalı bir örtünün serildiği yuvarlak bir masa duruyordu ve Holland da başında bekliyordu.

Holland'ın belindeki kemere helezonlar hâlinde zümrüt çakıl-

mıştı, boynundaki altın zincirden de aynı değerli taş sarkıyordu. Elinde tuttuğu çay fincanıyla şehre bakan pencerelerden dışarıyı izlerken kolyesi ışığı yansıttı.

West onu inceledi, gözlerinde anlaşılması güç bir soru vardı.

Eşlikçimiz kapıda durup içeri girmemizi işaret etti ve yanımda West, arkamda Clove'la odaya girdim.

"Günaydın," dedi Holland, gözleri karşımızdaki altın manzaradaydı. "Oturun lütfen."

Camdan oda, havanın iyice ısınıp nemlenmesine neden olan bitkilerle doluydu. Geniş yapraklar ve boğumlu sarmaşıklar pencerelere tırmanmıştı ve her renkten çiçek yapraklara ve dallara saçılmıştı.

Sandalyeye uzandım ama arkamızdan genç bir adam çıkıp benim için sandalyeyi çekti. Dikkatlice oturup masanın üstündekilere baktım.

Hamur işleri ve kekler, gümüş tabakların ve sunumlukların üzerine süslü desenler oluşturacak şekilde dizilmişti ve beyaz porselen kâselere taze meyveler yığılmıştı. Şeker ve tereyağı kokusundan ağzım sulandı ama West ve Clove ellerini kucaklarında tuttular. Ben de aynısını yaptım.

"Geçmişe bakmak gibi." Holland fincanını dikkatlice önündeki tabağa koydu. "Annenin mükemmel bir kopyasısın."

"Sen de öyle," dedim.

Bu ağzının biraz bükülmesine neden oldu ama dediğim doğruydu. Onda annemi her açıdan görebiliyordum, yaşına ve ağarmış saçlarına rağmen. Holland'ın da tıpkı Isolde gibi vahşi, evcilleştirilememiş bir güzelliği vardı.

"Sanırım sana benden hiç bahsetmedi." Başını sorgularcasına yana eğdi.

"Bahsetmedi," diye cevapladım dürüstçe. Yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

"İtiraf etmeliyim ki Zola bana Isolde'nin kızını getireceğini söyleyen bir mesaj gönderdiğinde ona inanmadım. Ama inkâr edilecek

gibi değil." Gözleri tekrar üzerimde gezindi. "Hâlâ dikkatimden nasıl kaçtığını anlamaya çalışıyorum. Denizde bilmediğim hiçbir şey olmaz."

Ama ben bu sorunun cevabını biliyordum. Clove'dan başka kimse benim kim olduğumu bilmiyordu ve Jeval'de meraklı bakışlardan uzak dört yıl geçirmiştim. İlk defa, Saint'in beni orada bırakma nedenlerinden birinin bu olup olmadığını merak ettim.

"Isolde inatçı bir kızdı," dedi soluğunu verirken. "Güzel. Yetenekli. Ama çok inatçı."

Ağzının kenarlarına dikkat kesilerek sessiz kaldım. Gözleri kayacak mı diye bekledim. Ama Holland'ın görüntüsü hiçbir şey ele vermedi.

"*Luna*'ya binip veda bile etmeden ayrıldığında on yedi yaşındaydı. Bir sabah uyandım ve kahvaltıya inmedi." Fincanını kaldırdı ve sıcak çaydan bir yudum daha alırken fincan elinde titredi. "Babası zaten ölmemiş olsa, Isolde gittiği gün ölürdü."

Kapılar arkamızdan açılırken tepsiden bir hamur işi seçti ve önündeki tabağa koydu. Bir adam odaya girdi, ceketi boynuna kadar düğmeliydi ve şapkası elindeydi. Onun kim olduğunu çıkarmam biraz zaman aldı. Liman amiri.

West de aynı anda aynı şeyi fark etmiş gibiydi, yüzünü adamdan saklamak için sandalyesinde hafifçe döndü.

Adam, Holland'a bir rulo parşömen vermeden önce masanın yanında durdu. "*Luna* boşaltılıyor. Malzeme miktarı sağlam ancak envanter yok. Yelkenler iyi durumda."

"Eh, yelkenleri her zaman kullanabiliriz," diye mırıldandı Holland, parşömenlere bakarak. "Mürettebat?"

"İş aramak için rıhtımda," diye yanıtladı.

Tarakçıları düşünerek Clove'a baktım. Holland *Luna*'yı aldıysa muhtemelen onlara ödeme yapılmamıştı. Hepsi Jeval'e bir geri dönüş yolu arıyor olacaklardı.

"Demirlediği yeri seyir defterinden düş. Kimsenin etrafta o gemiyi aramasını istemiyorum," dedi Holland.

West'in eli sandalyenin kolunu sıktı. Holland sadece Zola'yı öldürmekle kalmıyordu, şimdi de gemiyi batırıyor ve adamın Bastian'a ayak bastığı gerçeğini örtbas ediyordu. İşi bittiğinde, sanki buraya hiç demirlememiş gibi olacaktı.

"Güneş batmadan *Luna*'nın denizin dibini boylamasını istiyorum. Ticaret Konseyi'nin toplantıdan önce bunu öğrenmesine gerek yok."

Masanın karşısındaki Clove'la göz göze geldik. Tek tahminim, Sagsay Holm'da Dar Boğaz ve İsimsiz Deniz arasında gerçekleşen Ticaret Konseyi toplantısından bahsettiğiydi.

Liman amiri cevaben homurdandı. "Şurada da planlanmamış bir gemi var." Holland'ın elindeki sayfayı işaret etti. "*Marigold.*"

Birden kasıldım, bardağım altlığa biraz fazla sert indi. Yanımdaki West'in durgunluğu beni titretti. Kendini sandalyeden fırlatacak ve adamın boğazını kesecekmiş gibi görünüyordu.

Holland bana baktı. "Onlar için endişelenmemize gerek olduğunu düşünmüyorum. Öyle değil mi?"

"Hayır," dedim gözleriyle buluşarak. Burada yapılacak bir takas vardı. Sadece ne olduğundan emin değildim.

Liman amirine umursamaz bir tavırla parşömenleri verdi ve adam topuklarının üzerinde dönüp kapılara yönelmeden önce başıyla onayladı.

Dişlerimi gıcırdatarak gidişini izledim. Liman amiri Holland'ın avucundaysa, o rıhtımlarda onun haberi olmadan hiçbir şey olmazdı.

"Şimdi," dedi Holland, Clove'a dönüp ellerini masanın üzerinde kavuşturarak. "Dar Boğaz'a kendi başına geri dönebileceğine inanıyorum."

Clove sinirle, "Az önce adamın birine buraya geldiğim gemiyi batırmasını söylediniz sanki," dedi.

"Öyleyse ben hallederim. Ama senden yapmanı istediğim bir şey daha var."

"Ganimeti getirdim." Gümüş kutuyu işaret etti. "Sen de bana ödememi yaptın."

"Bunu ikiye katlamaya hazırım," dedi.

Clove'un gözleri şüpheyle kısıldı. "Dinliyorum."

Holland bir böğürtlen alıp önünde tuttu. "Saint."

Kalbim kulaklarımda uğuldayarak atıyor, parmaklarım fincanın sapını sıkıca tutuyordu.

Clove iki dirseğini masaya dayadı. "Saint'ten ne istiyorsun?"

"Zola'dan istediğim şeyin aynısını. Ödeşme. Kızım onun gemisinde öldü ve bunun sorumlusu o. Sagsay Holm'daki Ticaret Konseyi toplantısına katılacağını duydum. Oraya varmayacağından emin olmanı istiyorum."

Clove masaya bakarak düşündü. Zihnindeki çarkların döndüğünü, bir şeyler planladığını neredeyse duyabiliyordum. Hepimizi bu karmaşadan kurtaracak bir plan oluşturmaya çalışıyordu. Konuşmak için ağzımı açtığımda başını belli belirsiz sallayarak beni susturdu.

Clove'un sır olarak sakladığı tek şey bu işte Saint'le birlikte hareket ettikleri, ganimeti birlikte ele geçirdikleri değildi. Saint'in babam olduğunu da gizlemişti.

"İşi istiyor musun, istemiyor musun?" Holland bastırdı.

Nefesimi tuttum. Eğer geri çevirirse başka birini görevlendirirdi.

Clove'un gözleri onunkilerle buluştu. "İşi istiyorum."

Ellerimi kucağıma koydum, parmaklarım eteklere dolandı. Holland, denizi aşıp Dar Boğaz'a ulaşmanın ve Zola'yı açığa çekmenin bir yolunu bulmuştu. Şimdi de Saint'i istiyordu.

"İyi." Meyveyi ağzına atıp çiğnedi. "Şimdi de sıra sana geldi." West'e baktı.

West beklerken bakışlarını ona dikti.

"Saint aradan çekilince geriye koca bir ticaret rotası kalacak. Saint'in operasyon işleyişini bilen biri varsa, o da gölge gemisinin dümencisidir."

Böylece planın diğer kısmı da kendini göstermişti. Holland sadece intikam istemiyordu. Bu aynı zamanda işti.

"İlgilenmiyorum," dedi West düz bir sesle.

"İlgileneceksin," dedi Holland ona bakarak. "Benim gibi biri, senin gibi birinin yeteneklerini her zaman kullanabilir. Merak etme, harcadığın zamana değecek."

West'i dikkatle izleyerek yanağımın içini ısırdım. Sabırlı ifadesi, düşündüğü her şeyi gizliyordu.

"Senin hakkında duyduklarım doğruysa, üstesinden gelemeyeceğin bir şey değil."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," dedi West.

"Ah, sanırım biliyorum." Holland gülümsedi. Gözleri tekrar bana dönmeden önce rahatsız edici bir sessizlik doldurdu odayı. Kadın ayağa kalktı, peçetesini düzgünce katladı ve masanın üzerine koydu. "Şimdi, Fable. Sana göstermek istediğim bir şey var."

ON YEDİ

AZİMUT EVİ'NİN KAPILARI SABAHIN GEÇ SAATlerinin kör edici ışığına açıldı. Holland parıldayan bir siluetten ibaretti ve basamakların tepesinde duruyordu. Ruhani bir duruşu vardı; uzun gümüşi saçları, caddeye doğru giderken arkasından süzülen altın işlemeli pelerininden aşağı dökülüyordu.

West en üst basamakta tereddütle dikilerek onu izledi. Ceketinin düğmelerini iliklememişti, beyaz gömleğinin yakası açıktı ve rüzgâr asi saçlarını önceki gece tarandığı yerden savurdu.

"Bundan hoşlanmadım," dedi sesini alçaltarak.

"Ben de," diye mırıldandı Clove arkamdan.

West'in gözleri uzaktaki limana kaydı. Ama buradan gemileri ayırt etmek imkânsızdı. *Marigold*'un mürettebatı çoktan endişeye kapılmış olmalıydı ve liman amiri Holland'ın emrindeyse onları yakından izliyordu muhtemelen. Umabileceğim en iyi şey, West'in emrettiği gibi sessizce beklemeleriydi.

Holland, gözlerinde rahatsız edici bir ifadeyle üçümüze baktı. Artık Dar Boğaz'da olmasak da aynı kurallar geçerliydi. West ve Clove'un benim için taşıdıkları anlamı ne kadar az bilirse o kadar iyiydi.

Merdivenlerden sokağa kadar onun peşinden ilerledik. Görünüşe göre bütün şehir çalışmaya başlamıştı bile. Holland geçerken insanların nasıl baktığı gözümden kaçmadı, West için de aynısı ge-

çerliydi. Yürürken pencerelere ve ara sokaklara göz atarak etrafımızı inceledi ve sessizliği her geçen dakika beni daha da gerdi.

Clove, West'in babam için ne yaptığını ayrıntılı olarak anlatmamıştı ama onun neler yapabileceği konusunda endişelenmeme yetecek kadarını söylemişti. Holland'ın tehlikeli olduğunu düşünürse neler yapmayı göze alacağını ve bunun ona neye mal olacağını tahmin edebiliyordum.

Daha dün, onu bir daha göremeyeceğimden korkuyordum. İçimi ezen o duygu geri döndü, göğsümün ortasına yerleşti ve ona daha da yaklaştım. Eli benimkine doğru uzandı ama tutmadı, parmakları yumruk şeklini aldı. Sanki her an beni yakalayacak ve limana doğru koşturmaya başlayacakmış gibi.

Bir yanım öyle yapmasını diliyordu. Ancak Dar Boğaz'da güç dengeleri değişmişti. Zola gitmişti ve Holland'ın gözü Saint'e çevrilmişti. Dökülecek kan bir yana, durum *Marigold* için de hayra alamet görünmüyordu. Olacakların önüne geçeceksek, bizi nelerin beklediğini bilmemiz gerekiyordu.

Yanımda yürüyen Clove'un kutusundaki bakırlar şıngırdıyordu. Holland'ın parayı çalışma odasına koyma teklifini kabul etmemişti ve şimdi Bastian'ın güneyindeki en uzak iskeleye doğru ilerlerken sokaktaki hemen herkesin dikkatini çekiyordu. Holland'ın arması iskelenin tuğlası üzerine boyanmıştı ve özel kızakları kıyıdan öyle uzağa uzanıyordu ki her biri üç gemiyi rıhtıma kolayca yanaştırabilirdi. Dar Boğaz'da gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Bir nakliye iskelesinden çok küçük bir limanı andırıyordu.

Biz girişe vardığımızda kapıda duran adamlar kapıları çekip açtılar. Holland yavaşlamadı, zemininde sayısız tezgâhın bulunduğu orta koridorda yürüdü. Dikdörtgen çalışma alanları cilalı ahşap kirişlerle ayrılmıştı, tüm işçiler üzerine Holland'ın armasının dağlandığı deri önlükler giymişti.

Bunlar Ceros'u dolduran türden işçiler değildi. Temiz beyaz gömlekler giyiyorlardı, saçları taranmış ya da örgülüydü ve yeni yıkanmışlardı. Holland, karakolunun da evi gibi olmasını istiyor-

du. Derli toplu. Ayrıca işçilerin o geçerken bakışlarını kaçırmaları, onunla göz göze gelmemeleri korkularını ele veriyordu.

İlerlerken bakışlarım tezgâhlardaki insanlara takıldı. Bazıları taşları temizleyen, ham yakutlar üzerindeki dış kayaları kesen veya daha küçük, kırık safir parçalarını tamburlayan mücevher tüccarları gibi görünüyordu. Sarı bir elması kesen bir adam gördüğümde yavaşladım. Hızlı hareketlerle çalışıyordu, taştaki birleştirmeleri görerek değil de kas hafızasıyla yapıyordu. İşini bitirince elindeki taşı bir kenara koydu ve diğerine başladı.

"Son kırk yılda inşa ettiğim her şey bu işte." Holland'ın sesi arkamdan geldi. "Isolde'nin geride bıraktığı her şey."

Asıl mesele bunu neden yaptığıydı. *Luna* limana girdiğinden beri kendime sorduğum soru buydu.

Bastian güzeldi. Gecekondular varsa bile henüz hiçbirini görmemiştim. Çok sayıda iş olduğu iyi biliniyordu ve birçok insan burada çıraklık kovalamak ya da diğer fırsatların peşine düşmek üzere Dar Boğaz'dan ayrılmıştı. Isolde'yi İsimsiz Deniz'den uzaklaştıran neydi?

West'e dönüp baktım. Koridorun ortasında duruyor, gözleri büyük iskelede geziniyordu.

"Burada olmamalıyız," dedi aniden. Elini saçlarının arasından geçirdi ve gergin olduğunu belli eden tanıdık bir hareketle yüzüne düşen saçlarını arkaya attı. Mesele sadece Holland değildi. Onu rahatsız eden başka bir şey vardı.

Tezgâhların arasındaki yol uzun bir koridora açılıyordu ve Holland bizi beklemeden kalın kadife kaplı bir kapının önünde duran üç adama doğru hızlı adımlarla yürüdü. Holland içeri girerken eldivenlerini çıkardı ve pelerininin düğmelerini açtı. Clove kapının yanındaki deri koltuğa çökünce ona dik dik baktı.

Adamlardan biri uzun bir kibrit çakıp duvarlardaki mumları yakınca karanlık oda aydınlandı. İçerisi, Saint'in Vurgun'daki karakolunun daha şık, daha lüks bir versiyonuna benziyordu. Duvarlara haritalar asılmıştı, arazinin kenarları kırmızı mürekkeple işaretlen-

mişti; uzanıp izlerini parmaklarımla takip etme dürtüsüne direndim. Dalış haritalarıydı bunlar.

"Sen bir tarakçısın," dedi Holland, onları incelememi izleyerek. "Annen gibi."

"Öyleyim."

Başını iki yana sallayarak yarım yamalak güldü. "O kız hakkında anlamadığım tek şey bu değildi." Sesini alçalttı. "Her zaman huzursuzdu. Bu dünyada onun içindeki denizi sakinleştirebilecek hiçbir şey olduğunu sanmıyorum."

Ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Benim bildiğim Isolde sakindi, derin suların ürünüydü. Belki Holland kendince doğruyu söylüyordu ama Saint'ten önceki Isolde'ydi o. Benden önceki.

Gözlerim masanın arkasındaki cam kasaya takılana kadar raflardaki kitapların sırtlarını okudum. Kasanın içi boştu. Yalnızca üzerine okuyamadığım bir şeyler oyulmuş bir levha ve onun da arkasında küçük bir saten yastık vardı.

Holland ilgimden memnun görünüyordu. "Gece yarısı," dedi o da bakışlarını benim gibi kasaya çevirerek. Bir elini üzerine koyup yüzüklerinden birini cama vurdu.

Başımı bir yana eğerek ona baktım. Gece yarısı sadece efsanelerde var olan bir taştı. Eğer Holland'ın elinde ondan bir tane olsa, mutlaka galada sergilerdi.

"Sana bunu da mı söylemedi?" Holland sırıttı.

"Neyi?"

"Isolde'nin ortadan kaybolduğu gece, bu kasadaki gece yarısı da kayboldu."

Kaşlarımı çatarak kollarımı kavuşturdum. "Annem hırsız değildi."

"Öyle olduğunu hiçbir zaman düşünmedim." Holland pelüş sandalyeye oturdu ve kollarını kavuşturdu. "Hiç gördün mü? Gece yarısını?"

Cevabı biliyordu. Kimse görmemişti. Taş hakkında çok az şey biliyordum, onlar da batıl inançlı güvertecilerden ve tüccarların hikâyelerinden öğrendiklerimden ibaretti.

"Oldukça tuhaf bir mücevherdir. Menekşe rengi tonları da olan opak bir siyah," dedi. "Yuri Takımyıldızı'ndaki bir dalışta keşfedildi."

Bu adı İsimsiz Deniz haritalarından biliyordum. Bir resif kümesiydi.

"Onu bulan kişi Isolde'ydi."

Kavuşturduğum kollarım yanlarıma düştü. West yanımda bunun doğruluğuna dair herhangi bir kanıt arayarak yüzümü inceliyordu.

"Yalan söylüyorsun. Öyle olsa bana söylerdi." Gözüm, göze çarpmamaya özen gösteren Clove'a kaydı. Sonunda göz göze geldiğimizde başı bir yana eğildi.

Doğruydu.

"Bundan emin misin?" diye üsteledi Holland. "Alanında saygınlık elde etmiş tüm tüccarlar ve her iki Ticaret Konseyi de Azimut Evi'ndeki açılışa katıldı. Hangisine sorsanız size bunun bir efsane olmadığını söyler." Holland çenesini kaldırdı. "Bu keşif her şeyi değiştirecekti. Ticareti kasıp kavuracaktı. Ancak birkaç gün sonra Isolde gitmişti. Gece yarısı da öyle."

Ne diyeceğimi bilemeden ona baktım. Sesinde suçlama vardı. Şüphe.

"Gece yarısı hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye yanıtladım.

"Hımm." Holland dudaklarını büzdü.

Bana inanıp inanmadığını anlayamıyordum ama yalan söylemiyordum. Annemin bir kez bile bundan bahsettiğini duymamıştım.

Kapı çalınınca ortama çöken sessizlik bozuldu ve Holland'ın gerilimi dağıldı. "Girin."

Kapı açıldı ve ardında kolunun altına sıkıştırdığı deri kaplı bir rulo parşömenle bekleyen, benden çok da büyük olmayan genç bir adam belirdi.

Holland azarlayarak, "Geç kaldın," dedi. "Seni gören oldu mu?"

"Hayır." İçeri girer girmez buz gibi bakışları Holland'ı buldu. Holland'ın gözlerinin içine bakabilen birini görmemiştim şimdiye kadar. Hele ki onun gibi hiç çekinmeden yapanını.

Genç adam masasının önünde durdu, yaralı ellerindeki parşömenlerle bekliyordu. Bir gümüşçünün yaralarıydı bunlar, parmak boğumlarından başlayıp avuçlarını sarıyorlardı. Yaraları, kıvrılmış kol yenlerinin altında kayboldukları yere kadar takip ettim.

Orada, dirseğinin hemen altında, önkolunun derisine siyah bir dövme yapılmıştı. Birbirlerinin kuyruğunu yiyen, iç içe geçmiş iki yılan.

Dövmeyi inceleyerek bir adım öne çıktım. Auster'ın dövmesinin aynısıydı bu. Hem de aynı yerdeydi.

West'in gözleri sessizce adamın üzerinde gezindi. O da fark etmişti.

Auster'a o sembolün anlamını hiç sormamıştım. Tüccarların dövme yaptırması alışılmadık bir şey değildi. Ama o da Bastian'dansa bu tesadüf olamazdı.

"Göster bana," diye mırıldandı Holland.

Adam başıyla beni ve West'i işaret etti. "Onları tanımıyorum."

"Doğru. Tanımıyorsun," dedi Holland soğuk bir sesle. "Şimdi göster bana."

Adam parşömenlerin etrafındaki deri kayışı çözmeden önce tereddüt etti ama sonra hepsini masanın üzerine dikkatlice yaydı. Açılan sayfada, bir gemi diyagramı tarzında ince siyah mürekkeple yapılmış bir çizim vardı. Ama bu bir gemi değildi. Parşömene bakarak bir adım daha yaklaştım.

Bir çaydanlık çizimiydi.

Holland öne doğru eğilerek çizimi dikkatle inceledi. "Bu tür bir işi yapabileceğinden emin misin?" Parmağı kâğıttaki boyutların üzerinde hareket etti.

Ama kimsenin böyle bir şey yapmasına imkân yoktu. Onun gibisini daha önce görmemiştim. Çaydanlık, geometrik oyukları olan gümüş bir bölmenin içine yerleştirilmişti, tasarım birkaç farklı yüzü olan değerli taşlardan oluşuyordu. Bu taşlar kenar boşluğuna alfabetik sırayla yazılmıştı: kehribar, florit, yeşim, oniks, topaz. Bölme dönecek ve sayısız renk deseni yaratacak gibi görünüyordu.

"Yapamayacağımı düşünüyorsan çıraklarından birine yaptır."

Adamın Holland'a boyun eğmeyen sert bakışını sevdim. Clove da öyle. Genç adamı çarpık bir gülümsemeyle izliyordu.

"Bunu yapacak kadar yetenekli birini çalıştırsaydım seni görevlendirmezdim, Ezra." Holland'ın sesi alçaldı. "Henrik yapabileceğini söylüyor. Eğer yanılıyorsa, hatasının bedelini *bana* ödeyecek."

Ezra parşömenleri kapattı, deri bağları düğümledi. "İşimiz bitti mi?"

Dikkatim tekrar dövmeye kaydı ve başımı kaldırdığımda Ezra beni izliyordu, gözleri sembole kaydı.

Holland parmağını ritmik bir şekilde masaya vurdu. "On günün var. Sagsay Holm'daki Ticaret Konseyi toplantısından önce ihtiyacım var ona."

O sabah söylediklerini hatırlayarak kaskatı kesildim. Saint için verdiği vade de o güne denk geliyordu.

Ezra başıyla onayladı. Benimle son bir kez göz göze geldikten sonra arkasını dönüp kapılardan geçerek koridorda gözden kayboldu.

"O neydi?" diye sordum kapının kapanmasını izlerken.

"Bir hediye." Ellerini tekrar masaya koydu. "Dar Boğaz'ın ve İsimsiz Deniz'in Ticaret Konseyleri için."

Çay seti bir ton bakır değerinde olmalıydı. Bu bir hediyeyse, Ticaret Konseyleri'nden bir talepte bulunmaya hazırlanıyor demekti. İkna gerektiren bir talep. Ama ne olduğunu tahmin edemedim. Zola meselesini çözmüştü, Ceros'ta onu uğraştıracak tek kişi Saint'ti şimdi. Ama orada ticaret bile yapmıyordu. Hiçbir limanda onun armasını taşıyan bir gemi görmemiştim. Yürüttüğü operasyonu gördükten sonra, rotasının Dar Boğaz'ı içermemesi bir anlam ifade etmiyordu. İsimsiz Deniz'in çok ötelerinde bile tanınıyordu gücü ve zenginliği efsaneviydi. Peki neden Ceros'ta ticaret yapmıyordu?

Tek açıklama, Holland'ın bilinmeyen bir nedenle Dar Boğaz'a yelken açamıyor oluşuydu.

"Dar Boğaz'da ticaret yapma lisansın yok, değil mi?" dedim parçaları birleştirerek.

Etkilenmiş görünüyordu. "Dar Boğaz Ticaret Konseyi, rotamı Ceros'u da kapsayacak şekilde genişletmeme izin verilirse bunun Dar Boğaz doğumlu tüccarları batıracağını düşünüyor."

Öyle de olurdu.

"Bu imparatorluğu kendi ellerimle kurdum, Fable," dedi. "Başladığımda hiçbir şeyim yoktu ve şimdi İsimsiz Deniz'den daha önce eşi benzeri görülmemiş büyüklükte bir mücevher ticaretiyle ayrılacağım."

Gözlerinden buna tanık olmamı istediğini görebiliyordum. Başarı. Güç.

"Yalnız bir sorun var. Bu imparatorluğun vârisi yok."

West, ortama çöken sağır edici sessizlikte üzerinden akan gerilimle yanımda hareketsiz kaldı. Clove da beni izliyordu. Ama benim dikkatim Holland'daydı. Gözlerim kısıldı, kelimeleri seçmeye çalışırken dudaklarım aralandı. "Beni tanımıyorsun bile."

Bana onaylayan bir gülümsemeyle baktı. "Tanımak istiyorum."

"Bir imparatorluğa ihtiyacım yok. Bir hayatım ve bir ekibim var. Dar Boğaz'da." Bunu dillendirirken kelimeler canımı yaktı. *Marigold*'a geri dönmeyi o kadar çaresizce istiyordum ki gözlerimin dolmak üzere olduğumu hissedebiliyordum.

"Teklif sadece senin için değil." West'e baktı. "Filoma katılmayı düşünmeni istiyorum."

"Hayır." West, cevabını o kadar hızlı verdi ki ağzını açtığında Holland lafını daha yeni bitirmişti.

"Beni dinlemeyecek misin?"

"Hayır, dinlemeyeceğim," dedi West hiç tereddütsüz.

Holland artık keyifli görünmüyordu. Kızgın görünüyordu. İstemsizce West'e doğru bir adım attım ve o da bunu fark etti, bir West'e bir bana baktı. Çok fazla şey elevermiştim.

"Bu akşam teklifimi düşünmeni istiyorum. Güneş doğduğunda hâlâ istemiyorsan gitmekte özgürsün."

Gözündeki keskin kıvılcımı izleyerek yanağımın içini ısırdım. Sadece bir gecede annem hakkında hayatım boyunca bildiklerimden fazlasını öğrenmiştim. Sırları olan tek kişi Saint değildi ve kendimi ihanete uğramış gibi hissetmeden edemedim.

Holland, Isolde hakkında doğruyu söylüyorsa annem bir hırsızdı. Bir yalancı. Bana İsimsiz Deniz'deki büyükannemden ya da en önemli mücevher keşfinden hiç bahsetmemişti. Ama annem hakkında doğru olduğunu bildiğim bazı şeyler de vardı. Güvendiğim şeyler. Holland'ın Dar Boğaz'a girme konusundaki tek şansını yok ettiyse, bir nedeni olmalıydı.

Ve burada Holland'ın bize gösterdiğinden daha fazlası dönüyordu. Zola ve Saint'i ortadan kaldırmak sadece intikam değildi. Stratejiydi. Ceros'tan dışarıya mal gönderen en güçlü iki tüccardı onlar. Konsey'i ikna etmek için hamlesini yapmadan önce oyun alanını temizliyordu.

Uzun bir oyun üzerinde çalışan tek kişi Saint değildi.

ON SEKİZ

HOLLAND'IN ADAMI BİZİ MERDİVENLERDEN YUKARI çıkardı ve ben de elimi tırabzanda gezdirerek üstümüzdeki tavan penceresine baktım. Toz, bir mücevherin yüzleri gibi camdan parıldıyordu.

"Fable." West'in sesiyle gözlerimi kırpıştırdım. Koridorun sonunda Clove'la birlikte duruyordu, yüzü endişeyle kararmıştı.

Parmaklarım tırabzandan kaydı, boşta kalan elimi yumruk hâline getirdim. Odaya girmemi bekledi ve Clove'u dışarıda bırakarak kapıyı arkamızdan kapattı.

Masada kibriti bulup mumları yaktım. Pencereden güneşin ufkun ötesinde batışını görebiliyordum. Tekrar yükseldiğinde limana doğru yola çıkacaktık.

"Kabul edecek misin?" West'in sözleri sessizliği doldurdu.

Başımı kaldırıp ona baktığımda midem kasıldı, dumanı tüten kibrit hâlâ elimdeydi. West kendini sımsıkı kapamıştı, içindeki sertlik kendini belli ediyordu. "Ne?"

"Holland'ın teklifini kabul edecek misin?"

Yüzümü ona döndüm. "Bunu bana gerçekten soruyor musun?"

Bana bakmadı. Gözleri aramızdaki zemine kaydı. "Evet."

Kolunun kıvrımını yakaladım ve bana bakmasını bekledim. "Ona istemediğimi söyledim."

Yüzünde beliren rahatlama öyle yoğundu ki, West'in hislerini

bu denli belli etmek istemeyeceğini biliyordum. Ama ikna olmuşa benzemiyordu.

"Ona güvenemezsin, Fable," diye soludu. "Ama bu, teklifini kabul etmemen gerektiği anlamına gelmez."

"Kabul etmemi *istiyor* gibisin." Pencerenin yanındaki koltuğa çöktüm. "Neler oluyor?" diye sordum usulca.

İfadesinden bir şey anlamak imkânsızdı, nihayet cevap vermeden önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Konuşmamız gerek."

Ama söyleyeceği şeye hazır olduğumdan emin değildim. "Mecbur değiliz."

"Evet, mecburuz."

"West..."

"Karar vermeden önce bunu konuşmalıyız."

"Sana söyledim. Ben çoktan karar verdim," dedim tekrar.

"Söyleyeceklerimi duyunca fikrini değiştirebilirsin."

Nabzım derimin altında güm güm atıyor, aklım hızla çalışıyordu. Birden neden ondan korktuğumu bilmiyordum. Saint bana West'in sandığım kişi olmadığını söylediğinden beri nefesimi tutuyordum. Aramızdaki kopuşun nerede olacağını görmek için bekliyordum. Belki de o an bu andı.

"Saint'in ekibindeki konumum sana söylediğimden daha fazlası. Bunu şimdiye kadar anladığına eminim." Ellerini ceplerine soktu ve devam etmeden önce dudaklarını birbirine bastırdı. "Bir gemide Sukenarı serserisi olarak mürettebatın bir parçasıydım. Dümenci sana bahsettiğim kişiydi. O iyi bir adam değildi."

Dümencinin onu geminin gövdesinde dövdüğünü söylediğinde West'in yüzünün nasıl göründüğünü hâlâ hatırlıyordum.

"Rotamız üç haftada bir bizi iki günlüğüne Ceros'a getirirdi ve bir gece iskeleye çıktığımızda Willa'yı görmek için Sukenarı'na gittim. Oraya vardığımda ters giden bir şeyler olduğunu fark ettim ama Willa bana hiçbir şey söylemedi. Etrafta biraz soruşturunca ben yokken meyhanede çalışan birinin gelip ondan ve annemden

bir şeyler çaldığını öğrendim. Limandan ne zaman ayrılsam çıkıp geliyormuş adam. Onu durduracak kimsenin olmadığını biliyor tabii. Willa da yapacaklarımdan korktuğu için bana söylememiş."

Willa'nın yüzündeki o bakışı daha önce görmüştüm, West'in meseleyi kendi başına çözmeye kalkacağından korkunca beliren o bakış. Hançerini Dern'deki rehinciye satarken önlemeye çalıştığı şey buydu. West'i bir işin dışında tutmaya çalışıyordu.

"Meyhaneye vardığımda neredeyse sabah oluyordu ve adamı bulduğumda sarhoştu. Zaten sarhoş olmasaydı yapamazdım muhtemelen..." Durdu, gözleri sanki o anıyı izliyormuş gibi zeminde gezindi. "Bir masada tek başına oturuyordu. Bir an bile düşünmedim. Korkmuyordum. Ona doğru yürüdüm, ellerimi boğazına doladım ve sakinlik diyebileceğim bir şey sardı içimi. Şey gibiydi... çok *kolaydı*. Sandalyesinden düştü ve tekmeler savurup ellerimden kurtulmaya çalıştı. Ama ben sadece sıkmaya devam ettim. Hareket etmeyi bıraktıktan sonra bile sıkmaya devam ettim."

Ne diyeceğimi bilemedim. Onu belki on dört yaşında, boş bir meyhanenin ortasında yetişkin bir adamı boğarken hayal etmeye çalıştım. Yüzüne düşen açık renk dalgalı saçları. Altın tenine vuran ateş ışığı.

"Öldüğünü anlamam ne kadar sürdü, bilmiyorum. Sonunda onu bıraktığımda, orada öylece oturup ona baktım. Ve hiçbir şey hissetmedim. Yaptığım şey için kötü hissetmedim." Yutkundu. "Sonunda başımı kaldırdığımda meyhanede oturan tek bir kişi daha vardı. O âna kadar onu fark etmemiştim. Beni izliyordu." West benimle göz göze geldi. "Saint'ti."

Mavi paltosu ve elinde yeşil bir bardakla barda otururken görebiliyordum onu da. Çarklar dönüyordu.

"Kim olduğunu biliyordum. Onu tanımıştım. İlk başta hiçbir şey söylemedi. Çavdar viskisini içmeye devam etti ve bitirdiğinde bana mürettebatında yer almamı teklif etti. Tam orada, olay yerinde. Tabii ki kabul ettim. Her şeyin, yanında çalıştığım dümenciden daha iyi olacağını düşündüm. Öyleydi de. Saint bana karşı adildi.

Bu yüzden benden onun için iyilikler yapmamı istemeye başlayınca ben de yaptım."

"Ne tür iyilikler?" diye fısıldadım.

Derin bir nefes verdi. "Bir yere demirlerdik ve bazen yapılması gereken bir şeyler olurdu. Bazen olmazdı. Ödenmeyen borçlar için verilecek cezalar. Gözü bir türlü korkmayan insanları incitmek. Gemileri batırmak veya envanterleri sabote etmek. Ne istediyse yaptım."

"Ya Sowan?"

Gözleri parladı. Sowan hakkında konuşmak istemiyordu. "O bir kazaydı."

"Ama ne oldu?"

Sesi birdenbire kısıldı. "Saint, orada kendisine karşı çalışan bir tüccarla ilgilenmemi istedi. Rotamız üzerinde orada durduğumuzda deposunu ateşe verdim. Mürettebat bilmiyordu," dedi, neredeyse kendi kendine. Ama bu, bana daha önce anlattığı hikâyenin bir parçasıydı zaten. "Dern'e demirlediğimizde, yangını başlattığım sırada depoda birinin olduğunu öğrendim."

Tüccar bunu anlatırken oradaydım. Paj'ın ve diğerlerinin kafa karışıklığını görmüştüm ama bir tarafları West'in Saint için neler yaptığını biliyor olmalıydı. Bunu gözden kaçıramayacak kadar akıllıydılar.

Aklımdan milyonlarca şey geçiyordu ama çok hızlıydı. Bir fikre tutunamadım. Saint, West'i tanımadığım konusunda haklıydı. Zola da öyle. Sadece onun bana göstermeyi seçtiği yanlarını görmüştüm.

"Hepimiz hayatta kalmak için bir şeyler yaptık," dedim.

"Sana söylemeye çalıştığım bu değil." Konuşurken etrafındaki hava değişti. "Fable, bir şeyi anlamanı istiyorum. Yapmam gerekeni yaptım. Hoşuma gitmedi ama bakmam gereken bir kız kardeşim ve bir annem vardı, bana iyi davranılan bir mürettebatta bir yerim vardı. Bunun doğru olmadığını biliyorum ama geri dönebilseydim, sanırım hepsini yine yapardım." Bunu o kadar içten söylemişti ki... "Bunun beni ne yaptığını bilmiyorum. Ama gerçek bu."

Sanki söylemesi en ağır sözler bunlarmış gibi konuşuyordu.

Çünkü doğruyu söylüyordu. Başkasının omuzlarına yüklenecek bir suç yoktu. West *buydu* ve yalan söylemiyordu.

"Bu yüzden Saint seni kaybetmek istemiyor. Bu yüzden sana işletmen için bir gölge gemi verdi." Bir elimle yüzümü ovuşturdum, aniden çok yorulmuştum. "Peki ama neden bana söylemedin?" diye sordum. "Öğrenmeyeceğimi mi sandın?"

"Sana Saint'le yaptığım işten bahsetmem gerektiğini biliyordum. İstedim ki..." Durdu. "Fikrini değiştirirsin diye korktum. Benim hakkımda. *Marigold* hakkında."

Öyle bir şey olmayacağını söylemek istedim. Hiçbir şeyin değişmeyeceğini. Ama bunun doğru olup olmadığından emin değildim. Babamın mürettebatında çalışmak bir şeydi. Onu *tanıyordum*. Kim olduğu ya da ne istediği konusunda hiçbir gizem yoktu. Ama West farklıydı.

"Birbirimize güvenmenin bir yolunu bulmalıyız," dedim.

"Biliyorum."

West'in babama paçasını kaptırdığını biliyordum ama bu farklı bir şeydi. West, insanların Saint'ten korkmasının nedeniydi. O, Saint'in etrafındaki her şeyin üzerine düşen gölgeydi. *Lark*'tan yaptığımız vurgun babamdan sadece West'in özgürlüğünü satın almayacaktı. Ruhunu da satın alacaktı.

"Eğer *Lark* hakkında bir şey bilmiyor olsaydın... *Marigold*'u kurtarmak için ona ihtiyacın olmasaydı beni mürettebata alır mıydın?"

Hiç tereddüt etmeden, "Hayır," diye cevap verdi.

Kalbim sıkıştı, gözlerime yaşlar doldu.

"Alacağımı sanmıyorum. Benden olabildiğince uzaklaşmanı isterdim," diye itiraf etti. "Bir bakıma, bir parçam hâlâ senin lehinde oy kullanmamış olmayı diliyor."

"Bunu nasıl söylersin?" dedim kızarak.

"Çünkü sen ve ben kendimizi lanetledik, Fable. Her zaman kaybedecek bir şeyimiz olacak. O gün Fırtına Kapanı'nda seni öptüğümde bunu biliyordum. Sana Dern'de seni sevdiğimi söylerken bunu biliyordum."

"O zaman neden yaptın?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap verip vermeyeceğinden emin olamadım. Sonunda konuştuğunda sesi boğuk çıkıyordu. "Seni ilk gördüğümde Bariyer Adalar'daki rıhtımda duruyordun. Jeval'e ilk demirleyişimizdi ve ben sana bakınıyordum. Koyu kestane saçlı ve sol kolunun iç tarafında yara izi olan çilli bir kız, demişti Saint. Sen ortaya çıkmadan iki gün önceydi bu."

O günü ben de hatırlıyordum. West'le ilk kez ticaret yapmıştım. *Marigold*'u ilk defa Bariyer Adalar'da görmüştüm.

"Bir tüccarla pazarlık yapıyordun, takas ettiğin pirite karşılık daha iyi bir fiyat için tartışıyordun. Sonra biri geminin güvertesinden adama seslenince adam da başını kaldırıp baktı ve sen sandıklarının birinden bir kan portakalı kaptın. Sanki orada durmanın tek nedeni, onun bakmadığı ânı beklemekmiş gibi. Portakalı çantana attın ve arkasını döndüğünde onunla tartışmaya devam ettin."

"Bunu hatırlamıyorum," dedim.

"Ben hatırlıyorum." Dudakları zayıf bir tebessümle kıvrıldı. "O günden sonra ne zaman Jeval'e demir atsak, göğsümü sıkıştıran bir ağrı oldu." Sanki bahsettiği ağrı şu an da oradaymış gibi uzanıp elini açık ceketinin içine soktu. "Sanki rıhtımda olmayacağından korkarak nefesimi tutuyormuşum gibi. Gitmiş olacağından korkuyordum. Dern'de uyanıp da seni göremeyince o ağrı geri geldi. Seni bulamadım." Sesi titriyor, kelimeleri sanki dudaklarından dökülmeden parçalanıyordu. Çok kederli görünüyordu. Çok yorgun.

"Ama beni buldun. Bense Holland'ın teklifiyle ilgilenmiyorum."

"Emin misin?"

"Eminim."

Yumuşadı, gözlerinde yeniden o aşina olduğum bakışlar belirmişti. Pencerenin dışından rüzgâr ıslık çaldı ve sonunda omuzları gevşedi.

"Peki Saint'i ne yapacağız?" diye sordum, babam aklıma gelince.

"Ne demek istiyorsun?"

"Holland onun peşinde, West. Clove'un onu teslim etmeyeceğini anlaması an meselesi. Başka bir yol bulacaktır."

"Onunla bağlarımızı kestik." West omuz silkti. "Saint kendi başının çaresine bakabilir."

Kaşlarım çatıldı. Ne demek istediğini anlamaya çalıştım.

"Biz karışamayız, Fable. Biz zor durumdayken Zola meselesini çözmek uğruna bizi yüzüstü bıraktı. Şimdi Holland meselesini de tek başına çözebilir. Ona hiçbir şey borçlu değilsin."

"Bu, borçlu olmakla ilgili değil. Bu, Dar Boğaz'ın geleceğiyle ilgili." Büyük oranda doğruydu.

West elini dalgalı saçlarının arasından geçirerek iç çekti. "Bu yüzden de Ceros'a geri dönmemiz gerekiyor."

Ama durum o kadar basit değildi. Holland, Dar Boğaz'da ticaret yapmak için lisans alırsa, *Marigold*'un ne kadar parası olduğunun bir önemi kalmayacaktı. Holland tüm tüccarları birkaç yıl içinde yok edecekti.

Ama daha beteri, Saint'e bir şey olacağını düşününce kapıldığım o panikti. Korkmuştum. Evet, babam bana sadakat göstermemişti ve benim ona içgüdüsel olarak sadık olmam hoşuma gitmiyordu. Ama karşı karşıya olduğu bu tehdit, mürettebatında bana bir yer vermesi için yalvarmamın ya da beni Ceros'ta terk etmesinin ötesine geçmişti. Holland, Saint'i ele geçirirse onu sonsuza kadar kaybedecektim. Ve ne yaptığı ya da neden yaptığı önemli değildi. Bunun olmasına izin veremezdim.

West bunu anlayamıyordu. Asla anlayamazdı.

"Yarın Bastian'dan ayrılıp eve gideceğiz," dedi.

Başımla onayladım ve elini tutmak için uzandım.

Bana baktı, gözleri ağzıma kaydı. Ama hareket etmedi.

"Beni öpecek misin?" diye fısıldadım.

"Bunu hâlâ istediğinden emin değildim."

Ayağa kalkıp parmak uçlarımda yükseldim. Dudaklarıyla benimkileri aralamadan önce alnını alnıma bastırdı ve *Luna*'da uyandığımdan beri tuttuğum nefesi bırakıverdim. Ağlamak istiyordum,

göğsümdeki ağrı yarılmıştı da içine huzur doluyordu sanki. Çünkü Dar Boğaz'dan ayrıldığımdan beri rüyalarımda tekrar tekrar bu anı görüyordum. Ama bu sefer gerçekti. Bu sefer uyanmayacaktım. West yaşıyor ve nefes alıyordu, sıcaklığını kollarımda hissedebiliyordum. Ve bana dokunuşunun uyandırdığı his, kanımın her damlasında uğulduyordu.

Ne demesini beklemiştim ya da geçmiş için ne gibi bir açıklama yapmasını ummuştum, bilmiyordum. Ama West'in hiçbir açıklaması yoktu.

Dahası, pişman bile değildi.

Bu beni ne yapar bilmiyorum.

Yüzüne dokunduğumda ve kollarını bana sardığında sözleri zihnimde yeniden canlandı. Ama ondan sandığım gibi korkmadım. Kendimi güvende hissettim. Babam gibi birini sevebilir miydim bilmiyordum ama sevmiştim işte. Tutkulu ve talepkâr bir aşkla. Korkutucu bir aşkla.

Ve bunun *beni* ne yaptığını bilmiyordum.

ON DOKUZ

WEST'İN NEFESİNİ DİNLEYEREK UZANDIM. SIcak günlerde Jeval kıyılarına birden vuran ve sonra birden sürüklenen dalgalara benziyordu.

Jeval'den ayrıldığımda bunların hiçbirini hatırlayacağımı sanmıyordum; sığlıkların rengi, uzanan gökyüzü veya suyun sesi. O dört yıl, annemi kaybetmenin acısı ve babama duyduğum özlemle o kadar gölgelenmişti ki hem aydınlığı hem de karanlığı tüketmişti. West'e kadar. *Marigold* kanatlara benzeyen garip yelkenlerini rüzgârla doldurarak Bariyer Adalar'da belirene kadar. Jeval'den her ayrıldığında onu son kez görmediğime inanmam neredeyse altı ayımı almıştı. Daha farkına bile varamadan West'e güvenmeye başlamıştım. Ama onun bana güvenip güvenmediğinden henüz emin değildim.

Kapının altındaki aralıktan bir ışık parladı ve onun gözden kaybolmasını izledim. Pencereden baktım, şafağın sökmesine bir saatten fazla vardı ve gökyüzünü siyahtı.

West'in ağır kollarından sıyrıldım ve oturup dinledim. Azimut Evi, koridorun aşağısındaki merdivenlerden gelen sessiz ayak sesleri dışında sessizdi. Çıplak ayaklarım pelüş halıyı buldu ve hışırdamasınlar diye eteklerimi kollarımda tutarak ayağa kalktım. West derin bir uykuya dalmıştı, yüzü onu galada gördüğümden beri ilk kez yumuşamıştı.

Kapıyı açarken hafif bir gıcırtı çıkardı. Clove duvara dayanmış

horluyordu, bacaklarını önünde çaprazlamıştı ve para sandığı kolunun altındaydı.

Bir fenerin parıltısı duvar boyunca aşağı yukarı sallanıyordu ve tırabzanın üzerinden baktığımda aşağıda gümüşi saçlı bir baş gördüm. Holland saten bir sabahlığa sarınmış, koridorda ilerliyordu.

Clove'un bacaklarının üzerinden geçip ışığı takip etmeden önce bir kez daha karanlık odaya baktım. Ben karanlıkta ilerleyip arka arkaya başka koridorlara dönerken ışık önümdeki zemini yıkıyordu ve koridorun sonuna geldiğimde titreyerek söndü.

İleride bir kapı açıktı.

Sessiz adımlarla yürüdüm, Holland'ın gölgesinin mermerin üzerinde hareket etmesini izledim ve aralıktan bakarken ışık yüzüme çarptı. Ahşap panelli odanın bir duvarı üst üste binmiş haritalarla kaplıydı, diğerleriyse tamamen bronz donatılmıştı. Holland köşede durmuş, masanın üzerinde asılı duran bir tabloya bakıyordu. Annem menekşe rengi taşlı bir broşla uyumlu zümrüt yeşili bir elbise giymişti, yüzü mum ışığında parlıyordu.

Kapıyı ittim ve Holland bakışlarını indirip benimle göz göze geldi.

Parmağını kaldırıp gözünün kenarını sildi. "İyi akşamlar."

"Neredeyse sabah oldu," diye yanıtladım içeri girerken.

Holland'ın gözleri kırışmış elbiseme takıldı. "Uyuyamayınca buraya geliyorum. İşlerimi halledebilecekken yatakta yatmanın bir anlamı yok."

Ama pek de çalışıyormuş gibi görünmüyordu. Daha ziyade Isolde'yi görmek için aşağı inmiş gibiydi.

Masanın üzerindeki bir kutudan uzun bir kibrit çıkardı ve ben de elinin fitillerin üzerinde süzülmesini izledim. Sonuncu mum da yanınca kibriti söndürdü ve uzaktaki duvarda bir araya getirilmiş, şimdi mumların ışığıyla net olarak görülebilen haritaları inceledim. Ayrıntılı bir resif sistemini gösteriyorlardı ancak bu herhangi bir ada zinciri değildi. Bunu daha önce görmüştüm.

Yuri'nin Takımyıldızı.

Diyagramların kenarlarına mavi mürekkeple yazılmış notları

okuyarak bir adım daha yaklaştım. Sanki biri onları metodik olarak işaretlemiş gibi farklı alanların üzeri çizilmişti. Babamın *Lark*'taki dümenci odasında astıkları gibi aktif bir dalış çizelgesiydi. Ve bu da tek bir anlama gelebilirdi.

Holland hâlâ gece yarısını arıyordu.

Arkasında, yaldızlı bir çerçevede bir adamın büyük bir portresi vardı. Yakışıklı bir adamdı. Koyu renk saçları, gri gözleri vardı ve çenesinin gururla kaldırmıştı. Yüzünde nazik bir ifade vardı. Sıcak bir şey.

"Bu benim büyükbabam mı?" diye sordum. Holland gülümsedi.

"Evet. Oskar."

Oskar. Bu isim portredeki adama uyuyor gibiydi ama annemin bu ismi andığını hiç duymadığımdan emindim.

"Babasının yanında bir mücevher bilgesi olarak çıraklık yapmaya başladı ama kalbi yıldızlara aitti. Büyük büyükbabanın isteğine karşı çıkarak göksel seyrüseferci çıraklığına geçti."

Azimut Evi'nin adının ve tasarımının buradan geldiğini tahmin ettim.

"Devrinin en iyisiydi. İsimsiz Deniz'de işine saygı duymayan tek bir tüccar yoktu ve bu sulardaki hemen hemen her denizci bir zamanlar onun çırağıydı." Gururla gülümsedi. "Ama neler yapabileceğini anlayınca Isolde'yi mücevher bilgeliği konusunda eğitti."

Mücevher bilgeliği geleneği nesilden nesle aktarılan bir şeydi ve sadece bu yeteneğe sahip olan insanlara aktarılabilirdi. Annem bende yetenek olduğunu erkenden görmüştü. Oskar'ın annemin yeteneğini görmesinin ne kadar sürdüğünü merak ettim.

Uzanıp başka bir portrenin kenarına dokundum. Aynı adama benziyordu ama daha yaşlıydı. Beyaz saçları kısa kesilmiş, kulaklarının etrafında kıvrılmıştı.

"Annenin sana ondan hiç bahsetmemesi garip. Çocukluğunda babasıyla oldukça yakınlardı."

"Bana pek bir şey anlatmazdı."

"Bu konuda benzeşiyoruz." Holland hüzünle gülümsedi. "O be-

nim için de her zaman bir gizemdi. Ama Oskar... onu benim asla anlayamayacağım bir şekilde anlardı."

Eğer bu doğruysa, annem neden bana babasından hiç bahsetmemişti? Aklıma gelen tek açıklama, İsimsiz Deniz'deki belki de en güçlü insanların kızı olduğunu birilerinin öğrenmesi riskini göze almak istememesiydi. Bu başlı başına bela demekti. Ama annemin bana Holland'dan bahsetmemesinin sebebinin, bulunmak istememesi olduğu hissini üzerimden atamıyordum. Belki de Isolde ondan korkuyordu.

"Zola'dan bir mesaj alana kadar Isolde'nin bir kızı olduğunu bilmiyordum. Ona inanmadım ama sonra..." Bir nefes aldı. "Sonra seni gördüm."

Annemin portresine bir kez daha bakarak kendimle kıyasladım. Aynaya bakmak gibiydi ama onda daha nazik bir şeyler vardı. Dokunulmamış bir şeyler. Gözleri odada beni izliyor, üzerimden hiç ayrılmıyor gibiydi.

"Senin adını neyden esinlenerek koyduğunu söyledi mi?" dedi Holland beni düşüncelerimden koparark.

"Hayır. Söylemedi."

Masaya geri dönerken, "Fable Kayalıkları," dedi. Bir yığın kitabı yerinden kaldırdı ve Bastian sahilinin masanın üstüne boyanmış bir haritasını ortaya çıkardı. Parmağını arazinin pürüzlü kenarında gezdirdi ve suyun üzerinden geçirerek küçük bir adaya götürdü. "Burası benden kaçmak istediğinde saklandığı yerdi." Güldü ama acı bir gülüştü bu. "Fable Kayalıkları'ndaki deniz feneri."

"Deniz feneri mi?"

Başını salladı. "Günler boyunca ortadan kaybolmaya başladığında sekiz ya da dokuz yaşındaydı. Sonra hiçbir şey olmamış gibi birdenbire ortaya çıkardı. Nereye gittiğini anlamamız neredeyse iki yılımızı aldı."

Göğsüm sıkıştı, kalbimin teklemesine neden oldu. Bu kadının, bir yabancının annem hakkında bu kadar çok şey bilmesi hoşuma gitmedi. Benden daha fazlasını bilmesi hoşuma gitmedi.

"Nasıl öldü?" dedi Holland aniden ve gözlerindeki bakış endişeli bir hâl aldı. Sanki sormak için cesaretini toplaması gerekmişti.

"Fırtına," dedim. "Fırtına Kapanı'nda boğuldu."

Holland gözlerini kırpıştırarak tuttuğu nefesini verdi. "Anlıyorum." Tekrar konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu. "Zola'nın ekibinden ayrıldıktan sonra Isolde'nin izini yıllarca bulamadım. *Lark*'ta öldüğünü bir yıl öncesine kadar duymamıştım."

"Bu yüzden mi istiyorsun Saint'i?"

"Bir nedeni bu," diye düzeltti.

Saint ve Isolde hakkında ne bildiğini bilmiyordum ama adını söylediği o sabahtan beri midemde bir taş vardı. Holland, Saint'in ölmesini istiyorsa muhtemelen istediğini alacaktı. Ve bu düşünce bana sanki derinlere batıyormuşum gibi hissettiriyordu; boşalmış ciğerlerimle yüzeydeki ışığın giderek daha da uzaklaşmasını izliyor gibiydim.

West, Saint'in kendi başının çaresine bakması gerektiğini açıkça belirtmişti ama Holland onu öldürmese bile, Saint onun ticaretini elinden almasına asla izin vermezdi. Gerekirse ölmek pahasına. Dört yıl önce ya da *Lark*'taki o gece ne olduğu önemli değildi. Beni Jeval'de bıraktığı gün ne olduğu önemli değildi. Bana Kapan'ın haritasını verdiği an ya da annemin kolyesiyle ona kazık attığım sabah. Her şey birden canlanıp netleşti.

Saint aşağılık herifin tekiydi ama benimdi. O bana aitti. Ve daha da ilginci, onu gerçekten seviyordum.

"Fikrimi değiştirdim." Doğru düzgün düşünemeden konuştum.

Holland bana bakarken tek kaşını kaldırdı. "Teklifimi yeniden değerlendiriyorsun öyleyse?"

Dudağımı ısırdım, masasında oturan Saint'in görüntüsü yeniden belirdi zihnimde. Puslu, loş ışık. Elinde çavdar viskisi bardağı. Muhasebe defterlerine bakarken tüttürdüğü piponun dumanının kokusu. Holland'a doğru bir adım attım. "Bir anlaşma yapmak istiyorum."

Gülümseyerek yaklaştı. "Dinliyorum."

"Isolde'nin bana gece yarısından hiç bahsetmediğini söylerken

yalan söylemiyordum. Ama hâlâ onu aradığını biliyorum." Haritalara göz attım. "Ve onu bulabileceğimi biliyorum."

Bu, onu sessizleştirdi. Aniden hareketsiz kaldı, odadaki gölgeler gözlerine doluştu sanki. "Yıllardır onu arayan ekiplerim var. Onu bulabileceğini nereden çıkardın?"

"Annemin bana öğrettiği tek şey tarakçılık değil."

Biraz olsun şaşırmış görünmüyordu. "Demek bir mücevher bilgesisin. Bundan kuşkulanmıştım zaten."

"Sorsan söylerdim."

Güler gibi oldu. "Sanırım haklısın." Sandalyeden kalkıp masanın köşesini döndü. "Bir *anlaşma* yapmak istediğini söyledin. Benden ne istiyorsun?"

"Söz vermeni." Gözlerimiz buluştu. "Senin için gece yarısını bulursam Saint'i rahat bırakacaksın."

Bu, onu hazırlıksız yakalamış gibiydi. Gözleri kısıldı. "Neden? Onunla ne işin var?"

"Ona borçluyum" dedim. "O kadar."

"Sana inanmıyorum."

"Bana inanıp inanmaman umurumda değil."

Parmağını masaya vururken ağzı bir yana kıvrıldı.

"İmparatorluğunu istemiyorum ama gece yarısını bulacağım. Onu bulduğumda, Saint'e dokunmayacağına söz vereceksin. Ticaretini de bozmayacaksın." Elimi ona doğru uzattım.

Holland düşünerek elime baktı. Beni ölçüp biçtiğini, özümün neyden olduğumu görmeye çalıştığını görebiliyordum. "Sanırım Saint senin için fark ettiğimden daha fazlası. Korkarım ki Isolde için de öyleydi."

Aptal değildi. Parçaları birleştiriyordu. Saint'in Isolde'nin dümencisi olduğunu biliyordu ama onun sevgilisi olduğunu bilmiyordu. Ve ona haklı olduğunu söylemeyecektim.

"Anlaştık mı?" Elimi tekrar uzattım.

Elimi sıktı, gülümserken mum ışığı gözlerinde parladı. "Anlaştık."

YİRMİ

ŞAFAK SÖKMEDEN ÖNCEKİ KARANLIKTA BASTIAN güzeldi.

Parmak uçlarımı soğuk cama bastırarak pencerede durdum ve aşağıdaki sokak ışıklarının parıltısını izledim. Azimut Evi bir tepenin zirvesinde duruyor, manzarayı bir nöbetçi gibi izliyordu ki bu, akla yatkındı. Holland'ın gözü bu şehirde olup biten her şeyin üstündeydi. Rıhtımlar. Tüccarlar. Ticaret Konseyi. Şimdi de gözünü Ceros'a dikmişti.

Aynı şeyi Dar Boğaz'da da yapması an meselesiydi.

Holland'ın ofisinin duvarlarındaki haritalar sıkıca sarılmış ve sicimle bağlanmış hâlde kapının yanındaki masada duruyordu. Onları bana verirken gözlerimin içine bakmış, gözüme çarpan bir aşinalık kıvılcımı beni hareketsiz kılmıştı. O an sanki anneme bakıyormuşum gibi hissetmiştim.

West'in soluklarının ritmi bozulunca yüzümü pencereden çevirdim. Bir kolunu yastığın altına sıkıştırmıştı, yatak örtülerinin üzerinde yatıyordu ve loş ışıkta bile yanaklarına rengin geri döndüğünü görebiliyordum.

Onu bu yüzden uyandırmadım, dedim kendi kendime. Bu yüzden son bir saattir karanlıkta sessizce durmuş, gözlerini açmasını bekliyordum. Ama aslında korkuyordum.

Yatağın ucuna tırmandım, göğsünün inip kalkmasını izledim. Kaşları çatıldı, gözleri hâlâ kapalıydı ve bir sarsılmayla keskin bir

nefes aldı. Gözleri titreyerek açıldı, sonra telaşla etrafta gezinerek odaklanmalarını izledim. Beni görene kadar uykulu bakışlarını odada gezdirdi. Beni görünce nefesini bıraktı.

"Sorun nedir?" Uzanıp parmaklarımı kolunun kıvrımına geçirdim. Teni sıcaktı, nabzı hızlı atıyordu.

Doğrulurken yüzüne düşen saçları geriye itti. Gözleri pencereye kaydı ve limanı taradığını anladım. *Marigold*'u arıyordu. "Gitmeliyiz. Güneş doğmadan suya açılmalıyız."

O ayağa kalkarken kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyordu, dişlerimi sıktım. "Yapamayız." Ellerim titremesin diye parmaklarımı birbirine kenetledim. "*Yapamam.*"

West'in yüzü neredeyse ânında değişti. Yüzünü bana, sırtını karanlık gökyüzüne döndü. "Ne?" Uyku mahmuru sesi boğuktu.

Ağzımı açıp kararımı ona anlatmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Kelimeleri tekrar tekrar kafamda evirip çevirmiştim ama şimdi hepsi benden kaçıyordu.

Gözlerindeki bakış yavaş yavaş endişeden korkuya dönüştü. "Fable."

"Seninle Dar Boğaz'a geri dönemem," dedim. "Henüz değil."

Yüzü taşa döndü. "Neden bahsediyorsun?"

Holland'la anlaşma yaptığım an, bunun bedelinin West olacağını biliyordum. Ama bunun düzeltebileceğim bir şey olduğuna inanmak zorundaydım.

"Dün gece," diye yutkundum. "Holland'la bir anlaşma yaptım. Hiç hoşlanmayacağın bir anlaşma."

Yanaklarının rengi çekildi. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Ben..." Sesim titriyordu

"Ne yaptın, Fable?"

"Gece yarısını bulacağım. Holland için."

"Peki karşılığında ne alacaksın?" Konuşması kısa ve netti.

Ben de bundan korkuyordum işte. Gözlerindeki o öfke parıltısından. Çenesini sertçe sıkmasından.

Dilimi dişlerime bastırdım. Bir kere söyleyince geri dönüşü olmayacaktı. "Saint." Bacaklarımı uzatıp yataktan kaydım ve West benden bir adım uzaklaştı. "Holland için gece yarısını bulursam Saint'i rahat bırakacak."

West'in yüzündeki ifadenin ne olduğunu algılamam biraz zaman aldı. İnanamamazlıktı bu. "Aklından ne geçiyordu?"

Buna bir cevabım yoktu. En azından anlayabileceği bir cevabım yoktu. "Bunu yapmak zorundayım, West."

"Anlaşmıştık," dedi nefes nefese. "Onunla bağlarımızı koparma konusunda anlaşmıştık."

"Biliyorum." Yutkundum.

Pencereye dönüp uzaktaki denize baktı.

"Yuri'nin Takımyıldızı'nda. Onu bulabilirim."

"Ya bulamazsan?"

"Bulabilirim. Bulabileceğimi biliyorum." Kendimden emin görünmeye çalıştım. "Mürettebatlarından birini alacağım ve..." Bana bakmak için dönmesiyle lafım yarım kaldı.

West'in sessiz öfkesi içinde bulunduğumuz odayı doldurdu. "Bastian'dan sen olmadan ayrılmayacağım."

"Senden kalmanı istemiyorum." Parmaklarımı iç çamaşırının lastiğine soktum. "*Marigold*'u Ceros'a götür, seninle orada buluşacağım."

Koltuğun arkasında asılı olduğu yerden ceketini aldı ve üzerine geçirdi. "Bu anlaşmayı yaparken ikimiz adına da yaptığını bilmeliydin."

Bunu söylemesinden korkuyordum zaten. West aynı şeyi yapsaydı ben de tam olarak bunu söylerdim. Ama mürettebat asla aynı fikirde olmayacaktı. West onlara yaptığım şeyi açıklamayı dahi bitiremeden aleyhte oy kullanacaklardı. "West, özür dilerim."

Hareketsiz kaldı, gözlerimin içine baktı. "Bütün bunların dün gece sana söylediklerimle hiçbir ilgisi olmadığını söyle."

"Ne?"

Altdudağını emdi. "Bence bu anlaşmayı kabul ettin çünkü Dar Boğaz'a geri dönmek istediğinden emin değilsin."

"Dar Boğaz benim evim, West. Sana doğruyu söylüyorum. Bu benimle ve Saint'le alakalı. Başka bir şey değil."

Yakasını iliklerken ağzının içinde bir şeyler mırıldandı.

"Ne? Ne düşünüyorsun?"

"Ne düşündüğümü bilmek istemezsin," dedi alçak sesle.

"İstiyorum..."

Aramızda uzun ve yoğun bir sessizlik âdeta somutlaştı. Nihayet hafif bir tereddütle, "Haklı olduğumu düşünüyorum," diye cevap verdi.

"Ne hakkında?"

Hafiften kızarmıştı. "Seni mürettebata almamı istediğinde, eğer bizimle Saint arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsan onu seçeceğini söylemiştim."

Ağzım açık kaldı, boğazımdan küçük bir ses kaçtı. "Olan bu değil, West."

"Değil mi?" Bana bakmak için kaldırdığı gözleri soğuktu.

İrkildim, sözleri canımı yakmıştı.

"Onu sana tercih ettiğim yok," dedim tekrar, daha yüksek sesle. Daha öfkeli bir tonla. "Eğer söz konusu Willa olsaydı sen de aynı şeyi yapardın."

"Saint, Willa değil," diye karşılık verdi. Sertti, arkası hâlâ hafifçe bana dönüktü. "Seni terk etti, Fable. Ceros'ta ona gittiğinde seni istemedi."

"Biliyorum," dedim zayıf bir sesle.

"O zaman bunu neden yapıyorsun?"

Kelimeler ağzımdan güçlükle çıktı. O anda West'e bakınca anlamlarını yitirmişler gibi geldi. "Ona bir şey olmasına izin veremem de ondan."

West bana baktı, bakışları daha da soğumuştu. "Gözlerime bak ve senin mürettebatın olduğumuzu söyle. *Marigold*'un senin evin olduğunu."

"Öyle," dedim, sesimdeki inanç göğsümde bir acının patlamasına neden oldu. Gözlerimi kırpmadım, buna inanmasını istedim.

Yatağın ucundaki elbiseyi aldı ve bana verdi. "O zaman gidelim."

YİRMİ BİR

LAMBALARIN IŞIĞI RIHTIMDA HÂLÂ PARLIYOR, TEPEdeki dükkân vitrinlerinin camına yansıyordu. West hemen yanımdaydı, uzun adımlarının yankısı benimkinin yanında tahta döşemelerde çınlıyordu. Azimut Evi'nden ayrıldığımızdan beri neredeyse hiçbir şey söylememişti ama aramızdaki hava onun sessizliğiyle dopdoluydu sanki. Bozuktu. Hatta öfkeli.

Onu suçlayamazdım. Beni bulmak için Dar Boğaz'dan ayrılmıştı ve ben onu Holland'ın ağına düşürmüştüm.

Anlaşmadan ona bahsettiğimde Clove da çok kızmıştı. Öfkesi çoğunlukla, babamla ilgilenmesi gereken kişi o olduğu içindi belki de. Dar sokaklarda peşimizden geliyordu, kıymetli para sandığı hâlâ kolunun altındaydı. Holland onu verdiğinden beri elinden bıraktığını görmemiştim.

Limanın girişinde dururken midem düğümlendi ve *Marigold*'u gördüğümde yüreğim ağzıma geldi.

Çok güzeldi, bal rengi ahşabı sabah ışığında parlıyordu. Arkasındaki deniz berrak ve maviydi, taze krema gibi bembeyaz yeni yelkenler direklere düzgünce sarılmıştı. Onu bir daha görüp göremeyeceğimi merak ederek kaç gün geçirmiştim.

Bariyer Adalar'da ne zaman bu gemiyi görsem içimde kabaran o his –derin bir rahatlama– bir kez daha içimi sararak altdudağımın titremesine sebep oldu. Durduğumu anlayınca West geri döndü ve merdivenlerin başından bana baktı. Saçları rüzgârda uçuşuyordu

ve cebinden kepini çıkarıp takmadan önce saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

Eteklerimi toplayıp peşinden gittim. Rıhtım, kaydedilecek envanter ve Bastian'ın liman amirinden onay bekleyen dümencilerle dolup taşıyordu. Liman amiri ben geçerken en uzun kızağın başında durmuş, üzeri parşömen dolu bir masanın üzerine eğilmişti. Gece boyunca gelen gemilerin kaydedildiği, kısa bir süre önce Holland'a gösterdiği defter de önünde açıktı. Bir saat sonra, kayıtlar muhtemelen Holland'ın masasında duruyor olacaktı.

Bir ateş fıçısından gelen parıltıyla aydınlanan tanıdık bir yüz görünce sendeledim. Calla başına bir atkı sarmıştı, bir eliyle sandığın kapağını kaldırırken kollarındaki kaslar derisinin altında belirginleşiyordu. Diğeri hâlâ parmaklarını kırdığım yerden askıdaydı.

Diğer rıhtımlarda Koy'dan herhangi bir izi aradım ama onu görmedim. Liman amirinin dediği gibi, o ve *Luna*'daki diğer herkes başka bir mürettebata katılana ya da Dar Boğaz'a geri dönüş yolunun ücretini karşılayabilecek duruma gelene kadar biraz para kazanmak için iş arayacaklardı.

İleride, sarı bir alevle titreyen tek bir fener dışında *Marigold*'un pruvası karanlıktı. Gökyüzüne karşı ince bir siluet belirdi.

Willa.

Tırabzanlardan eğilerek bize baktı. Bukleleri bir roda gibi başının üstünde toplanmıştı. Yüzünü göremiyordum ama bizi fark ettiğinde dudaklarından uzun bir iç çekiş döküldüğünü duyabildim.

Biraz sonra merdiven açıldı ve önce Clove tırmandı. West, basamakları yakalayabilmem için merdiveni sabit tuttu ama dönüp bana bakmadı. Omuzlarımı dikleştirerek bekledim. "İyi miyiz?" diye sordum.

"İyiyiz," dedi West, benimle göz göze gelerek. Ama hâlâ soğuktu.

Keşke bana dokunsaydı. İçimdeki huzursuz denizin sakinleşmesi için gerekirse beni rıhtımda yere serseydi. Ama aramızda daha önce olmayan bir mesafe vardı ve ben o mesafeyi nasıl kapatacağımdan emin değildim.

Merdivene tırmandım, tepeye ulaştığımda Willa dümenin önünde durmuş endişeyle Clove'a bakıyordu. Ama Clove onunla hiç ilgilenmiyordu, pruvada oturup çizmelerini yaslayacak bir sandık bulmuştu.

Willa bana baktığında yüzü buruşmuş, ağzı açık kalmıştı. "O üstündeki de *ne* öyle?"

Utanarak elbiseye baktım ama ben daha cevap veremeden Willa'nın dudaklarına geniş bir gülümseme yayıldı. Yanağındaki yara izi beyaz beyaz parlıyordu. Tırabzanın üzerinden atladım ve kollarını bana doladı, beni öyle sıkı sardı ki nefes almakta güçlük çektim.

Sonra beni bırakıp iyice bakmak için geriye eğildi. "Seni görmek güzel."

Burnumu çekip başımı sallayarak cevap verdim ve o da elimi tutup sıktı. Bu sevgi gösterisi karşısında gözlerim yandı. Onu özlemiştim. Hepsini özlemiştim.

Aşağıda ayak sesleri duyuldu ve ardından Paj, arkasında Auster'la merdivenden yukarı çıkıyordu. Gömleğini giymemişti; uzun, parlak siyah saçları omuzlarına dökülüyordu.

"Uğursuzluk tılsımımız geri döndü!" Paj güverte boyunca bana doğru ilerlerken dümenci odasının açık kapısına doğru seslendi. "Üstelik etek giyiyor!" Sırtıma sert bir şekilde vurunca Auster'ın kollarına doğru tökezledim. Kızaran yanağımı göğsüne bastırdığımda çıplak teni sıcaktı. Tuzlu su ve güneş kokuyordu.

Arkasında, Hamish örtülü geçitte durduğu yerden Clove'a dik dik bakıyordu. "O burada ne yapıyor?"

"Bir çay içmeye geldim." Clove ona göz kırptı.

Hamish önce bana, sonra West'e başını kaldırdı. "Geç kaldın. Hem de iki gün." Ağzının aldığı şekil amansızdı.

West, "İşler tam olarak planlandığı gibi gitmedi," diye mırıldandı.

"Zola'yı duyduk," dedi Paj. "Rıhtımdaki insanlar konuşudu. Dün de biri *Luna*'yı parçalamaya geldi."

"O aşağılık herif başına geleni hak etti," diye homurdandı Willa. "Peki sen nerelerdeydin?"

"Bize daha sonra anlatabilirsin." Paj dümenci odasına doğru yöneldi. "Hadi, gidelim buradan."

Willa başıyla onayladı ve ana direğe doğru ilerledi.

"Bekleyin." Ellerim ceketimin ceplerinde yumruk hâline geldi ve West'in gözlerini üzerimde hissetsem de başımı kaldırmadım. Bunu söylerken yüzünü görmek istemedim.

Ama sözümü kesip mürettebatla yüzleşmek için öne çıktı. "Ceros'a dönmeden önce yapmamız gereken bir şey var."

"West..." Kolunu tuttum ama geri çekilip Paj'a döndü.

"Rotayı Yuri'nin Takımyıldızı'na doğru ayarla."

Tüm mürettebat benim kadar şaşkın görünüyordu. "Ne?"

"Yuri'nin Takımyıldızı mı?" Willa ikimize baktı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"West..." Sesimi alçalttım. "Yapma."

"Peki, Yuri'nin Takımyıldızı'nda tam olarak ne işimiz var?" diye sordu Hamish, sabırlı davranmaya çalışarak.

"Sizin bir işiniz yok. Benim var," diye cevap verdim. "Bir tarama işi. Tek seferlik bir şey. Bitirdiğimde sizi Ceros'ta bulacağım."

"Pay nedir?" Rakamları konuştuğumuz sürece rahat olan Hamish gözlüğünü geri taktı.

Yutkundum. "Pay falan yok."

"Neler oluyor, Fable?" Paj bana doğru bir adım attı.

"Bunun icabına bakar bakmaz Dar Boğaz'a geri döneceğim. *Lark*'tan benim payımı alabilirsiniz ve..."

"Fable, Holland'la bir anlaşma yaptı." West'in sesi güvertede yankılandı.

Mürettebatın gözlerindeki şaşkınlık bir anda yerini şüpheye bıraktı.

"Ne anlaşması?" diye bastırdı Auster.

"Onun için bir şey bulacağım."

Paj dudak büktü. "Neden?"

Bir elimle yüzümü sıvazladım. "Holland..."

"O Isolde'nin annesi," diye bitirdi Clove, bıkkınlıkla.

Dördü de West'e baktı ama o sessiz kaldı.

"Holland senin *büyükannen* mi?" Hamish gözlüğünü çıkardı. Şimdi parmak uçlarından sarkıyordu.

"Gala gecesine kadar bilmiyordum," dedim güverteye bakarak. "Ama kendisi şimdi Saint'in peşinde ve onu rahat bırakması karşılığında onun için bir şeyi bulacağıma söz verdim."

Geminin üzerine ani, uğultulu bir sessizlik daha çöktü.

"Ciddi olamazsın," diye hırladı Paj. "Buradan Dar Boğaz'a kadar akraban *olmayan* bir serseri var mı?"

Willa, "Sırf Saint'in kellesini kurtarmak için bir işe girmemize imkân yok," diye çıkıştı.

"Katılıyorum," diye cevap verdi Hamish.

"Biliyorum." Tam olarak söylemelerini beklediğim şeydi bu. "Bu yüzden bunu kendi başıma yapıyorum."

"Hayır, yapmıyorsun. Ve oylama da yapmayacağız," dedi West. "Rotayı Yuri'nin Takımyıldızı'na doğru ayarla."

Tüm gözler ona çevrildi.

"West," diye fısıldadım.

"Bu ne anlama geliyor?" Willa neredeyse gülecekti.

"Yuri'nin Takımyıldızı'na gidiyoruz. Dalış yapacağız, sonra da eve gideceğiz."

Paj kollarını göğsünde kavuşturdu ve yaslandığı tırabzandan ayrıldı. "Bana bu konuda söz hakkımızın olmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır. Öyle demedi," dedim.

"Tam olarak öyle dedim," diye araya girdi West. "*Marigold*, Yuri'nin Takımyıldızı'na gidiyor."

"Ne yapıyorsun?" Ona bakakaldım.

"Emir veriyorum. Emrime uymak istemeyen herkes Dar Boğaz'a geri dönüş yolunu kendi bulabilir."

Mürettebat ona inanamayarak baktı.

"Buraya gelmek için neler yaptığımız hakkında bir fikrin var mı? Sırf seni bulmak için?" dedi Willa tükürür gibi. Bu sefer benimle

konuşuyordu. "Sen de şimdi son iki yıldır hayatımızı cehenneme çeviren adamı kurtarmak mı istiyorsun?"

Clove pruvada oturmuş, olan biteni keyifle izliyordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu, bir West'e bir diğerlerine bakıyordu.

Auster sakince, "Bize neyi taramamız gerektiğini hâlâ söylemedin," dedi. West'in yüzüne yumruk atmaya hazır olmayan tek kişi oymuş gibi görünüyordu.

"Annem Bastian'dan ayrılmadan önce Holland'dan bir şey çaldı," dedim. "Gece yarısı."

Paj'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ama Willa'nınkiler kısıldı.

Auster güldü ama göz göze geldiğimizde sustu. "Ne, ciddi misin?"

"O taş da Yuri'nin Takımyıldızı'nda. Tek yapmamız gereken onu bulmak."

"*Biz* diye bir şey yok" diye homurdandı Paj. "Ben bu işte yokum."

Tüylerim diken diken oldu, bir adım geriledim. Ama Paj tereddüt bile etmedi.

"Onu gören bile yok!" diye bağırdı Hamish. "Muhtemelen gerçek bile değil. Sarhoş bir Tuzkanlının bir meyhanede anlattığı bir hikâyeden ibaret olma ihtimali yüksek."

"Gerçek," dedi Clove, pes sesi hepsini susturdu.

Hamish başını iki yana salladı. "Öyle olsa bile, Holland tarafından sergilendiğinden bu yana gece yarısından yeni bir parça çıkarılmış değil."

"Annem onu buldu. Ben de bulabilirim," dedim.

Willa'nın gözlerindeki o tanıdık ateş yeniden alevlendi. "Sen delirmişsin. İkiniz de."

"Günün sonunda her şeyin toparlanmış olmasını istiyorum. Şafakta yola çıkıyoruz," dedi West.

Dördü de öfkeyle ona baktı. Bir an sonra West mizana yelkenini itti, örtülü geçide doğru yönelmeden önce bir elini saçlarının

arasından geçirdi. Dümenci odasında gözden kayboluşunu izledim, sonra peşinden gittim.

Odadan gelen ışık açık kapıdan dışarı süzülüyordu ve ben içeri girerken döşeme tahtaları gıcırdadı. West'in odasının tanıdık kokusu ciğerlerime doldu ve kollarımı kendime dolayıp pencerede asılı duran bir dizi yılantaşına baktım.

"Neydi o?" dedim.

West masasının çekmecesinden yeşil bir çavdar viskisi bardağı çıkardı ve gemi bölmesine doğru uzanıp eliyle boylu boyunca yokladı. Gömleğinin eteği yukarıya kalktı ve bronz teni hafifçe görününce yanağımın içini ısırdım.

Eli sonunda aradığı şeyi buldu ve kirişten kehribar rengi bir şişe çıkardı. Şişenin kapağını açıp bardağı doldurdu. "Bir rüya görüyorum," dedi. "Dern'den beri."

Bardağı kaldırmasını izledim ve aramızdaki rahatsız edici sessizlik uzadıkça uzadı.

Çavdar viskisini kafasına dikerek güçlükle yutkundu. "Crane'i öldürdüğümüz gece hakkında." Bardağı bana uzattı.

Bu sabah Azimut Evi'nde bu yüzden mi korkuyla uyandığını merak ederek bardağı aldım.

Şişeyi alıp bardağı yeniden doldurdu. "Ay ışığında güvertede duruyoruz ve ben sandığın kapağını kaldırıyorum." Çenesini sıkarak çavdar viskisini masaya koydu. "Ama içindeki Crane değil. Sensin."

Soğuk, tenime batıp titrememe neden oldu ve çavdar viskisi bardakta girdap şeklinde döndü. Bardağı dudaklarıma götürdüm ve kafama diktim.

"Bana kızgınsın. Onlara değil."

İnkâr etmedi.

"Onları Yuri'nin Takımyıldızı'na gitmeye zorlayamazsın."

"Evet, zorlayabilirim," dedi kararlı bir şekilde. "Bu geminin dümencisi benim. Tapuda benim adım var."

"Mürettebat dediğin şey böyle çalışmaz, West."

Arkamdan karanlık pencereye baktı. "Artık çalışıyor."

Boğazımdaki ağrı yutkunmamı zorlaştırıyordu. Ona Holland'la yaptığım anlaşmadan bahsettiğim anda kararını vermişti. Bundan sonra söyleyeceğim hiçbir şey bunu değiştirmeyecekti. "Yanlış yapıyorsun. *Marigold*'u Dar Boğaz'a geri götürmelisin."

"Sen gelmedikçe *Marigold*'u hiçbir yere götürmüyorum," derken ağzından dökülen her kelimeden nefret ediyordu sanki.

Lanetlendiğimizi söylerken kastettiği buydu. West, beni İsimsiz Deniz'de bırakmamak için mürettebata meydan okumaya hazırdı. Fırtına Kapanı'ndaki o günün ve beni sevdiğini söylediği o gecenin bedelini ödemeye başlamıştı bile.

İkimiz de, yaşadığımız sürece bunun bedelini ödeyecektik.

YİRMİ İKİ

"ONLARI ALMIŞ!"

Hamish'in pencereden yayılan sesi tüy kalemi masaya düşürmeme neden oldu. Bölmeden koşarak çıktım ve meyhanenin caddeye açılan kapılarına doğru ilerledim. Paj kolunun altında üç parşömen rulosuyla kaldırımda yürüyordu, yakasını sert rüzgâra karşı yukarı kaldırmıştı. Ticarethaneye giden bir grup adamı iterek geçti, birini neredeyse deviriyordu.

Clove, Paj'ın bunu yapacağına inanmadığından haritacıya gitmeye gönüllü olmuştu. Seyrüsefercimizin *Marigold*'u Yuri'nin Takımyıldızı'na götürüp tekrar geri getiremeyeceğini düşündüğünü saklamamıştı. Ama Clove için başka işlerim vardı.

Ondan herhangi bir iz var mı diye tekrar sokağa baktım. Geç kalmıştı.

Ellerimi Willa'nın gönülsüzce gidip satın aldığı yeni pantolonun ceplerine soktum. O gülünç elbiseden kurtulup bir çift yeni çizmeye kavuşmak iyi gelmişti.

Paj çok geçmeden kapıdan içeri girdi. Yerleştiğimiz bölmeye gitti ve haritaları öylece masaya bıraktı. Bana bakmaya bile tenezzül etmedi. Aslında hiçbiri yüzüme bakmıyordu.

West, Paj'ın öfke gösterisini görmezden gelerek gömleğinin kollarını sıvadı. "Pekâlâ. Elimizde ne var?"

"Kendin bak," diye homurdandı Paj.

Auster tek kaşını kaldırarak, "Paj," diye uyardı.

Paj'ın hemen yanında duran Willa da aynı öfkeyi paylaşıyordu. Soğuk çayına bir küp şeker daha atıp karıştırırken ofladı.

Paj, Auster'ın uyarısıyla yumuşadı ve Holland'ın bana verdiği seyir defterinin üzerine haritaları açtı. "Gece yarısı Yuri'nin Takımyıldızı'nda bulundu. Öyle olmak zorunda. Kayıtlara göre, Isolde onu bulduğunda Holland'nın mürettebatı bir aydan fazla bir süredir adaları tarıyormuş ve haftalarca o noktada devam etmişler." Parçalanmış kara kütleleri yığınına parmağını koydu. "O zamandan beri, Holland'ın mürettebatı bu resifleri dibine kadar taramış. Önce kuzeyden güneye doğru. Sonra da güneyden kuzeye."

"Ama hiçbir şey bulamamışlar," dedim alçak sesle.

"E, yani," diye yanıtladı Paj sert bir şekilde. "Neredeyse yirmi yıldır üzerinde çalışıyorlar ve Isolde gece yarısını bulduğunda Holland'ın mürettebatının çalıştığı tüm resifleri tek tek incelemişler. Bunun boş bir iş olduğunu dile getirmeye hacet yok."

Masanın kenarına oturdum. "Jeolojik ve topografik haritalar nerede?"

Paj haritaların köşelerini inceledi ve aradığını bulunca çekip çıkardı. "Burada."

Diyagramlar önümde açıldı. İsimsiz Deniz, kaya türlerini ve suyun derinliğini gösteren farklı renk ve kalınlıklardaki çizgilerle boylu boyunca etiketlenmişti. Resiflerin çoğu bazalt, arduaz ve kumtaşıyla çevriliydi – mücevher ticaretini yürüten taşlar buralardan çıkarılırdı. Ama annem gece yarısını bir yerde bulmuşsa ve Holland o zamandan beri bu yeri tespit edememişse, demek ki farklı bir şey arıyorduk.

"Bu ne?" Haritanın köşesinde kuvars sembolüyle işaretlenmiş iki adayı işaret ettim.

Paj bana öylece baktı sadece. Bunun üzerine Auster seyir defterini elinden kaptı. Aradığını bulana kadar parmağını sayfada aşağı sürükledi. "Titanit Kız Kardeşler."

Bunu daha önce duymuştum. Yuri'nin Takımyıldızı'ndaki sarı

ve yeşil titanitlerin çoğunun çıkarıldığı iki resife bu ad verilmişti ve kayadaki kama şekliyle biliniyordu.

"Ayrıca orada aktif bir mavi akik damarı var gibi görünüyor ama serpantin bitmiş. Hepsi çıkarılmış," diye ekledi Auster.

"Başka?"

"Etrafa dağılmış biraz oniks yalnızca."

Gözlerimi kısarak düşündüm. "Holland'ın mürettebatı burayı en son ne zaman taradı?"

Paj sonunda konuştu ama yüzü hâlâ taş gibiydi. "İki yıl önce." Bana uzanıp haritayı hareket ettirdi. "En ilginç görünen bu." İki uzun yarımadanın arasındaki siyah noktaları işaret etti. "Krizokol açısından oldukça zengin ve en az on yıldır taranmamış."

Bu ilginçti işte. Krizokol tipik olarak büyük su sahalarına yayılmış küçük damarlarda bulunurdu. On yıllık bir süre boyunca taranacak kadar fazla olması olağandışıydı.

"Tuhaf görünen başka bir şey var mı?"

"Pek yok. Holland sistemli davranmış, arada hiçbir şeyi atlamamaya dikkat etmiş."

Ama Isolde onu bulduğunda çalıştıkları çeyrek buysa, taş hâlâ orada olmalıydı. Orada bir yerde. Tüy kalemi elinden aldım ve en az umut vadeden yerleri işaretledim. Sonunda elimizde gnays ve yeşil şistten oluşan anakayaların üzerine kurulmuş resifler kaldı.

West iki eliyle masaya yaslanarak, "Bu resiflerin üzerinden tekrar tekrar geçtiler," dedi.

"Ama bir mücevher bilgeleri yoktu," dedim, kendi kendime konuşur gibi. "Oskar, Isolde gece yarısını bulmadan çok önce ölmüştü."

"Oskar?"

"Büyükbabam." Dilimden dökülen sözcük bana bile garip geldi. "Bir mücevher bilgesiymiş. Holland'ın elinde bir mücevher bilgesi olsaydı, benim de taşların sesini duymamla bu kadar ilgilenmezdi." Biraz aklı olan herhangi bir mücevher bilgesi, Holland gibi bir tüccardan kaçınırdı. Paj'a döndüm. "Bu sulardan geçebileceğine emin misin?"

"Bir seçeneğim var mı?"

"Yapabilir misin, yapamaz mısın?" dedim, sesim istediğimden daha sert çıktı.

Bana sert, öfkeli bakışı attı uzun uzun. "Yapabilirim."

"Bir haftamız var," diye mırıldandım. Gerçi iki haftamız olsa bile, yine de neredeyse imkânsız bir dalıştı.

West, "Günbatımına kadar rotanın çizilmesi lazım," dedi.

"Başka arzunuz?" Paj yüzünde beliren alaycı bir gülümsemeyle ikimize baktı.

"Evet," dedim sinirle. "Hamish'e bir mücevher lambasına ihtiyacım olduğunu söyle. Bir de yeni bir tarama aleti kemerine."

"Memnuniyetle." Paj masayı itip ceketini alarak kapıya yöneldi.

Paj kapıyı çarpıp çıkarken garson üçüncü bir demlik çayı masamıza koydu ve ben de doldurabilmesi için fincanımı haritaların üzerinden adama doğru uzattım.

"Tarama aleti kemeri ha," diye mırıldandı Willa. "Seninkilere ne oldu?"

"Umurunda mı ki?" West ona ters ters baktı.

Willa omuz silkti. "Sadece paramızın neye harcandığını merak ediyorum."

Gözleri âdeta birer hançerdi; yanağımın içini ısırdım. Willa bir çizgi çekiyordu. O bir taraftaydı ve beni de açıkça diğer tarafa koyuyordu.

"Yiyecek bir şeyler ister misiniz?" Garson ellerini önlüğüne sildi.

Auster elini yeleğinin cebine attı. "Ekmek ve peynir. Varsa güveç." Masanın üzerine üç bakır koydu.

"Önce Fable'a sormayacak mısın?" dedi Willa alayla.

Çayı kucağına dökme dürtüsüne direnerek kaşlarımı çattım. Neden kızdığını anlıyordum. Hepsi öfkelenmekte haklıydı. Ama West'in onları istemedikleri bir şeye zorlayarak neyi riske attığını anladığından emin değildim. Bu iş bittiğinde, bu mürettebatta bir yerim olmayabilirdi.

İç çekerek tekrar pencereye baktım. Clove'u rıhtıma gönderirken ona öğlene kadar dönmesini söylemiştim.

"Döneceğini söyledi," dedi West, aklımı okuyarak.

Bakışlarımı sokaktan ayırarak yeniden haritalara odaklandım. "Isolde gece yarısını bulduğunda Holland'ın gemilerinin tarama yaptığı çeyreğin doğu kısmından başlayacağız ve işaretlediğim resiflere bağlı kalacağız. Ben oraya varana kadar bunun doğru karar olup olmadığını bilmenin bir yolu yok ancak çeşitli mücevher damarları için en iyi koşullar o resiflerde. Güney akıntısından gelen ılık su, bir gnays anakayası ve birkaç sır saklayabilecek kadar yaşlı bir resif cebi var." Başlamak için en iyi yerdi ama içimden bir ses bana bunun o kadar kolay olmayacağını söylüyordu.

Meyhanenin kapısı tekrar açıldı ve gözlerimi kısarak parlak ışığa doğru baktım. Clove bir eliyle ceketinin düğmelerini açarak kepini kafasından çıkardı ve arkasında Koy'u görünce rahat bir nefes aldım.

"Yarım günümü aldı ama onu buldum." Clove oturdu, çay demliğini sormadan aldı ve boş bardaklardan birini doldurdu.

Koy hâlâ ıslaktı ve parmaklarındaki taze kesikler bana Zola'nın gemisine el koyulmasından bu yana geçen son iki günü nerede geçirdiğini gösteriyordu. Gemi gövdelerini kazımıştı. Ellerini incelediğimi gördü ama yüzünde hiçbir utanç belirtisi yoktu. Bu itibarsız bir işti, muhtemelen Koy da yıllardır yapmamıştı ama Jevalliler para için çok daha kötüsünü bile yapardı.

West yanımda dimdik oturmuş, onu inceliyordu.

"Ne istiyorsun, Fable?" dedi Koy sonunda, ellerini ceketinin cebine sokarak.

"Kabul edersen elimde sana göre bir iş var."

Siyah gözleri parladı. "Bir iş ha?"

Willa ağzı açık hâlde öne eğildi. "Affedersin, şimdi de bizim iznimiz olmadan mürettebata birini mi alıyorsunuz?"

"Kapa çeneni, Willa," diye hırladı West, onu susturarak.

Tekrar Koy'a baktım. "Doğru duydun. Bir iş."

"Seni son gördüğümde, *Luna*'da Zola'nın emri altında tarakçılık yapan bir esirdin. Bastian'da iki gün geçirdin ve şimdi kendi işini mi kurdun?"

"Öyle görünüyor." Omuz silktim.

Masanın karşısında Willa köpürüyordu. Dişlerini gıcırdatarak başını iki yana salladı. Koy da aynı hislerle bana bakıyordu.

Haritalara bakarak arkama yaslandım. "Yedi gün, on iki resif, bir mücevher."

"Bu hiç mantıklı değil. Ne demek bir mücevher?"

"Yani bir mücevher arıyoruz ama nerede olduğunu bilmiyoruz."

Kahkaha attı. "Ciddi misin?"

Bir kez başımı salladım.

"Peki bunu tam olarak nasıl yapacaksın?"

Haritayı aramızda rulo yapıp masaya vurdum.

"Biliyordum," diye mırıldandı başını iki yana sallayarak. "Sen bir mücevhersin bilgesisin."

İnkâr etmedim.

"O adadaki herkese, elli yıldır dalış yapan Jevallilerden daha fazlasını çıkarmanın bir nedeni olduğunu söylemiştim."

Beni hiçbir zaman doğrudan suçlamamıştı ama Koy'un şüphelendiğini biliyordum. Arkasına saklanabileceğim tek şey gençliğimdi. Annemin kim olduğunu bilmedikleri sürece kimse ona inanmazdı.

"İlgilenmiyorum," dedi. "Boğazını kim kesmişse artık, cesedi limana atılmadan önce Zola'dan maaşımın sadece yarısını aldım. Çoğunu Jeval'e geri dönmek için harcayacağım."

İşte ben de bütün planımı bunun üzerine kurmuştum. Koy'un Jeval'de kendisine bel bağlamış bir ailesi vardı ve Zola'nın iş teklifini kabul etmesinin nedeni de buydu. O yokken yolcu taşıma işini muhtemelen kardeşi yürütüyordu ve birkaç gün içinde Koy'un nerede olduğunu merak etmeye başlayacaklardı.

Eğer onu bizimle gelmeye ikna edeceksem, onu sağlam para kazandıracağıma inandırmak zorundaydım.

"Zola'nın sana vadettiğinin iki katını vereceğiz. Üstelik ödemeyi peşin yapacağız," diye homurdandı Clove çayını yudumlayarak.

"Ne?" Yüzüne bakmak için sandalyemde döndüm. Benim aklımdakinden çok daha iyi bir teklifti bu.

Clove her zamanki gibi kayıtsız görünüyordu. Kılı bile kıpırdamadı. "Beni duydun."

"Bizim öyle bir paramız yok, Clove. En azından burada yok," dedim sesimi alçaltarak. Gerçi paramız olsaydı bile, kasadan o kadar çok harcamaya kalktığım anda mürettebat kellemi alırdı.

"Benim var." Omuz silkti.

Zola'nın başına konmuş ödülden bahsediyordu. Kendi filosunu kurmak için kullanacağı ödül.

"Clove..."

"İhtiyacın var," dedi sadece. "Öyleyse alacaksın."

Benim tanıdığım Clove buydu işte. İsteseydim o parayı benim için çalardı.

Ona zayıf, minnettar bir gülümseme gönderdim. "Sana geri ödeyeceğim. Kuruşuna kadar."

Masanın öteki ucunda Koy'un gözlerinin bana kaydığını hissedebiliyordum. Şimdi açıkça dinliyordu.

"Ayrıca Dar Boğaz'a doğru yola çıktığımızda seni Jeval'e ücretsiz götüreceğiz," diye ekledim.

Koy altdudağını ısırarak düşündü. "Kendini neyin içine soktun?"

"İşi istiyor musun, istemiyor musun?"

Tereddüt ederek ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Bu reddedemeyeceği bir teklifti ve bunu ikimiz de biliyorduk. "Neden?"

"Ne neden?"

"Neden bu işi bana teklif ediyorsun?" Sesi sertleşti ve beni çözdüğünü anladım. Onu yanımızda tutacaksam dikkatli idare etmem gerekiyordu.

"Gördüğüm en iyi tarakçısın. Benden sonra yani," dedim. "Bu imkânsıza yakın bir iş ve sana ihtiyacım var."

Pencereye doğru dönerek sokağa baktı. West bana bakıyordu. Bu hoşuna gitmemişti. West onu son gördüğünde, Koy Jeval'deki rıhtımda beni öldürmek için peşime düşmüştü.

Koy sonunda iki elini masaya koyup üzerime doğru eğilerek konuştu. "İyi. Yaparım. Parayı şimdi istiyorum ve yeni bir alet kemerine ihtiyacım var. O piçler *Luna*'yı parçalarken aletleri de aldı."

"Anlaştık," dedim sırıtarak.

"Bir şey daha." Yaklaştı ve West ayağa kalkıp bize doğru bir adım attı.

"Nedir?" Koy'un bakışlarına karşılık verdim.

"Birbirimize iyilik yapmıyoruz, Fable. Anladın mı?" Sesi kalınlaştı. "Sana söyledim. Halatı ben kesmedim. Yani bunun o dalışta olanlarla bir ilgisi varsa, ben *yokum*."

Koy'un olayı buydu işte. Gururu paragözlüğünden üstündü. Eğer ona borçlu olduğumu ima edersem, parayı bırakıp giderdi.

"İyi. Halatı sen kesmedin." Elimi ona doğru uzattım. "Günbatımında yola çıkıyoruz. Aletlerin ve paran gemide olacak."

Koy elimi tutup sıktı. Topuklarının üzerinde dönüp kapıya yönelmeden önce bir kez daha bana baktı.

Willa'nın bana yönelmiş bakışları hayretle doluydu. Ona haritaları verdim ve başını iki yana sallayarak ayağa kalktı.

West onun gidişini izledi. "Koy ne iyiliğinden bahsediyor?" diye sordu.

"Zola'nın tarakçısı beni öldürmeye çalıştığında hayatımı o kurtardı."

"Bu yüzden mi? Borç mu?"

"Hayır," dedim ayağa kalkarak. "Söylediklerimde ciddiydim. O yetenekli bir tarakçı. Ona ihtiyacımız var."

West'in gözlerinden bütün hikâyeyi duymak istediğini görebiliyordum. Ona eninde sonunda anlatmam gereken bir şeydi ama bugün değil.

Clove bana bakarak arkasına yaslandı.

"Ne?"

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirirken omuz silkti. "Sadece düşünüyordum."

Başımı yana eğip dik dik baktım. "*Ne* düşünüyordun?"

"Tıpkı onun gibi olduğunu," dedi Clove çaydan bir yudum daha alırken.

Kimi kastettiğini sormama gerek yoktu. Saint'ten bahsediyordu.

YİRMİ ÜÇ

"AYRILMADAN ÖNCE BAŞKA NE YAPMAMIZ GEREkiyor?" diye sordu Clove, fincanını bırakarak.

"Sen gelmiyorsun," dedim.

Gür kaşlarını çattı. "Ne demek gelmiyorum?"

"Holland, Dar Boğaz'a gitmediğini öğrenirse nedenini bilmek isteyecektir. Bu riske giremeyiz. Hem Saint'e gidip olanları anlatmanı istiyorum."

"Saint bundan hoşlanmayacak. Seni burada bırakmamdan. Plan bu değildi."

"Fark ettiysen, hiçbir şey plana uygun gitmedi. Dar Boğaz'da sana ihtiyacım var, Clove."

Bunu düşündü, bakışları benden West'e kaydı. Bu sadece Saint'le ilgili değildi. Clove, West'e güvenmiyordu. Hiçbirine güvenmiyordu. "Bu kötü bir fikir. O seyrüseferciniz daha Yuri'nin Takımyıldızı'na varmadan sizi karaya oturtacak."

Auster, "O seyrüseferci gayet iyi iş çıkaracak," diye çıkıştı.

"Eğer Fable Ceros'a geri dönmezse bedeli çok ağır olur." Clove şimdi West'le konuşuyordu.

"Fable senin onu bıraktığın adadan kurtuldu. Bence Ceros'a dönmeyi de başarabilir." West'in sözleri asit gibi yakıcıydı.

"Sanırım bu konuda haklısın." Clove gülümsedi. "Eh, Dar Boğaz'a giden bir gemi bulsam iyi olur." Ayağa kalkıp kapıya yönelmeden önce bana göz kırptı.

"Holland'ınkilerden birini bul," dedim. "Gittiğinden emin olsun."

Garson masaya iki büyük tabak ekmek ve peynir koydu, ardından bir demlik çay daha getirdi. Auster hiç vakit kaybetmeden tereyağı tabağına uzandı.

Tereyağını bir parça ekmeğin üzerine kalın bir tabaka hâlinde sürüp bana verdi. "Ye. Daha iyi hissedeceksin."

Ona baktım. "Neden diğerleri gibi kızgın değilsin?"

"Yo, kızgınım," dedi başka bir ekmeğe uzanarak. "Yaptığın şey yanlıştı, West. Bizi işe aldığında, her birimizin eşit söz hakkı olduğunu söylemiştin. Sözünden döndün."

"O zaman neden iyi davranıyorsun?" diye sordum.

"Çünkü." Benim üzerimden West'e baktı. "Söz konusu Paj olsaydı ben de aynı şeyi yapardım." Ekmeği kopartıp ağzına bir parça attı.

West derin bir nefes vererek masaya yaslandı. Çenesinin savunmacı, sert duruşu yok olmuştu ve yaptığı şeyin sonuçlarını daha yeni idrak etmeye başladığını biliyordum. Belki Hamish bunu affedebilirdi ama Willa ve Paj o kadar anlayışlı olmayacaklardı.

West masaya baktı, zihni çalışıyordu. "Bulursak gece yarısını Holland'a veremeyeceğimizi biliyorsun, değil mi? İsimsiz Deniz'deki en güçlü tüccar o. Eğer onun için gece yarısını bulursan..." Sözleri yarıda kaldı. "Her şeyi mahvedebilir. Bizim için ve Dar Boğaz için."

Haklıydı. Ben de aynı şeyi düşünüyordum.

"Ceros'ta ticaret yapmak için lisans alırsa planladığımız her şey biter. Hiçbirinin önemi kalmaz."

"Saint buna izin vermez." Kendimden emin görünmeye çalıştım. Ama gerçek şuydu ki, Saint'in ne yapacağı belli olmazdı.

Auster bir parça ekmek daha almak için masanın üzerinden uzandı ve gömleğinin kıvrılmış kolunun altından birbirine dolanmış yılan dövmesi göründü. Birbirlerinin kuyruklarını yiyen, iç içe geçmiş iki yılan. Holland'ın ofisinde gördüğümüz Ezra denen adamda da aynısı vardı.

Zihnimin gerisine bir anda beliren ufak bir düşünce kırıntısı soluğumu kesti.

Gece yarısı Saint'i kurtaracaktı ama Dar Boğaz'ı kurtarmayacaktı. Holland yönünü Ceros'a çevirirse, orada çalışan tüm tüccarları batırırdı.

"Auster?" dedim.

Tabağından başını kaldırdığında ağzı tıka basa ekmek doluydu. "Evet?"

"Bana şu dövmeden bahset."

Gri gözleri keskinleşti, eli havada donakaldı. Masanın diğer tarafındaki West sessizdi.

"Neden?" diye sordu Auster ihtiyatla.

"Aklından ne geçiyor?" West bana yaklaştı.

"Holland konusunda haklıydın. Saint ile gece yarısını takas etmek gibi basit bir iş değil bu. Dar Boğaz'da ticaret yapmak için lisans alırsa hiçbir şeyin önemi kalmaz. O işini bitirdiğinde hepimiz ancak rıhtımlarda çalışıyor oluruz."

West başını salladı. "Biliyorum."

"Ona kimse dokunamaz. İsimsiz Deniz'deki ticareti kontrol ediyor ve Ticaret Konseyi'nin sahibi."

West omuz silkti. "Dar Boğaz Ticaret Konseyi bu kadar süre dayandı. Ona lisans vermemelerini ummaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok."

"Bu doğru değil," dedim, zihnim hâlâ düşüncelerimin karmaşasını çözmeye çalışırken.

İkisi de bana baktı, bekliyorlardı.

"Holland'ın Ceros'ta iş yapan tüccarları devreden çıkarmak istediğini biliyoruz." Bakışlarım kayarak Auster'da durdu. "Konsey'le yapacağı anlaşmayı cazip kılmak için lisanssız bir tüccara sipariş vermiş. Kimsenin bilmesini istemediği bir sipariş."

Auster'ın ağzı büzüldü. "Kime?"

"Biz Holland'ın yanındayken seninle aynı dövmeyi taşıyan biriyle bir anlaşma yaptı."

Auster birdenbire rahatsız olmuş göründü, koltuğunda kıpırdandı. "Adı neydi?"

"Ezra," dedim.

Auster'ın gözleri birden yukarı çevrildi.

"Onu tanıyor musun?"

"Tanıyorum," diye yanıtladı.

"Bize onun hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Kendi iyiliğim için hiçbir şey. Rothlara bulaşmak istemezsin. Güven bana."

"Bekle. Sen bir Roth musun?" Sesim yükseldi.

Ama West hiç şaşırmış görünmüyordu. O dövmenin ne olduğunu tam olarak biliyordu.

"Onları kullanabileceğimizi mi düşünüyorsun?" dedi West sesini alçaltarak.

"Hayır," dedi Auster sakince.

"Neden olmasın?"

"Tehlikeliler, West," diye yanıtladı Auster. "Henrik seni Holland'ın yaptığı gibi çaya davet etmez, tereddütsüz keserdi."

Auster'ın gömleğinin kolunu yukarı iterek sembolü inceledim. "Onu nereden tanıyorsun?"

Auster bana ne kadarını anlatacağına karar vermeye çalışıyor gibiydi. "O benim amcam. Aramız pek iyi değil," diye ekledi. "Bastian'dan ayrıldığımda Rothlardan da ayrıldım. Ve kimse Rothları terk edemez."

"Ya Ezra?"

Auster pes etmeyeceğimi anlayınca içini çekti. "Ailenin doğuştan bir ferdi değil. Henrik, biz daha çocukken onu bir demircide çalışırken bulmuş. Yetenekli olduğu için de yanına aldı. Henrik onun en iyi şekilde eğitilmesini sağladı ve biz on dört ya da on beş yaşındayken Ezra Bastian'daki en iyi gümüş parçaları yapıyordu. Ama Henrik onları satamadı."

"Neden satamadı?"

"Roth ailesi yıllar boyunca İsimsiz Deniz'den Dar Boğaz'a uza-

nan rotadaki tek ve en büyük sahte mücevher üreticisiydi. Yaptıkları iş onları zenginleştirmişti ama aynı zamanda Değerli Taş Loncası'ndan bir tüccar yüzüğü alma şanslarını da ellerinden aldı. Herhangi birinin onlarla iş yapması yasadışı."

Bu durum Holland'ın Henrik'e bir görev vermesini engellememişti ve nedenini anlıyordum. Ezra'nın Holland'a gösterdiği eskizler bir efsaneden fırlamış gibi görünüyordu. Böyle bir parçayı ancak gerçekten yetenekli biri yapabilirdi.

"Yani Henrik yüzük almak için Ezra'yı kullanıyor."

Auster başını salladı. "İstediği bu ama asla elde edemeyecek. Rothların ünü İsimsiz Deniz'deki tüm limanlarda bilinir. Ona iş vermek şöyle dursun, Henrik'e güvenecek birini bile bulamazsın."

"Holland güvendi ama."

"Ama bunu kimin yaptığını asla kimseye söylemeyecek. Ezra, yaptığı hiçbir şey için asla takdir görmeyecek. Henrik de öyle."

Auster haklıysa, Henrik kendini yasal olarak aklamaya çalışan bir adamdı.

Parmaklarımı masaya vurdum. "Sence bize yardım ederler mi?"

"Kimseye yardım etmezler. Onlar sadece kendilerine yardım ederler."

"Tabii bir çıkarları yoksa," dedim yüksek sesle düşünerek. Düşüncelere dalarak arkama yaslandım. Holland'ın Dar Boğaz için tam olarak ne planladığını bilmiyordum ama West onun hakkında yanılmıyordu. Holland güvenilmez biriydi ve hamlesini yapmak için beklediğini hissediyordum. "Bizi ona götürür müsün?" diye sordum.

Auster az önce söylediklerime inanamıyormuş gibi baktı bana. "Onlara bulaşmak istemezsin, Fable. Ciddiyim."

"Götürecek misin, götürmeyecek misin?"

Auster uzunca bir süre gözlerime baktıktan sonra derin bir nefes vererek başını iki yana salladı. "Paj bundan hoşlanmayacak."

YİRMİ DÖRT

"ÇILGIN PİÇ KURULARI!" LİMANDAN AYRILDIĞIMIZ andan itibaren Paj lanetler yağdırıyordu ve biz Aşağı Vadi'ye girerken Auster ona aldırış etmemek için elinden geleni yaptı.

Auster'dan bizi Rothlara götürmesini istediğimde kabul etmesini beklemiyordum.

Auster, Paj'la Bastian'dan ayrılışının detaylarını, ailesinden nasıl kaçtığını tam olarak anlatmamıştı, ben de sormamıştım. Ancak Paj'ın o geçmişi hatırlamaya niyeti olmadığı açıktı. Auster'ın bizi Aşağı Vadi'ye götürmesini yasakladı ve ancak Auster'ın o gelmese de gideceğini anlayınca boyun eğdi.

Paj'ın sinirlenmek için başka bir nedeni daha vardı artık ve aramızdaki kopuşun büyüklüğünü, belki de onarılamayacağını her geçen dakika daha çok idrak ediyordum. Onları Holland'ın Dar Boğaz'daki savaşına çekmek istememiştim ama West'in bütün mürettebata Yuri'nin Takımyıldızı'na gitme emri vermesi bunu kaçınılmaz kılmıştı. Bu aşamadan sonra yapılacak tek şey planın sonunu getirmek ve ardından da mürettebattan geriye kalanları kurtarabileceğimizi ummaktı.

Bastian'ın bir gecekondu mahallesi varsa, orası Aşağı Vadi'ydi; gerçi Vurgun'un ya da Ceros'taki Sukenarı'nın pisliği ve berbat kokusu yanında burası lüks kalıyordu. Çatılara konan güvercinler bile Dar Boğaz'daki güvercinlerden daha temiz görünüyordu.

West, Auster'la omuz omuza yürürken çevreden bizi izleyenlere uyarı mahiyetinde sert bakışlar attı. İnsanlar, Auster yanlarından geçerken fısıldaşarak onu izliyordu ama onu tanıdıkları için mi yoksa çok çarpıcı olduğu için mi bilmiyordum. Auster, müretteabat kamarasında hazırlanırken kendine özen göstermişti; gür, siyah saçlarını eriyik obsidiyen gibi omuzlarına dökülene kadar taramıştı. Gömleği de temiz ve ütülüydü. Denizde geçen, yıkanmadığı günlerden sonra bile her zaman güzeldi. Ama bu hâli gerçekten muhteşemdi. Nefes kesiciydi.

Paj da farklı görünüyordu. Mercan adalarında denizin dibinden bir bakır almam için bana meydan okuduğu günden beri görmediğim bir boşluk vardı gözlerinde. "Hâlâ bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum," diye homurdandı.

Auster'ın sabrı taştı. Aniden topuklarının üzerinde döndü ve bu beklenmedik duruş yüzünden Paj neredeyse ona çarpacaktı.

Auster, Paj'ın yüzüne bakarken ağzı düz bir çizgi hâlini aldı. "Bitirdin mi?"

"Hayır, aslında bitirmedim," diye homurdandı Paj. "Bu insanları geride bırakmak için neler yaptığımızı hatırlayan bir tek ben miyim? Seni deli ailenden koparacağım diye neredeyse ölüyordum!"

"Korkuyorsan meyhanede bekleyebilirsin." Auster onu hafifçe itti.

"Kendim için korkmuyorum," diye yanıtladı Paj. Sözlerinin dürüstlüğü öylesine çarpıcıydı ki etrafımızdaki sokak gürültüsünü kesmiş gibi geldi. Paj'ın yüzü yumuşadı, ağzının köşeleri aşağı kıvrıldı.

Auster, onu yerine demirlemek istercesine Paj'ın gömleğinin kolunu tuttu. "Ezra'yı dert ediyorsan, sorun olmayacaktır."

"Peki ya Henrik?"

Auster gülümsemeye, gülümseyişine şakacı bir hava katmaya çalıştı. "O zaman mahvoluruz." Paj'ı kendine doğru çekerek öpebileceği kadar eğilmesini sağladı. Tam orada, herkesin gözü önünde.

Gülümsemeden edemedim.

"Bitti mi?" dedi West sabırsızca.

Auster sanki cevap vermesini bekliyormuş gibi Paj'a baktı.

Paj içini çekti. "Bitti."

Auster geçici de olsa tatmin olarak onu bıraktı ve caddedeki son iki binanın arasında kalan dar sokağa kadar peşinden ilerlemeye devam ettik. Bir çay eviyle bir çamaşırhanenin tabelaları arasındaki açıklığa girdik. Tuğlalar kurumdan siyaha dönmüştü.

Auster omuzlarını dikleştirerek yürüdü. Etrafında bir zırhın yükseldiğini, yüzünün sertleştiğini ve adımlarının ağırlaştığını görebiliyordum. Karşılaşacağı her neyse, kendini buna hazırlıyordu.

Ara sokak, ortasına perçinlerle kaplı demir bir kapı yerleştirilmiş olan bir duvarla sona eriyordu.

Kapının üzerinde rüzgâra kapılmış sallanan bir şey vardı. Gözlerimi kısarak anlamaya çalıştım ve ne olduğunu fark ettiğimde yüzümü buruşturdum. "Onlar?.. "

Auster, daha ben sorumu tamamlayamadan, "Dişler," diye mırıldandı.

"İnsan dişleri mi?"

Auster tek kaşını kaldırdı. "Henrik'e yalan söylemenin bedeli." Kaldırmadan önce eli yumruk oldu ve kapıyı çalmadan önce bir kez daha omzunun üzerinden Paj'a baktı.

"Burada beklemelisin," dedi sesini alçaltarak.

Paj acı acı güldü ve başını hayır der gibi bir kez salladı. "Öyle bir şey yapmayacağım."

Yanımda duran West'in eli kemerinin arkasına gitti, bıçağını çekmeye hazırdı. Kapalı kapının önünde dururken duyulan tek ses suyun yumuşan damlamalarıydı. Sarkan dişlere bakmadan duramıyordum.

Paj huzursuzca kemerinin tokasına vurdu ama Auster endişeli görünmüyordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bekledi ve sonunda mandal gıcırdadığında irkilmedi bile.

Kapı, genç bir çocuğun yüzünün görünmesine yetecek kadar aralandı. Bir yara izi, yanağında derin bir vadi oluşturmuştu sanki. "Evet?" Ne istediğimizle pek ilgilenmiyor gibiydi, sinirli görünüyordu.

Auster düz bir sesle, "Ezra'yı arıyorum," dedi. "Auster'ın onu görmeye geldiğini söyle."

Çocuk geriye doğru sendelerken gözleri kocaman açıldı. "Auster mı?" Adını öyle bir söyledi ki burada Auster'la ilgili hikâyeler anlatıldığı belliydi.

Auster cevap vermedi, loş ışıklı girişe adım attı. Biz de arkasındaydık. Duvardaki bir sıra kancaya birkaç ceket ve şapka asılmıştı, onların üstünde de bir dizi altın çerçeveli yağlıboya tablo vardı. Farklı stil ve renklerde deniz tasvirleriydi bunlar ve çatlak sıva kaplı duvarlara uygun oldukları söylenemezdi. Ayağımızın altındaki fayanslar bile çatlamış, dağılıp dökülen parçalar mozaik desenleri bozmuştu.

Gergin bir sessizliğin ardından koridorda ayak sesleri duyuldu ve az önceki çocuk gelip bizi karanlığa doğru yönlendirdi. Auster bir an tereddüt etmeden peşinden gitti ama ben bıçağımı kemerimden çıkardım ve yanımda hazır tuttum. Çocuğun peşinden bir köşeyi dönmemizle birlikte bir fenerin sıcak parıltısı karanlığı yeniden aydınlattı.

Üzerinde yalnızca menteşeleri kalmış bir kapı çerçevesi büyük, dikdörtgen bir odaya açılıyordu. Yakut rengi dalgalı duvar kâğıtları bütün duvarları pürüzsüzce kaplanmıştı ve zeminin görünen yerleri de koyu bir maun rengine boyanmıştı. Geri kalan kısımlar, püsküllleri yıpranmış kalın bir yün halıyla kaplıydı.

Şöminenin önündeki masanın ardı boştu ama çocuk yine de masanın üzerini derleyip toparladı ve tüy kalemi sağ tarafa yerleştirdi. O daha işini bitirmemişti ki arka duvardaki kapı itilerek açıldı ve Holland'ın yanında gördüğüm genç adam belirdi. Ezra.

Odaya girer girmez gözleri Auster'ı buldu. "Dalga geçiyor olmalısın."

Auster, bir süre Ezra'ya boş boş baktıktan sonra yüzünde bir gülümseme belirdi.

Ezra masanın etrafından dolandı, kollarını açtı ve Auster'ı kucaklayıp sırtını sıvazladı. Önceki gün Holland'ın ofisinde gör-

düğüm Ezra'dan çok daha farklı görünüyordu. Ama aralarındaki sıcaklık Paj'ı rahatsız etmişe benziyordu. Sanki bir şeye yumruk atmak ister gibi omuzlarını yuvarladı.

Ezra onu görmezden geldi ve konuşurken Auster'a iyice yaklaştı. "Onu getirmen iyi bir fikir olmayabilir. Henrik her an gelebilir."

Auster, "Kolaysa kendin çıkar," diye mırıldandı.

Bizi fark edince Ezra'nın rahatlığı birden kayboldu, gerildi. Beni görür görmez tanıdı. "Onun burada ne işi var?"

"O arkadaşımız," diye yanıtladı Auster.

"Bundan emin misin? Onu Holland'ın yanında gördüm."

"Eminim." Auster elini Ezra'nın omzuna koydu. "Nasılsın?"

Ezra gözlerini benden ayırmakta zorlanıyordu. "İyiyim, Aus."

Auster ikna olmuş görünmüyordu, Ezra'yla göz göze gelmek için eğildi.

"İyi," diye ısrar etti Ezra. "İyiyim."

Auster başıyla onayladı ve cevabı kabul etti. "Senin için bir işimiz var."

Ezra masaya dönmeden önce onu şüpheyle inceledi. "Nasıl bir iş?"

"Yapabileceğini bildiğimiz bir iş," diye araya girdim.

Ezra'nın eli, sesimi duymasıyla önündeki defterin üzerinde dondu. Fenerin ışığı ellerindeki yaraları gümüş renginde aydınlattı. Hazırladığım parşömeni ceketimden çıkardım ve açıp önüne koydum.

Ezra'nın kâğıdın üzerinde yavaşça gezinen gözleri kocaman açıldı. "Şaka mı bu?"

Arkasındaki kapı duvara çarparak açıldı ve irkilerek bir adım geri attım. West'in elinde birden çeliğin parıltısı belirdi.

Açıklıkta yaşlı bir adam duruyordu, bir eli deri bir önlüğün cebindeydi. Bıyıklarının uçları kıvrılmıştı, saçları düzgünce bir yana taranmıştı. Soluk mavi gözleri önce benim, sonra da Paj'ın üzerinde gezindikten sonra sonunda Auster'a takıldı. Gür kaşlarının altında parlıyordu gözleri.

"Ah," diye mırıldandı, dudaklarında geniş bir gülümseme be-

lirdi. Ama Ezra'nın sıcaklığı yoktu bu adamda. "Tru, sevgili kayıp Roth'un salonumda oturduğunu söyledi. Ona bunun mümkün olmadığını söyledim. Yeğenim, yaşadığı sürece buraya gelmeye cesaret edemez, dedim."

Auster yaşlı adamın bakışlarına soğukkanlılıkla karşılık verdi. "Sanırım yanıldın," dedi.

"Bakıyorum velinimetini de getirmişsin." Henrik, Paj'a baktı. "Bu burnu yeniden kırmaktan mutluluk duyarım. Belki bu sefer düzeltebiliriz."

"Öğrenmenin tek bir yolu var," diye hırladı Paj ona doğru ilerleyerek.

Auster avucunun içini göğsüne koyarak onu tuttu ve Henrik raftan bir pipo alırken güldü. "Rothlarla işin bitti sanıyordum, Auster."

"Bitti zaten. Ama bu, onlarla iş yapamayacağım anlamına gelmez."

Henrik merakla bir kaşını kaldırdı. "Bizim yapmaya istekli olacağımız ne tür bir işiniz olabilir ki?"

Auster çenesiyle masanın üzerindeki parşömeni işaret etti. Henrik parşömeni eline aldı. "Ne?.."

"Yapabilir misiniz, yapamaz mısınız?" diye kestirip attı Auster.

"Elbette yapabiliriz. Soru şu ki, neden yapalım?" Henrik güldü.

"Fiyatını söyle," dedim pazarlık etmeye hazırlanarak.

Henrik gözlerini kısarak bana baktı. "Evime kimi getirdin, Auster?" Sesinin tonu tehlikeli bir hâl alıyordu.

"Ben Fable. Holland'ın torunu. Ve bir gümüşçü arıyorum."

Henrik başını eğip bana baktı. "Bu işi karşılayacak bir ücret yok. Holland'ı çiğnersek bir daha Bastian'da hiç iş alamayız. Sonsuza kadar."

"Ya sana Holland'ın artık senin sorunun olmayacağını söylesem?"

"O zaman sana güzel olduğun kadar aptal da olduğunu söylerim," diye alay etti Henrik. "Holland'a burada olduğunuzu söyleyerek sizin vereceğinizden daha fazla para kazanırdım."

Söylemesinden korktuğum şey tam da buydu. Bana güvenmesi için hiçbir sebep ya da ona Holland'ın verebileceğinden daha değerli hiçbir şeyim yoktu. Bize yardım ederek birden fazla risk almış olacaktı.

Gözlerim odanın içinde gezindi. Soyulmuş duvar kâğıtları, pahalı şamdanlar, paslı bir kancaya asılı özel dikim ceket. Henrik, Zola gibiydi. Asla olamayacağı bir şey olmaya çalışan bir adam. İhtiyacı olan tek şeyi ele geçirene kadar.

"Bu işi yaparsan, sana Holland'ın veremeyeceği bir şey veririm," dedim.

Henrik'in gülümsemesi soldu, çenesi seğirmeye başladı. "Neymiş o?"

Ona baktım. "Bir tüccar yüzüğü." Sözcükler dilimden dökülürken ağzım kurudu. Ona bunu gerçekten verip veremeyeceğimi bilmiyordum. Ama o yüzüğü alabilecek biri varsa o da Saint'ti.

Tüccarlar kendilerine ait bir yüzük sahibi olmadan önce yıllarca çıraklık yapmak zorundaydı. Ve her loncadan belli sayıda yüzük verilirdi. Tüccarlar genellikle daha yaşlı bir tüccarın emrinde çalışır, onların ölmesini ya da ticaretten çekilmesini beklerlerdi.

Henrik elinde yanan kibritle kalakaldı, ta ki alev parmak uçlarına iyice kadar yaklaşana dek. "Ne?"

"Eğer işi teslim edersen sana bir tüccar yüzüğü temin edebilirim. Ve tabii sessiz kalırsan."

"Yalan söylüyorsun." Sözlerinden öfke damlıyordu.

Ama onu çoktan ele geçirdiğimi görebiliyordum. Beklentinin çaresizliği tüm yüzünü kaplamıştı. "Söylemiyorum. Dar Boğaz'daki Ticaret Konseyi'nden bir tüccar yüzüğü bulabilirim sana."

"Dar Boğaz mı? Biz Bastian'da yaşıyoruz, tatlım."

"İkimiz de biliyoruz ki bir loncanın yüzüğü diğerinden yüzük almayı kolaylaştırır. Hangisini daha çok istiyorsun? Holland'ın lütfunu mu yoksa kendi yüzüğünü almana yarayacak başka bir yüzük mü?"

Henrik bir kibrit daha yaktı ve hazneden kıvrıla kıvrıla duman

çıkana kadar pipoya üfledi. "Auster sana, bana yalan söylersen başına neler geleceğini söyledi mi?"

"Söyledi."

"Büyükannen bu şehrin her yerinde senin parçalarını bulur," dedi yumuşak bir sesle. "Ve zararımı karşılamak için yeğenimi elinizden almam gerekir."

Paj'ın yumrukları sıkıldı. Her an odayı aşıp Henrik'in boynunu kırabileceğinden emindim.

Henrik parşömeni alıp çizimi inceledi. Aklımda kaldığı kadarıyla yapmıştım çizimi, yeteneğim de kısıtlıydı ve olması gerekenin yanına bile yaklaşamamıştı. Ama tam olarak ne aradığımı biliyorlardı. "Yalnızca Dar Boğaz doğumlu bir sokak çocuğu bu kadar aptal olabilir."

"Yalnızca Tuzkanlılar bu kadar yumuşak olabilir," diye karşılık verdim. "Yapacak mısın?"

Henrik duvara dayanmış, ifadesiz bir şekilde duran Ezra'ya baktı. Genç adam her ne düşünüyorsa kendine saklıyordu.

Bir an sonra Henrik uzanıp Auster'ın omzunu tuttu. Sıktı. Biraz fazla sıktı.

"Yapacağız."

YİRMİ BEŞ

MARIGOLD'UN YELKENLERİ AHENK İÇİNDE AÇILDI; güneş, suyun üzerinde batarken direklere çarptı. Sadece bir günde Yuri'nin Takımyıldızı'nda dalış yapmak için ihtiyacımız olan her şeyi toparlamıştık ve dakikalar içinde karanlığa yelken açmış olacaktık.

Henrik işimizi yapmayı kabul etmişti ancak onun sözüne güvenmek, yılantaşlarının insanı deniz iblislerinden koruduğuna inanmak gibiydi. Nihayetinde Rothların ne yapacağını bilmenin bir yolu yoktu.

Kesin olan tek şey günlerimizin sayılı olduğuydu. Holland öyle veya böyle hamlesini yapacaktı ve o gün geldiğinde Dar Boğaz asla eskisi gibi olmayacaktı.

Clove'un, çenesine kadar düğmelediği ceketiyle iskelenin sonunda dikildiğini gördüm. Ellerimi ceplerime soktum ve ona doğru yürürken boynumdaki şala doğru nefes verdim. Deniz gri ve dalgalıydı, alacakaranlıkla savaşıyordu.

Gelip arkasında durduğumda hiçbir şey söylemedi. Yanakları rüzgârdan kızarmış, burnunun ucu pembeleşmişti.

"Saint'in bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" O, suya bakıp düşünürken yüzünü izledim. Açık sarı saçları şapkasının altından çıkmış, yüzünü dövüyordu.

"Bilmiyorum," dedi. Henrik'e gittiğimizi söylediğimde Clove

mutlu olmamıştı. Ona ne teklif ettiğimi söylediğimde daha da sinirlenmişti.

Neyin peşinde olduğumu öğrendiğinde babam ne diyecekti bilmiyordum. Sadece bize ayak uydurmasını umabilirdim. Bir suçlu için bir tüccar yüzüğü almak neredeyse imkânsızdı. Ama Rothların ihtiyacımız olan güvenlik ağını sağlamasını istiyorsam, buna ihtiyacım vardı. "Altı gün."

"Altı gün," diye tekrarladı.

Sagsay Holm'daki Ticaret Konseyi toplantısı, İsimsiz Deniz ve Dar Boğaz'daki tüm lisanslı tüccarları bir araya getirecekti. İşler Holland'ın istediği gibi giderse, ticari faaliyetlerini Ceros'a kadar genişletmek için Konsey'den onay alacaktı. İşler benim istediğim gibi giderse, sularımıza yelken açma şansını asla elde edemeyecekti.

Clove'un, Ceros'a varıp Saint'le birlikte Sagsay Holm'a zamanında geri dönebilmesi için hızlı hareket etmesi gerekecekti.

"Gece yarısı hakkında ne biliyorsun, Clove? Dürüst ol."

İçini çekti. "Hiçbir şey. Sadece annenin onu Bastian'dan ayrılırken yanına aldığını ve bulunmasını istemediğini biliyorum."

"Sana bundan bahsetti mi?"

"Bir gün fazla çavdar viskisi içtikten sonra bahsetmişti." Sırıttı. "Holland aynı hikâyeyi anlatana kadar bunun doğru olduğundan emin değildim."

Isolde o mücevheri almışsa, bunun mutlaka bir sebebi olmalıydı. Tek mantıklı açıklama, gece yarısının Holland'ın elinde olmasını istememesiydi. Gece yarısının değeri ender bulunmasından geliyordu. İsimsiz Deniz Ticaret Konseyi'ne gösterildikten sonra ortadan kaybolması, onu bir efsane hâline getirmişti.

"Bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum," diye fısıldadım, yükselen güneş ışığında suyun gümüşi parıltılarını izleyerek. "Saint benim için asla böyle bir şey yapmaz."

Clove yavaşça dönüp bana baktı. "Buna gerçekten inanıyor olamazsın."

"Neden inanmayayım ki?"

Homurdanarak başını iki yana salladı. "O adam senin için kendi filosunu batırır, Fable. Her şeyi geride bırakır."

Boğazıma acı bir yumru oturdu. "Hayır, yapmaz."

Clove, şapkasını tekrar başına geçirerek yüzünü gölgede bıraktı. "Ağzımıza almamıza izin verilmeyen tek isim *Isolde* değildi." Başımın tepesini öptü. "Dikkatli ol. Ve o mürettebata dikkat et."

"Dikkat mi edeyim?"

"O dümenciyi denize atmaya hazır görünüyorlar. Onunla beraber seni de."

Dişlerimi sıkarak onun üzerinden *Marigold*'a baktım.

"Sagsay Holm'da görüşürüz."

Gidişini izlerken gözlerim yanıyordu, bir nefes aldım. Babam hakkında söyledikleri tehlikeliydi. Beni ezecek gücü vardı o sözlerin. Çünkü beslediğim en kırılgan umut, Saint'in beni sevmiş olması ihtimaliydi.

Bir yanım bunun doğru olup olmadığını öğrenmekten korkuyordu. Ve daha da büyük bir yanım bunun beni mahvedeceğini biliyordu.

Tutuna tutuna merdiveni tırmanırken bir bağırış beni durdurdu. Omzumun üzerinden baktığımda Holland'ın kan kırmızısı bir pelerine sarınmış olarak limanın kemerinden geçtiğini gördüm. Geriye sıçradım ve bize doğru süzülmesini izledim, gümüş rengi saçları arkasında dalgalanıyordu.

Her iki taraftan üçer muhafızla çevriliydi ve maiyetiyle birlikte patikayı tamamen kaplıyordu. Liman işçileri, o geçerken kızakları aşağı iterek yolundan çekilmek zorunda kaldı.

"West!" diye seslendi Willa. Kocaman açılmış gözlerle sahneyi tırabzandan izliyordu.

West onun yanında belirdi ve Holland'ı görür görmez geminin gövdesinden yanıma indi. "Bu da ne?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

Holland'ın gözleri denizdeydi, başını çevirip bakmadan rıhtımımızı altüst etmişti. Günbatımının renkleri yüzünde dans ediyor,

pelerinini ateşe tutulan sıcak bir bıçak gibi parlatıyordu. Bir elini havaya kaldırmasıyla birlikte muhafızlar durdu, yolun geri kalanını yalnız yürümesine izin verdiler.

Holland karşımızda durdu ve sıcak bir şekilde gülümsedi. "Seni uğurlayayım istedim."

West ona ters ters baktı. "Tam da zamanında."

Hamish seyir defterini işaretlerken Holland'ın arkasından rıhtıma indi. Adamlarından biri onu yakasından tutup geri çekmese neredeyse Holland'a çarpacaktı. Sonunda gözlerini parşömenlerden kaldırdığında, şoktan yere yığılacakmış gibi oldu. Dikkatlice Holland'ın etrafından dolanarak gelip arkamızda durdu.

"Sagsay Holm'da görüşürüz," dedim merdivene dönerek.

"Gitmeden önce senden istediğim tek şey tapu." Sırıtarak açık elini bize uzattı.

"Ne?" diye çıkıştım.

"Tapu. *Marigold*'un tapusu."

West ona doğru bir adım attı ve muhafızlarının elleri ânında kısa kılıçlarının kabzalarına uzandı. "Öyle bir şey yapacağımı sanıyorsan aklını kaçırmışsın..."

"Bana güvenmiyorsun," dedi gözlerini kısarak. "Ve ben de sana güvenmiyorum. Sagsay Holm'a gelip gelmeyeceğini ya da gece yarısını bulsan bile bana verip vermeyeceğini bilmemin hiçbir yolu yok. *Marigold*'un tapusunu istiyorum yoksa anlaşma iptal."

West yanımda öfkeden köpürüyordu, omuzları kaskatı kesildi, teni kızardı.

"Tapuyu sana vermiyoruz," dedim.

"Anlaşmanın kendi tarafına uymayı planlıyorsan endişelenmene gerek yok, Fable. Kaybedecek neyin var?"

Ama bu sorunun cevabını ikimiz de biliyorduk. Saint'i kaybedecektim.

West, sersemlemiş gibi görünen Hamish'e döndü.

"Ciddi olamazsın," dedi Hamish. Gözlüğünün ardındaki gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

West elini uzatarak bekledi. Mürettebatın geri kalanı geminin güvertesinde, işlerinin başındaydı ve *Marigold*'u sefere hazırlıyorlardı.

Hamish'in ceketine uzanıp içinden yıpranmış bir zarf çıkarmasını dehşet içinde izledim. "West, yapma." Ona uzandım ama beni iterek geçti ve tapuyu Hamish'ten alıp Holland'a verdi.

Holland katlanmış parşömeni açtı. Dar Boğaz Ticaret Konseyi'nin mührü belgenin sağ üst köşesine basılmıştı, siyah mürekkebin usta bir elden çıktığı belliydi. West'in adı, malik olarak geçiyordu.

Holland zarfı memnuniyetle aldı.

West çoktan merdiveni tırmanmaya başlamıştı. Tırabzanın üzerinden kaybolurken sesi yankılandı. "Demir alın!"

"Sagsay Holm'da görüşürüz." Holland pelerinini toplayıp arkasını döndü.

Küfürler savurarak merdiveni tırmandım. Güverteye çıktığımda, Koy bir yığın halatın üzerinde tembel tembel uzanıyordu, sanki bir hamakta yatıyormuş gibi ellerini başının arkasında birbirine kenetlemişti. Willa mizana direğinden aşağı kaydı ve Paj'a krankta yardım etmek için baş çıpaya gitmeden önce ona dik dik baktı.

Hamish, merdiveni çıkarken ağzının içinde bir şeyler mırıldandı ve ikimiz de ne yapacağını görmek için West'i izledik. Paj seyrüseferci nin seyir defterindeki notlarını gözden geçirdi ama ondan bana doğru yayıldığını hissettiğim soğukluk titrememe neden oldu.

Hamish bana temkinli bir bakış attı.

"Orada öylece duracak mısın?" dedi Willa sertçe.

Dönüp bakınca Koy'un tepesinde dikildiğini gördüm.

Koy ona rahat bir tavırla gülümsedi. "Evet. Tabii bu geminin mürettebatının bir parçası olmam için bana fazladan ödeme yapmak istemiyorsan."

Kranka geri dönerken Willa'nın yanakları öfkeyle kızarmıştı. Koy göz ucuyla onu izlerken parmaklarıyla dirseklerinde tempo tutuyor ve hâlinden memnun görünüyordu.

Clove'un uyarısı beynimde yankılandı. Sagsay Holm'a vardığımızda *Marigold*'un bir mürettebatı bile olmayabilirdi.

"O da neydi öyle?" diye sordu Paj, Holland'ın kemerli geçitte ilerlediği rıhtıma bakarak.

West dümene geçti, dikkati yelkenlerdeydi. "Bir şey değildi."

Mürettebatın geri kalanının az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. West de onlara anlatmayacaktı. Hamish'in kafası tamamen karışmış görünüyordu, hesap defterini önünde tutuyordu.

West çenesiyle sancak tarafını işaret ederek dümeni Paj'a verdi. "Ona göz kulak ol."

Hâlâ halatlara yaslanmış duran ve Willa'nın halatlara düğüm atmasını izleyen Koy'dan bahsediyordu.

Paj başını isteksizce sallayarak onayladı ve West ceketinin düğmelerini açıp örtülü geçitte gözden kayboldu.

Kaşlarını kaldıran Hamish'e baktım. Endişeliydi. Sadakat çizgisinin nerede çizildiğini merak ediyordu. West'i korumak mı yoksa mürettebata tapuyu anlatmak mı?

West'in peşinden odasına gittim ve kapıyı arkamdan kapattım. Karyolasının yanındaki masanın başında durarak bir dizi ölçümü seyrüsefercinin seyir defterine kaydetti. Yazarken sayılar sessizce dudaklarından dökülüyordu. Sonunda bana baktığında, o sabah meyhanede olduğu gibi mesafeliydi.

"Rüzgâr devam ederse yarın akşama doğru orada olabiliriz," dedi defteri kapatarak. Tüy kalem masanın üzerinde yuvarlandı.

Başımı salladım, hâlâ söyleyeceklerini bekliyordum. Ama sessiz kaldı, masasına gitti ve çekmeceyi açıp defteri koydu. Sonra da dalgın bir edayla masanın üzerindeki haritalarla oynamaya başladı. Onunla göz göze gelmek için yana doğru adım attım ama benden bir santim daha uzaklaştı.

İç geçirdim. "Bunu yapmamalıydın. Ona tapuyu vermemeliydin." Boynundaki kasların derisinin altında belirmesi birden midemin burulmasına, tenimin yanmasına neden oldu. "*Marigold*'u kaybetmene izin vermeyeceğim, West. Yemin ederim."

Oflayarak başını iki yana salladı. "Böyle bir söz veremezsin."

"Verebilirim." Titremeye başlayınca altdudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım.

West pencerenin yanındaki duvara yaslanarak kollarını kavuşturdu. Rüzgârda sallanan yılantaşları birbirine çarpıyordu. Zihninde fısıldaşıp duran düşünceler West'in gözlerindeki ışığı karartıyor ve onu baştan aşağı gerginleştiriyordu.

"Onlara tapudan bahsetmelisin," dedim.

"Duymak istedikleri son şey bu."

"Önemli değil. Bilmeyi hak ediyorlar."

"Anlamıyorsun," dedi soluk verir gibi.

"Anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun. Senin Saint'in var. Artık bir de Holland'ın var." Yutkundu. "Ya biz? Ben, Willa, Paj, Auster, Hamish... Bizim birbirimiz dışında kimsemiz yok."

"Öyleyse neden onları buna zorladın?"

Yutkundu. "Çünkü onları kaybedemem. Ama seni de kaybedemem."

Uzanıp ona dokunmak istiyordum. Onu kollarıma çekmek. Ama etrafına yüksek duvarlar örmüştü. "Tapuyu geri alacağım," dedim tekrar. "Ne gerekiyorsa yapacağım."

West bana doğru yürüdü. Soğuk kamarada bile onun sıcaklığını hissedebiliyordum. "Bunu yapacağız ve sonra Saint'le işimiz bitecek." Uzanıp iki eliyle ceketimden tutarak beni olduğum yere sabitledi. "Bana söz ver."

Yüzüne baktım, sesimde en ufak bir tereddüt kırıntısı yoktu. "Söz veriyorum."

YİRMİ ALTI

GECE DENİZİ, *MARIGOLD*'UN ETRAFINDA SİYAH BİR uçurum gibi uzanıyor, berrak ve karanlık gökyüzüne karışıyordu.

Merdivenlerden kıç güverteye çıktığımda, Paj ve Auster ellerinde güveç kâseleriyle oturuyordu. Geminin üzerine bir sessizlik çökmüştü, suyu ikiye bölen gövdeye inen darbeler fısıltı gibi geliyordu.

Hamish, güneş battığından beri mürettebat kamarasında uyuyordu ki bunu West'in sakladığı sır konusunda ne yapacağına hâlâ karar vermemiş olmasına yordum. Hamish'in rıhtımda olanları itiraf etmesi an meselesiydi.

Pruvadaki gölgelerden Koy'un horlama sesi yükseldi. Ay ışığında sadece çaprazlanmış çıplak ayaklarını görebiliyordum.

Güvertede yanımda bir gölge hareket etti ve Willa'nın ana direğe tünemiş olduğu yere baktım. Askısına yerleşmişti, başı arkaya eğilmişti ve yıldızlara bakıyordu.

Marigold'un tepesine doğru uzanan direğin mandallarını tutmadan önce tereddüt ettim ama soğuk rüzgâra daldım. Ayaz ısırıyor, tenimde değdiği yerleri acıtıyordu.

Yanında oturacak bir yer buldum ama Willa beni görmezden geldi. Uzun, dalgalı, sarıya çalan kahverengi bukleleri arkadan örülmüştü, bu da ince yüzünün hatlarını daha da sertleştiriyordu.

"Ne istiyorsun?" Sesi boştu.

Kolumu direğe sarıp oraya yaslandım. "Teşekkür etmek."

"Ne için?"

Bulutların demetler hâlinde toplandığı gökyüzüne bakıyordu, ben de aynı yere baktım. "Beni bulmaya geldiğin için." Duygu, kelimeleri eğip büktü.

Willa fark ettiyse bile belli etmedi. "Çok iyi oldu gerçekten."

"Ondan bunu yapmasını ben istemedim. Tek başıma yapacaktım."

"Umurumda değil, Fable," dedi. "Her şeyi bir şekilde kendinle alakalı hâle getiriyorsun. Hem de en başından beri."

"Ne?" Gözlerinin içine bakmak için öne eğildim.

"Bu gemiye adımını ilk attığından beri, bizden ne yapmamızı istersen onu yapıyoruz. Hatta ondan önce bile. Jeval'e gelmek için bakır saçarken de aynısını yapıyorduk."

"Bunu ben istemedim."

"Fark etmez. West, sen orada olduğun sürece o adaya gitmeyi asla bırakmayacaktı. Sonra sen neredeyse kendini öldürteceğin için biz de tehlikeye atıldık, Saint'i bulman için Dar Boğaz'a yelken açtık."

"Ben..."

Araya girmeye çalıştım ama Willa benim tek kelime bile etmeme müsaade etmeyecek gibiydi. "Planın başarısız olduğunda seni meyhanenin zemininden kim kazıdı? Ben. Seni Fırtına Kapanı'na götürmek için kim canını riske attı? Hepimiz."

"*Lark* konusunda niyetiniz bana iyilik etmek değildi, Willa. Eğer ben olmasam *Marigold* hâlâ Ceros'ta demirlemiş yelkensiz bir gemi olacaktı."

"Keşke öyle olsaydı!" diye bağırdı.

Ağladığını ancak ay ışığı tekrar yüzüne vurduğunda fark ettim. Üstelik öfke gözyaşları değildi bunlar. Hüzünlüydüler. Kırgın.

"West *Marigold*'u kaybetseydi ben çekip gidebilecektim," dedi boğulur gibi. "Ama sen onu kurtardın. Sonra dedim ki madem *Saint'ten* kurtuldu ve yanında da sen varsın... Özgür kalacağımı düşündüm tekrar. Ama bu kez de seni bulmak için Dar Boğaz'ı geçip

İsimsiz Deniz'de bulduk kendimizi. Sense çoktan anlaşmalar yapmaya başlamıştın. Tek başına ilerliyorsun. Sanki yaşadıklarımızın hiçbir önemi yokmuş gibi."

Bir açıdan haklı olduğunu fark edince kalbim buruldu. Willa'nın bu yüzden ödeyeceği bedeli düşünmemiştim. Bana *Marigold*'dan ayrılmanın nihayet bir yolunu bulduğunu söylemişti. Özgür olmanın. Bense bunu onun elinden almıştım. İstemeden olsa bile.

"Ona ayrılacağını söylemedin, değil mi?" diye sordum.

"Hayır."

"Neden peki?"

Burnunu çekti. "Daha önce nasıl biri olduğunu bilmiyorsun. Saint için çalışırken. Saint'le işimiz bitince tanıdığım West'in geri döndüğünü sandım. Ama sen Dern'de kaybolduğunda, yine o eski hâline döndü. O... öylece ortadan kayboldu."

"Gemileri duydum. Ne oldu?"

"Önemli değil. Bu benim kardeşim değil. Saint'in yaptığı bir şey o." Yanağını sildi. "Seni bulmak için her şeyi Dar Boğaz'da bırakmaya hazırdı. Seni tüm mürettebatın önüne koymaya hazırdı," dedi. "Senin için başka ne yapmaya hazır, Fable?"

Ne söylememi istediğini bilmiyordum. Anlıyordum. Onun gözünde West'i babamdan farksız birine dönüştürmüştüm. Willa'nın sesinden o gece meyhaneye hiç gelmemiş olmayı dilediğini anlayabiliyordum. Mürettebattan beni kabul etmelerini hiç istememiş olmayı diliyordu.

"Mürettebatı Yuri'nin Takımyıldızı'na gelmeye zorlamakla hata etti," dedim. "Sadece korktu."

"Onu korkutan şey seninle alakalı." Sonunda bana baktı. Gözleri benimkilere değdiğinde, söylenmemiş binlerce kelimeyle karşılaştım.

Söyledikleri gerçekti. Saint'in kendi kurallarına göre yaşamasının ve bana bu kuralları öğretmiş olmasının nedeni de tam olarak buydu.

Aşağıda, dümenci odasının kapısı açıldı ve güverte fener ışığıyla

aydınlandı. West örtülü geçitten çıktı; direğin tepesinden bile yüzündeki bitkin ifadeyi görebiliyordum.

"Sizinle konuşmam gerek," diye seslendi kıç güvertesine bakmadan önce. "Hepinizle."

Willa, askısından kurtulup aşağı inmeden önce abisini inceledi. Mürettebat sessizce dümenin etrafında toplandı, West saçını kulağının arkasına sıkıştırırken hepsi birbirine baktı. West gergindi.

"Size bir şey söylemem gerek."

Hepsi bekliyordu.

"Holland rıhtıma geldiğinde, *Marigold*'un tapusunu aldı." Tüm kelimeleri bir nefeste söylemişti.

"Ne yaptı?" Paj'ın sesi kendi sesine benzemiyordu. Umutsuzdu.

Willa'nın gözlerine yine yaşlar hücum etti.

"Tapuyu istedi ve ben de ona verdim."

Auster, sanki kelimeler bir anlam ifade etmiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Hemen yanındaki Hamish çizmelerine baktı.

"Sagsay Holm'a vardığımızda tapuyu geri alacağız."

"Peki ya sonra?" Paj'ın derin sesi yankılandı.

"Sonra eve gideceğiz," diye yanıtladı West.

"Öylece gidecek miyiz? Sanki hiçbir şey olmamış gibi?"

West uzun süre sessiz kaldı. Herkes onun cevabını bekliyordu. Tam artık konuşacak derken olduğu yerde döndü ve tekrar odasına yöneldi.

Mürettabat birbirine baktı.

"Yani şimdi de Holland için mi çalışıyoruz?" Willa'nın sesinde keskin bir tını vardı.

"Onun için çalışmıyoruz." Bir elimle yüzümü ovuşturdum.

Auster beceriksizce boğazını temizledi. "Kulağa öyle geliyor."

"Gemiyi geri alacağız," dedim, bana inanmalarını ümit ederek. "Holland beni istiyor, *Marigold*'u değil."

Hamish yeleğinin ucunda çözülen iplikle oynadı. "Ailenin işlerine bulaşmaktan bıktım, Fable."

"Ben de," diye mırıldandım.

Bunu Willa'nın sözlerinde duyabiliyordum. Bunu her birinin yüzünde görüyordum. Yıllar boyunca Saint'in emri altında olmuşlardı ve şimdi Holland onlar için dünyadaki en değerli şeyi, evlerini elinde tutuyordu. *Lark* vurgunuyla onları kurtaracağıma tuzağa düşürmüştüm. Kendimle birlikte.

YİRMİ YEDİ

YURI'NİN TAKIMYILDIZI KARANLIKTA GÖRÜNMÜYORDU. Geminin pruvasındaki tırabzanda durup denizin yüzeyine vuran ay ışığını izledim. Onları, aşağıdaki resifte gizlenmiş değerli taşların yumuşak şarkılarını yukarıdan bile hissedebiliyordum.

Adalar zinciri ünlüydü, İsimsiz Deniz'de ve Dar Boğaz'da mücevher ticaretini oluşturan taşların büyük bir bölümü buradan tedarik ediliyordu. Yukarıdan bakıldığında, tepeleri düzenli bir nabızla atan, iç içe geçmiş damarlar gibi görünüyordu.

Metalin çınlaması duyuldu ve arkamı döndüğümde kemerini omzuna asan Koy'u gördüm. Yuri'nin Takımyıldızı'na ulaşana dek geçen saatler boyunca uyumuştu ve uyandığı anda mürettebatın gözleri onun üzerindeydi. Ana güverteye ulaşan basamaklardan inerken bunu fark etmemiş gibi davrandı.

Hamish'e onun için aldırdığım tarama aletleri, onları birer birer kemere takarken elinde parıldadı. Kıyıda kazmaları bilemek veya kırılmış tokmakları onarmak için fırsatımız olmadan gün doğumundan günbatımına kadar tarama yapacaktık. Hamish, üçümüze yetip de artacak kadar alet satın almıştı.

Koy, kemeri beline taktı ve gözlerini sudan ayırmadan dalgın dalgın tokayı sıktı. "Yeterince uysal görünüyor."

"Evet." Başımı salladım.

Akıntılardan bahsediyordu ve ben de aynı şeyi düşünmüştüm.

Gelgitler Holland'ın bize verdiği haritalarda titizlikle işaretlenmişti ve Jeval'de çok daha öngörülemez sularla uğraşmıştık.

"Bana orada ne aradığımı söyleyecek misin?" diye sordu.

Bu andan korkuyordum. Meyhanede Koy'a gerçeği söyleseydim, *Marigold*'a adım atmayacağından emindim. Ceketimin içinden Holland'ın seyir defterini çıkardım ve parşömeni deri kılıfın altından aldım.

Koy onu parmaklarımın arasından çekip açtı. Diyagramın üzerinde gezinen gözleri kısıldı. "Gece yarısı," dedi alaycı bir sesle. "Sen düşündüğümden de delisin."

Bu hakareti görmezden geldim. "Opak siyah bir taş. Menekşe rengi damarları var. Bilmen gereken tek şey bu."

"İyi ki paramı bana peşin ödedin." Parşömeni bana uzattı.

Auster alt güverteden dumanı tüten iki kil fincanla geldi ve ben de onu karşılamak için tırabzandan aşağı atladım. Fincanlardan birini elime tutuşturdu. Demli siyah çayın acı kokusu burnumu doldurdu.

Bir yudum alıp yüzümü buruşturdum. "Getirdiğin iyi oldu."

"O kadarını akıl ettim." Sırıttı.

Paj, sepetlerden birini kıç güvertesindeki tırabzanlardan çözdü ve onları istifleyen Hamish'e fırlattı. Omzunun üzerinden bana baktı, gözü fincandaydı.

Gemide en zor barışacağım kişi Paj olacaktı. Sevgisi ve nefreti özünde birbirine bağlı görünüyordu, aralarında pek mesafe yoktu.

"Henrik, Paj'ın velinimetin olduğunu söylerken ne demek istedi?" diye sordum bir yudum daha alarak.

Auster yanımda tırabzana yaslanıp Paj'ın duymaması için sesini alçalttı. "Paj'la rıhtımda Henrik için çalışırken tanıştım. Paj, neredeyse her hafta Bastian'dan gelip giden orta seviye bir tüccarın güverte tayfasındandı." Fincanındaki çayı döndürdü. "Daha bir ay bile geçmeden limanda gemisinin yolunu gözler oldum." Karanlıkta bile kızardığını görebiliyordum.

"Sonra?"

"Sonra da işte Paj'ın Rothlar için çalıştığımı çözmesi çok sürmedi. İşler biraz..." Lafının devamını getirmedi, tekrar omzunun üzerinden bakarak sesini alçalttı. "Henrik bizi öğrendi ve onaylamadı. Neredeyse bir yıldır beraberdik ki amcam için bir çavdar viskisi tüccarının stoğunu çalarken neredeyse boğazım kesilecekti. Paj bana daha önce ailemle bağlarımı kesmemi istediğini söylemişti ama şart koşmamıştı. En azından o zamana kadar. Limandan ayrılmadan bir gece önce gelip beni buldu ve Bastian'ı ve Rothları geride bırakmamı istedi. Yapmazsam ilişkimiz bitecekti."

"Seçim yapmak zorundaydın. Onunla ailen arasında."

"Doğru." Auster'ın gözleri gümüşün en soluk tonuna döndü. "Paj, birilerinin onu Bastian'dan kaçırması için tonla bakır ödeyebilecek bir yelkenci olduğunu duydu ve işi kabul etti. Neredeyse kendini öldürtüyordu ama başardı."

"Leo mu?" dedim. Sesim yükselmişti birden.

Auster cevap olarak gülümsedi.

Leo, Ceros'ta Kuzey Fyg'de dükkân açan eski yelkenci, yeni terziydi. Ayrıca, hiç kimse bu işe elini sürmek istemezken bize bir yelken seti dikerek *Marigold*'u kurtaran da oydu.

"Holland'la başı belaya girmişti ve ortadan kaybolması gerekiyordu. Paj birkaç gün sonra elinde üç kese bakırla kapıma geldi ve İsimsiz Deniz'den ayrılacağını ve bir daha da gelmeyeceğini söyledi. Karar vermem için bana bir gün verdi."

"Sen de birden ortadan kayboldun, öyle mi? Kimseye haber vermeden?"

"Ezra'dan başka kimseye. Ayrıldığım gece oradaydı ama gitmeme izin verdi. Camdan dışarı çıktığımı görmemiş gibi davrandı. Gittiğimi birine söyleseydi limandan çıkamazdım."

Demek Ezra'da Henrik ve Rothlardan daha fazlası vardı. "Geçmişe dönebilecek olsan yine aynı şeyi mi yapardın? Yoksa geri dönüp ailenle mi kalırdın?"

"Rothlar aynı kandan geliyor ama bir aile değiller."

Üstelemedim. İçimden bir ses, üstelersem Auster'ın Bastian'ı geride bıraktığında gömdüğü her şeyin gün yüzüne çıkacağını söyledi.

"Ama geri dönmezdim." Bana doğru eğildi ve omzuyla benimkini dürttü. "Anlarsın ya, dönmezdim. Hiçbir şeyi değiştirmezdim."

İçimdeki ağlama isteğini bastırdım. Sadece Paj'dan, Rothlardan ya da Bastian'dan bahsetmiyordu. Benden de bahsediyordu. Auster ekipte bana güvenen ilk kişiydi. Bir şekilde hâlâ güveniyordu. Hiçbir şey demeden omzumla omzuna vurdum.

"Hazır mısın?" Arkamda West'in sesi duyuldu ve dönüp bakınca iki elinde kemerlerimizle dümenin önünde durduğunu gördüm.

West kemerimi havaya fırlatmadan önce fincanımı Auster'a verdim. Uzaktaki ufuk çizgisine bakarken kemeri yakaladım. Gün ışığı çoktan mürekkep karası gökyüzüne doğru süzülüyordu ve birkaç dakika içinde güneş, ufuk çizgisinin sınırında dalgalanan sıvı altın gibi ortaya çıkacaktı.

Üst güvertede, Paj ve Hamish kayığı tutan ipleri gevşeterek suya bırakmakla meşguldü.

"Ben işaretleyeceğim, siz de takip edin," dedim kemerimi belime takarken planı tekrarlayarak.

Sırayla resiflere inerek, Holland'ın elbisesinden yırttığım pembe ipek şeritlerle gece yarısının bulunabileceği alanları işaretleyecektim. West ve Koy da tarama yaparak beni takip edecekti. Bir resifle işimiz bittiğinde bir sonrakine geçecektik. Ama aşağıda yirmiden fazla küme ve sırt vardı. Holland'la zamanında buluşmak için günde en az altı tanesini halletmemiz gerekecekti.

"Sonuna geldiğimde tekrar tarayacağım." Saçımı bir yana toplayıp omzumun üzerinde ördüm ve deri bir şeritle bağladım.

Willa, merdivenlerden kayığın kürekleriyle indi. Koy kürekleri almak için uzanında Willa elindekileri aralarındaki güverteye bıraktı.

Koy sırıtarak eğilip kürekleri aldı.

Mürettebat ve Koy arasında sorun çıkacağından endişeleniyordum ama Willa'nın tuhaflıkları Koy'u rahatsız etmekten çok eğlendirmiş görünüyordu. Yine de hiçbirinin Koy'un canını sıkmasını göze alamazdım. Birine bıçak çekmesi hiç işime gelmezdi.

Gün ışığının parıltısı gökyüzüne yayılırken Koy tırabzanlara tırmandı. Rüzgâra karşı durup gömleğini başının üzerinden çıkararak Willa'nın yanına attı. Willa gördüklerine inanamıyormuş gibi gömleğe baktı ve ardından dik bakışlarını Koy'a çevirdi.

West, Koy'un peşinden gitmeden önce benim tırmanmamı bekledi. Üçümüz karanlık suya bakarak omuz omuza durduk.

"Hazır mısınız?" Önce West'e, sonra Koy'a baktım.

Koy başını sallayarak karşılık verdi, West'se hiç cevap vermedi, sadece havada süzüldü ve denize daldı. Koy'la ben birlikte atladık ve yan yana suya çarpmadan önce ılık rüzgâr bedenlerimizi dövdü.

Yüzeyin altında gözlerimi açtığımda West ilerliyordu ve peşinden gitmeden önce tuzun yakışı yüzünden şiddetle gözlerimi kırpıştırdım. Gökyüzü iyiden iyiye aydınlanmıştı ve birkaç dakika içinde görüşümüz resifte çalışmaya yetecek kadar açılacaktı.

Kayık kıç tarafının hemen yanında süzülüyordu ve kürekler yanımızda suya vurur vurmaz ona doğru yüzerek kendimizi üzerine çektik. Koy adaya doğru kürek çeker ve mürettebat iskele tarafından sessizce bizi izlerken resifler altımızda daha da çarpık göründü. Bu sular *Marigold* için fazla sığdı, bu yüzden derinlerde demirli kalmaları gerekiyordu.

Listemizdeki ilk resife ulaştığımızda West demir attı ve tekrar suya atladı.

Sığ alanlarda su daha sıcaktı ve değerli taşların uğultusu daha yoğundu. Derin derin ve hızlı soluklar alıp ciğerlerimi genişletmeye uğraşırken, bu uğultuyu tenimin her santiminde hissedebiliyordum. Saatlerce dalıştan sonra beni beklediğini bildiğim yoğun soğuktan korkuyordum. Günlerce sürecek bir soğuktu bu.

West yanımda suya battı ve gözden kaybolmadan önce son bir

nefes almak için başını geriye attı. Ben de onun ardından mürekkep mavisi suya dalarken aynısını yaptım.

Aşağıda, karanlığın içinde kaybolan bir resifin en uzak ucuna doğru ayak çırpmaya başlamıştı bile. Güneş ışığı huzmeleri aralarında hareket ederken saçları yüzünden geriye doğru dalgalandı ve suyun basıncının yükseldiğini hissedene kadar kendimi aşağı doğru süzülmeye bıraktım.

Etrafımızı kaplayan yankılar, yüzlerce sesten oluşan bir koronun şarkısı gibiydi, bir araya geldiklerinde insanı huzursuz eden bir tonları vardı.

Daha önce hiç duymamıştım bu sesi, indirilen sert bir metal darbesinin kemikleri titretmesi gibiydi.

Bu, zamanla yontulmuş eski bir resifti ve kayanın renkleri, Ceros'un kuzeyindeki çavdar tarlalarında görülen ve yamayı andıran rasgele tonlar gibi birbirine geçiyordu.

West resifin ucuna ulaştı. Elini uzatıp antik mercan sahanlığına nazikçe dokunmasını izledim. Kayanın sırtlarında, daha önce burada tarama yapıldığına dair kanıtlar vardı ancak bu resif bir canavardı, kaya her kırılmadan sonra hızla yenileniyor, tekrar büyüyüp bembeyaz parlıyordu. Balıklar, narin yelpaze mercanlarının, balon mercanlarının ve mor ölüm anemonunun farklı şekil ve renklerde dağıldığı sivri tepelerin etrafında toplanmıştı.

Isolde gece yarısını bu büyük balık sürülerinin arasında bir yerde bulmuş olmalıydı.

Ben sırtın ucunda West'in altına doğru dalarken, parmak uçları koluma değdi. Deniz tabanının renginden anakayanın kalker olduğunu anladım. Kalsit, florit ve oniks yığınları resif ceplerini dolduruyordu ve kayanın altında yattıkları yerden uğuldayan belirgin çağrılarını dört bir yanımda duyabiliyordum.

Ellerimi önümdeki sahanlığa koydum ve dudaklarımdan bir dizi baloncuk çıkmasına izin vererek gözlerimi kapadım. Dinlerken kaşlarımın arasındaki deri büzüldü; oraya ait olmayan bir şeyin de-

rin, yankılanan çınlamasını bulana kadar sesleri birer birer ayırdım. Bir çeşit akik mi? Belki bir kaplangözü. Ne olduğunu anlayamadım.

Gözlerim açıldı ve sırttan yüzerek onu bulmaya çalıştım. Ses yükseldi, duyabildiğim bir sesten çok göğsümde somutlaşan bir histi ve o kadar yakındı ki içimde kıvranıyormuş gibi hissettim. Durdum, dallanıp budaklanan bir mercanın altından bana bakan soğan biçimli kırık bazalt parçasına dokundum.

Kemerimden pembe ipek bir şerit çıkardım ve uçları akımla dalgalansın diye yaprağa gevşekçe bağladım. Koy yanıma çalışmaya geldi. Bir kazma ve keski seçmeden önce yeri inceledi. O tokmağını çıkarırken ben resifin aşağısına doğru ilerlemeye başladım.

West'in gölgesi benimkini takip etti ve başka bir şüpheli damar bulduğumda durdum, bir işaret daha bırakmak için sırtın bir köşesine yerleştim. West, kemerinden bir kazma alarak peşimden geldi ve yeniden başlamak için döndüğümde elimi tutarak beni akıntıdan kendisine doğru geri çekti.

Bana bakıp kolumu sıkarken ipeğin uçları ayaklarımı yaladı. Holland'la bu anlaşmayı yaptığımdan beri bana ilk kez dokunuyordu ve bir şeyler beklediğini anlasam da ne beklediğini bilmiyordum. West, onu sabitleyen mürettebatın ve geminin çıpası yokken kaybolmuş, başıboş kalmış gibiydi. Bunun sebebi olduğumu bilmenin suçluluğu, göğsümde bir yangın varmış gibi hissettiriyordu bana.

Parmaklarımı onunkilere geçirip sıktım. Ağzının köşeleri yumuşadı ve beni serbest bıraktı, suyun beni sahanlıktan alıp kendisinden uzaklaştırmasına izin verdi. Biraz sonra o da gitmişti.

Gelgit beni mercanın üzerinden taşırken aşağı baktım, başka bir değerli taş şarkısı kulağıma takılana kadar resifin yanımdan geçmesini izledim. Sonra bir başkası. Ve bir başkası daha. Koy ve West'in bulunduğu resifin sonuna baktığımda, bulanık mavide kaybolduğunu gördüm. Uyuyan bir denizin rengi, derdi annem buna çünkü su ancak şafaktan önce böyle görünürdü.

Resif labirentinde siyah elmaslardan en nadide safirlere kadar

her şey vardı ve annemin bana İsimsiz Deniz'de tarakçılık yapmak hakkında anlattığı hikâyelerin çoğu bu sularda doğmuştu.

Burası annemi tanıyordu.

Yeni bir ipek şeridi bağlayıp akıntının beni tekrar sürüklemesine izin verirken bu düşünce kaburgalarımı sıkıştırdı. Gece yarısını nerede bulduğunu kimseye söylememişti. Başka hangi sırlarını bırakmıştı burada?

YİRMİ SEKİZ

"FABLE."

Aydınlık, derin, sonsuz mavilikte süzülüyordum hâlâ. Altımda resif uzanıyor, güneş ışığı dalgalanarak tepemdeki yüzeyde dans ediyordu.

"Fable." West'in boğuk sesiyle yumuşuyordu sanki.

Üzerime eğilmişti ve parmaklarının benimkilere kaydığını hissettim. Parmak eklemlerimi dudaklarına değdirirken ellerimdeki kabarcıklar acıdı.

"Uyanma vakti."

Gözlerimi, dümenci odasının kapalı panjurlarının arasından sızan hafif ışığı görecek kadar açtım. Yüzümü West'e dönmek için yorganın altından çıkmadan döndüm ve başımı omzunun kıvrımına koyup ellerimi vücudunun altına yerleştirdim. Sıcak odada birkaç saat uyuduktan sonra bile hâlâ biraz uyuşuklardı.

Odayı West'in kokusu doldurdu ve ben de derin, rahatlamış bir nefesle onu içime çektim. Buzları erimişti, Azimut Evi'nde kaldığımız günden beri ilk kez kendi gibi davranıyordu. Denize geri dönmek mi yoksa sualtında sessizce geçirilen uzun saatler mi etkili olmuştu bunda, bilmiyordum. Umursamıyordum da.

"Güneş birazdan doğacak," dedi yüzüme düşen bir saç tutamını çekerken.

Dalışın ilk günü, kayalıklardaki ilerleyişimizi yavaşlatan değişken gelgitler yüzünden zorluydu. Damar üstüne damar bulmuş

olsak da, hiçbirinden gece yarısına yakın bir şey çıkmamıştı. Daha da kötüsü, bulduklarımızı taramak için zamanımız yoktu. Tüm o taşları kayaya gömüldükleri yerde bırakmak zorunda kalmıştık.

Yükselen güneşe teslim olmak istemediğim için ona daha da sokuldum. Ellerinden birini alıp ışık huzmesine tuttum. Parmakları kesilmiş ve mercanlar tarafından soyulmuştu. "Bana taramayı nasıl öğrendiğini hiç söylemedin," diye fısıldadım.

Onu ilk kez *Lark*'ı tararken kemerle görmüştüm. Bir dümencinin aynı zamanda bir tarakçı olması alışılmadık bir şeydi çünkü tarakçılık, mürettebat içindeki en alt kademelerden biri olarak kabul ediliyordu.

"Çocukken öğrendim."

"Tamam ama kim öğretti?"

Bana hikâyenin ne kadarını anlatacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Hiç kimse, aslına bakarsan. Dalışlarda tarakçıları takip etmeye ve çalışmalarını izlemeye başladım. Gemide kalıp dümencinin dikkatini çekme riskini göze almaktan daha iyidir diye düşündüm."

Elini yüzüme bastırdım. Onun o küçücük hâliyle gemide kalmaktan korktuğunu gözümde canlandırmak midemi bulandırdı.

"Daha sonra yeni bir mürettebata katıldığımda daha fazla becerim oldu böylece."

Saint'in mürettebatı. Babam West'i muhtemelen beni Jeval'de bıraktıktan kısa bir süre sonra yanına almıştı. Ben o adada hayatta kalmak için çabalarken West de o gemide hayatta kalmak için çabalıyordu. Saint'in West'ten ilk iyiliğini istemesinin ne kadar sürdüğünü merak ettim.

Karyolanın uzaktan gelen bir gümbürtüyle titrediğini hissedince gerildim. West de kaskatı kesildi, kulaklarını dikip dinledi.

Dirseklerimin üzerinde doğrularak karanlığa baktım. Birkaç saniye sonra uğultu tekrarladı. Gök gürültüsü.

"Hayır." Yorganı üstümden atıp pencereye gittim ve panjurları açtım.

West'in ayak sesleri arkamdaki zeminde yankılandı ve rüzgâr odayı delip geçerken kalbim sıkıştı. Oda tatlı, ıslak toprak kokusuyla dolu. Gökyüzü neredeyse tamamen siyahtı, yıldızların ışıltısı geminin üzerinde hâlâ parıldıyordu ama kokunun başka hiçbir açıklaması yoktu.

Bu bir fırtınaydı.

West gökyüzüne bakıp bir süre sesleri dinledi. Onu itip geçtim, kemerimi kapının yanında asılı olduğu yerden aldım ve yalınayak güverteye çıktım.

Paj dümende durmuş suyu izliyordu. "Bunun kıçınızı yataktan kaldıracağını tahmin etmiştim." Elini doğuya doğru sallayarak homurdandı.

Yan tarafa doğru eğildim ve gördüğü şeyi fark ettiğimde küfürler savurdum. Dalgalar, beyaz köpükler savurarak kabarıp çaprazlamasına bize yaklaşıyordu, sudaki darbeleri loş ışıkta bile görülebiliyordu.

"Ee?" Başparmaklarını alet kemerine takmış Willa basamakların tepesinde belirdi.

West örtülü geçitten çıkarken iki elimle saçlarımı yüzümden çektim. "Bunu bekleyecek vaktimiz yok. Fırtına kopmadan önce tarama yapabiliriz."

Paj iki kaşını da kaldırdı. "Tarama mı yapacaksın? Bu havada mı?"

West düşünceli düşünceli bulutları izledi. "Hiç fırtına sırasında dalış yaptın mı?"

İç geçirdim. "Bir iki kez yapmışlığım oldu."

"Ya gemi?" diye sordu West, Paj ve Willa'ya bakarak.

Cevap veren Willa oldu. "Göreceğiz. Rüzgârlar o kadar da kötü görünmüyor. Yeterince derindeyiz ve yelkenleri mayna ettik. İdare eder herhalde."

O *herhalde* hiç hoşuma gitmedi.

West bir an için düşündü, gözlerini tekrar gökyüzüne çevirdi. Dalacak olan bendim ama yine de dümenci oydu. Söz hakkı onundu. "Ya akım?"

"Güçlenecek," diye itiraf ettim. "Sudan ne zaman çıkmamız gerektiğini anlarım."

"Tamam." Gömleğini başının üzerine çekti. "O zaman aşağı inelim."

Güvertenin altına indim, kamaranın kapısını iterken sertçe vurdum. Koy, Auster ve Hamish hâlâ hamaklarında uyuyorlardı. Hamish'in horlaması, kapının duvara çarpmasıyla kesildi. Koy'un kemerini bölmede asılı olduğu yerden aldım ve hamağına attım.

Sıçrayarak uyandı, bir nefes alıp yarı doğruldu. "Neler halt—"

"Fırtına," dedim. "Kalk."

İnledi, sallanan hamaktan yuvarlandı ve ayakları yere indi.

Ben ana güverteye çıkarken Willa kendi kendine homurdanıyordu. Halatları güçlendirmek için omuzlarına sarılmış bir halat rulosuyla ana direğe tırmandı.

Koy gökyüzüne bakarak saçlarını topuz yaptı.

"Korktun mu, tarakçı?" dedi Willa yukarıdan alaycı bir sesle.

"Bu gemiyi diri diri yiyip bitirecek fırtınalarda tarama yaptım," dedi Koy pis pis gülümseyerek.

Resiflerden on iki tanesini bitirmiştik, geriye yirmi iki resif kalmıştı ve suyun çalkantısı içinde ilerleyişimiz yavaş olacaktı. Kesinlikle programın gerisinde kalacaktık ve bunu nasıl telafi edeceğimizi bilmiyordum.

Az sonra basamakların tepesinde Auster belirdi ve uykulu gözlerle güverteyi taradı.

"Kayık," diye yönlendirdi Paj.

Auster sorgusuz sualsiz itaat etti ve West'in kayığı suya indirmesine yardım etmek için kıç güvertesine kadar koştu. Ben tırabzanda dengemi bulurken tekne rüzgârda sürükleniyor, halatını çekiştiriyordu. Atlamaktan korkuyordum, her bir kasımın gerildiğini hissedebiliyordum. Bir gün önce tüm günümü dalışla geçirmiş ve gece de çok az dinlenmiştim, hâliyle vücudumda ağrımayan yer yoktu ve fırtınanın savurduğu sularda geçirilen saatlerin insanı feci hırpalayacağını biliyordum.

Daha doğru dürüst düşünemeden, iki elimi de aletlerimin üzerine koyup onları vücuduma bastırdım ve sıçradım. Düşerken bir nefes aldım, ilk dalgalar gemiye vururken denize çarptım.

Kanı, kaskatı kesilmiş bacaklarımdaki kaslara çekmek için sertçe ayak çırptım ve yüzeye çıkar çıkmaz ilk nefesimi verdim. West ve Koy arkamdan geldiler, mürettebat tırabzanlarda dikilmişti, ihtiyatlı bakışları uzaktaki bulutlardaydı. Endişelilerdi.

Kayığa tırmandık, West kürekleri alıp halkalara yerleştirdi ve göğsüne çekti. Rüzgâr her geçen dakika daha da güçleniyordu ve ben dümeni çevirirken o da suyun akımına kollarıyla direndi.

Varış noktamıza gelince vakit kaybetmeden tekrar atladım. Çıpa suya düştü ve ciğerlerimi doldurmaya başladığımda ellerimi ağrıyan kaburgalarıma bastırdım.

"Sırtın batı tarafında kalın ki akıntı sizi resife fırlatmasın," dedim arka arkaya soluk alırken. "Ve girdapları izleyin. Daha da güçlenecekler." Denizin çoktan kabarmaya başladığı yerdeki dik açıyı işaret ettim çenemle. Fırtına bize ulaştığında, girdap ona değen her şeyi içine çekecek kadar büyümüş olacaktı.

Koy ve West başlarını sallarken neredeyse senkronize soluklar alıyorlardı. Soğuk havayı son kez içime çekerken göğsüm sıkıştı ve yüzeyin altına daldım.

Gücümü akıntıya saklayarak kendimi suya bırakırken kollarım başımın üzerine doğru süzüldü. Akıntı önce ayaklarıma dokundu ve etrafımda dönerken saçlarımı yüzümden çekti. Biz sırtın üzerinde süzülürken resif altımızda uzanıyordu, pembe ipek şeritler dalgalanıyordu. Ama kum şimdiden suyu bulanıklaştırıyor, her şeyi yeşil bir pusa bulayarak görmemi zorlaştırıyordu. Koy, önceki gün bıraktığı yere ulaştığında bir kayanın kenarına tutundu ve biz uzaklaşırken zar zor görülebilen kalın tortuya girdi. Sıradaki West'ti, bir sonraki işarete doğru ilerliyordu.

Pus onu da tamamen sardı ve son şeride ulaştığımda aşağı doğru yüzerek kendimi resife bıraktım. Denizin sesleri çoktan değişmiş, hâlâ kilometrelerce ötede olan fırtınanın kükremesiyle derinleşmişti.

Kemerimdeki tokmağı aldım ve en büyük keskiyi seçip mercan kabuğunu kırmak için hızlı darbeler indirdim. Altındaki kaya ortaya çıkar çıkmaz başparmağımı kenarına bastırarak parçalanmasını izledim. Taş tuhaftı, verdiği yoğun his etrafımı sardı. Düşündüğüm gibiyse, damarın şeklini gizleyen olağandışı kaya oluşumu nedeniyle gözden kaçmıştı. Elestial kuvars nadir ve değerliydi ancak bu resifin göründüğü gibi bazaltta değil feldspatta oluşurdu. Buraya hiç kimse elestial kuvars aramaya gelmemişti ve kimse rastlamamıştı da. Eğer kuvars saklanmayı başardıysa, gece yarısı da saklanmış olabilirdi.

Bazaltın soluk turuncu yüzünü görünce keskiyi tekrar kemerime taktım ve kazmayı elime aldım. Mor değerli taş ortaya çıkana kadar tokmakla sadece birkaç tur atmam gerekti ancak beş dalıştan sonra bile gece yarısından bir iz yoktu. Dişlerimi sıkarak sırttaki son feldspatı da yonttum. Kum temizlendiğinde elim tokmağımın sapını sıktı. Hiçbir şey yoktu.

Mercan yaprakları dalgalı suda bir ileri bir geri sallanıyor, balıklar akıntıya karşı dikbaşlı bir şekilde yüzüyordu. Fırtınanın sesi, boğuk bir gök gürültüsü gibi denizin içinden yayıldı ve aklımı karıştırdı. Bu resifte gece yarısı varsa bile onu bu şekilde bulamazdım.

Döndüm, sırtımı kayaya yaslayıp dudaklarımdan bir baloncuğun çıkmasına izin verdim ve uzaktaki soluk yeşil bir anaforu izledim. Birkaç dakika içinde ışığımızı tamamen kaybedecek ve rüzgârın dinmesini beklemek zorunda kalacaktık.

Suyun içinden keskin bir ses geldi ve tepeye baktığımda Koy'un resifin üzerinde yüzdüğünü gördüm. İki keskiyi birbirine vurarak dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Göz göze geldiğimiz anda geri batıp gözden kayboldu.

West çalıştığı yerden çıkıp peşinden yüzdü ve ben de kalbim kulaklarımda gümbürderken suyu yararak onu takip ettim.

Koy keskinin sapına vururken koyu saçları bukle bukle suyun üstünde süzülüyordu. West'in yanına gelip de omzundaki derin kırmızı çizgiyi görünce kaskatı kesildim. Resif köşesine takılmış gibi görünüyordu.

Kesik tenine nazikçe dokundum ve Koy'a dönmeden önce endişemi gidermek için parmaklarını şıklattı.

Elleri hızla çalışıyordu. Göğsündeki kasların sertçe gerilişine baktım. Yüzeye hızla çıkması gerekiyordu. Başka bir bazalt parçası kırılıp ağzım açık kaldığında arkasına yaslandı. Soğuğun ve tuzun tadı dilime geldi ve ben daha yakına süzülerek parlak bir siyahlığa baktım.

West bana baktı, kaşları çatıldı ama loş ışıkta ne olduğunu anlayamadım. Kemerimdeki keskiyi çıkardım ve Koy'u kenara iterek, bayılmadan önce yukarı çıkmasını işaret ettim. West de diğer tarafta çalıştı ve taşın küçük bir köşesi aramıza düşene kadar keskilerimizin uçlarını birbirimize doğru hareket ettirdik. West uzanıp onu avucunun içine aldı ve parmaklarını etrafına sardı.

Yanan gözlerimdeki kumu ovuşturdum, görüşüm bulanıklaştı. Bir balık resifle arama girince yukarı baktım. Ters giden bir şeyler vardı.

Su etrafımızda döndü, sessizce ileri geri hareket ediyordu. Ama resif boştu, bütün balıklar ve yengeçler birdenbire yok olmuştu. Son kalanların da uzaktaki bulanık bir alana doğru sıçrayarak uzaklaşmasını izledim.

Benim gördüğümü West de gördü ve donup kaldı.

Bu tek bir anlama gelebilirdi.

Yukarıya, az önce ışığın dalgalandığı yüzeye baktım. Artık simsiyahtı.

YİRMİ DOKUZ

RÜZGÂRIN UĞULTUSU ARTIK İYİDEN İYİYE KÜKREmeye dönmüşken nefes nefese yüzeye çıktım ve şimşek tepemdeki kara bulutları yararken West yanıma geldi.

Bir dalga bize doğru geldiği sırada derin bir nefes aldım ve dalga çarpmadan önce tekrar daldım. Su çarparak ilerleyip beni daha da derine çekerken West gözden kayboldu. Ters yöne doğru ayak çırptım ama bir başkası çoktan gelmiş, ilerideki kayalara çarpıyordu.

Tuzlu su acıyan boğazımı yaktı ve boğularak yüzeye çıktım. Resifin aşağısında, West başka bir dalganın üzerinden bana doğru yüzüyordu.

"Gemiye geri dönmeliyiz!" diye bağırdım, dalgalı suyu aramak için bir daire çizerek.

Uzakta, Koy kendini kayığa çekiyordu. Ona doğru yüzdük, dalganın her yükselmesiyle altına daldık ve sonunda ona ulaştığımızda iki kürek de Koy'un elindeydi.

"Hadi!" diye bağırdı rüzgâra doğru.

Kenara tutunup kendimi içeri çektim, ahşabın üzerinde kaydım ve gövdeye düştüm. West arkamdan gelip dümene yöneldi.

Sığlıkların ötesinde, *Marigold* çalkantılı sularda sallanıyordu, dalgalar gövdeye her çarptığında direkler ileri geri hareket ediyordu.

Koy kürekleri suya indirdi ve akıntıyla savaşırken hırlayarak kürek çekti. Rüzgâr çok şiddetliydi. Su çok hızlıydı.

"Dönemeyeceğiz!" diye bağırdım titreyerek. Yağmur cam gibiydi, her yandan saçılırken âdeta tenimi kesiyordu.

West'in gözleri gemiye çevrildi. Cevap vermek için ağzını açtığında kayık aniden durdu, su sakinleşti. Etrafımızdaki gri deniz durulmaya başlamıştı ama bulutlar yoğun bir duman gibi tepemizde toplanmaya devam ediyordu. Duyulan tek ses hırıltılı soluklarımdı. Onu görene kadar.

Kıyıda sular yükseliyor, görünmez bir fırtına bize doğru hızla ilerliyordu. Arkasında bir su duvarı sürüklüyordu.

"Küreklere asıl!" diye uludu West.

Koy kayığı çevirip sahile yöneldi, küreklere asılırken çığlıklar atıyordu. Ama çok geçti.

Dalga bize doğru hızla yaklaştı, bir anlığına tepemizde asılı kaldı. İnişini boğazıma düğümlenen bir hıçkırıkla izledim.

"Fable!" Su üstümüze çullanırken West'in sesi kayboldu.

Kayık gözden kayboldu ve suyun altına gömüldüm, beni çeken eller varmış gibi derinlere sürüklendim. Suyla mücadele ederek, kıvrılıp dönerek çırpındım. Yüzeye ulaşmaya çalışıyordum.

Su nihayet beni serbest bıraktığında altımda yanıp sönen bir parıltı gördüm ve ona doğru atılarak sertçe ayak çırptım. İyice mesafe katedene kadar o parıltının aslında altımda olmadığını fark etmedim. Yukarıdaydı. Dünya suyun altında savrulup dönüyordu.

Yüzeye çıktım, West'in adını haykırdım ve ilerideki kıyıya sürüklenmiş kayığı fark ettiğimde boğazımdan bir çığlık koptu. West kayığın yanında bana sesleniyordu. Çılgınca sahile doğru yüzdüm ve ayağımın altında kumu hissedince ayağa kalktım. West beni yakalayıp dalganın içinden çekti.

"Koy nerede?" Soluğumu düzene sokmaya çalışırken sahil boyunca bir aşağı bir yukarı baktım.

"Buradayım." Bir elini havaya kaldırıp salladı. Koy kayığı iyice sahile doğru çekerken omzunun üzerinde kayığa bağlı halat gerildi.

Ağaçların altına geldiğimizde kuma düştüm. "West," dedim çatlak bir sesle, "taş."

"Aldım." Bir eliyle tarama kemerine bağlı küçük keseyi sımsıkı sarmıştı.

Rahatlayarak bir nefes verdim, onun arkasından *Marigold*'a baktım. Gemi sisin içinde bir gölgeden ibaretti. West suyun kenarında durmuş, çaresizce geminin yana yatıp sallanmasını izliyor, göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyordu.

Fırtına hızlı gelmişti. Çok hızlı. Ve rüzgâr tahmin ettiğimizden daha güçlüydü.

Adanın üzerinde yeniden şiddetli bir bora esti, ağaçların dalları kuma değecek kadar eğildi. Rüzgâr tekrar gürültüyle uğuldadı, ardından denizin yüzeyinden gemiye çarptı.

Marigold yana yattı, direkler sancak tarafında suyun üzerine uzandı ve sonra aniden doğruldu.

West, gözleri kocaman açılarak suya bir adım attı.

"Ne oldu?" diye sordum ama yağmur suyu kaçan gözlerimi kırpıştırarak netleştirince ne olduğunu anladım.

Marigold hareket hâlindeydi. Sürükleniyordu.

"Çıpa hattı," dedi West, duyulur duyulmaz bir sesle.

Hat kopmuştu.

Rüzgâr yavaşça durulurken ardı ardına şimşekler çaktı. Su, ayaklarımıza güç bela dokunur hâle gelene kadar her dalgada ağır ağır duruldu.

West kayığı suya indirmeye davranmıştı bile.

Küreklerle birlikte içine atladım ve kayık suya iner inmez ikisini de Koy'a verdim. *Marigold* sürüklenmeye devam ederken sığlıkların üzerinden süzüldük. Willa'nın elinde parlayan bronz dürbünüyle direğin tepesinde olduğunu görebiliyordum.

Bir dalgayı aştığımızda bizi fark etti.

Sonunda gemiye vardığımızda mürettebat bizi bekliyordu. merdivenin en alt basamağını yakaladım ve kendimi yukarı çektim, ellerim o kadar hissizdi ki halatı bile hissedemedim.

West hemen arkamdaydı, saçları yüzüne yapışmıştı. "Çıpa?"

"Evet," diye yanıtladı Willa ciddi bir şekilde. "O son fırtınada onu kaybettik."

West tırabzana giderken küfretti ve suya baktı.

"Hamish," diye seslendim, West'in kemerinden küçük keseyi çıkarırken. "Mücevher lambasına ihtiyacım var."

Ben keseyi açıp mücevheri avucuma alınca gözleri kocaman açıldı. İki parmağımın arasına almadan önce elimde çevirdim.

"Yoksa bu?.." Auster ona baktı.

Bilmiyordum. Ne olduğunu söyleyemezdim. Onikse benziyordu ama o taşa uymayan bir yarı saydamlığı vardı. Ayrıca yaydığı titreşim de tanıdık değildi. Bilmediğim bir taştı. Ama kendi gözlerimle bir gece yarısı parçası görmediğimden, emin olmanın yalnızca tek bir yolu vardı.

"Mücevher lambasına ihtiyacım var," dedim yeniden, onları dümencinin odasına doğru iterek.

Kapıdan içeri girdim, taşı alçak masanın üzerindeki küçük bronz tabağa koydum ve West feneri çalışma masasının üzerine koyarak odayı aydınlattı.

"Ne düşünüyorsun?" Koy yanımdaki duvara yaslandı, yüzünden akan deniz suyu damlaları parlıyordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Hamish elinde mücevher lambasıyla kapıdan girdi, hemen arkasında Paj vardı. Gözlüğünün buğulu camlarından bize bakarak lambayı dikkatle masanın üzerine koydu.

West'in sandalyesine oturdum ve bir kibrit yaktım, ucunu camın altındaki yağ haznesinin üzerinde gezdirdim. Ama parmaklarım şiddetle titriyor, kibritin alevi fitile ulaşmadan sönüyordu. West elimi tuttu ve parmaklarımı ışığa doğru çevirdi. Parmaklarım mavinin en soluk tonundaydı.

"İyiyim," dedim, dillendirmediği sorusunu yanıtlayarak. Her nasılsa, dokunuşu hâlâ biraz sıcaktı.

Hamish bir kibrit daha alıp çevik parmaklarıyla lambayı yakarken, West karyolasındaki yorganı alıp omuzlarıma sardı. Camın

altında bir alev parladı ve West'in taşı almasına izin vermek için elimi açtım. Küçük taşı aynanın üzerine koymadan önce topuklarının üzerinde yanıma çömeldi.

Doğruldum, göz merceğinden bakarken nefesimi tuttum ve merceği yavaşça ayarladım. Kamaradaki herkes sustu ve taş netleşirken gözlerimi kısarak baktım. Opak kenarlarla çevrili merkezinde çok hafif bir parıltı vardı. Işığı manipüle etmeye çalışarak aynayı çevirdim ve boğazımdaki yumru iyice büyüdü.

Damar yoktu. Hiç.

"Gece yarısı değil," diye mırıldandım dudağımı sertçe ısırarak.

Willa ellerini masanın üzerine koydu ve üzerime doğru eğildi. "Emin misin?"

"Eminim," diye cevap verdim, yenilmiş bir şekilde. "Ne olduğunu bilmiyorum ama gece yarısı değil. Bir tür spinel belki."

Koy odanın gölgeli köşesinde saklanmıştı. "Bugün sadece iki resif taradık."

Ne demek istediğini açıklamasına gerek yoktu. Holland'la buluşmak için yola çıkmamıza sadece bir gün kalmıştı. Elimizden gelenin en iyisini yapsak dahi, taranmamış sekiz resif kalacaktı. Eğer gece yarısını bulamazsak, Sagsay Holm'a elimiz boş dönecektik.

"Birkaç saat sonra hava kararacak." Paj emirlerini bekleyerek West'e baktı.

West, "O zaman güneş doğarken yeniden başlayacağız," dedi.

Auster, Paj'ı belinden yakaladı ve tek kelime etmeden kapıya doğru çekti. Hamish ve Willa onları takip ederek West'i ve beni Koy'la baş başa bıraktılar. Koy'un yüzüne bakınca hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum. Hayatı boyunca, yaptığı başarısız dalışlar bir elin parmağını geçiyor olamazdı ve şimdi gece yarısını bulmayı neredeyse benim kadar istiyordu. Yaslandığı duvardan doğrulup kapıdan çıkmadan önce bir an daha sessizce yere baktı.

"Çıpa?" diye sordum, o kadar yorgundum ki ağlayabilirdim.

"Willa hallediyor." West, sandığın çekmecesini açıp temiz bir

gömlek çıkarmadan önce lambadaki alevi söndürdü. Sonra beni masasında yalnız bırakarak dışarı çıktı.

Yerde bıraktığı su birikintisine baktım, içeride sallanan fenerin ışığı, suyun pürüzsüz yüzeyinden yansıyordu.

Bu resiflerde İsimsiz Deniz'in mücevher tüccarlarına bir on yıl daha yetecek kadar taş vardı.

Peki, gece yarısı hangi cehennemdeydi?

İçimde hiç susmayan ve onu Yuri'nin Takımyıldızı'nda bulamayacağımı söyleyen bir ses vardı, onu daha fazla görmezden gelemezdim. Isolde'nin onu derinliklerden çıkarmasından bu yana geçen yıllarda Holland'ın mürettebatının tek bir gece yarısı parçasına rastlamamış olması tesadüf olamazdı.

Ancak seyir defterleri temizdi, açıklanmayan bir gün bile yoktu. Mürettebat erzak için Bastian'a dönmeden önce yaklaşık otuz iki gün Yuri'nin Takımyıldızı'nda dalış yapmıştı. Bir gün sonra, rotadan hiçbir sapma olmadan geri dönmüşlerdi.

Gölgelere bakarak oturdum, zihnim çalışıyordu. Bir cevabın ince filizleri karanlıkta şekillenerek canlandı.

Eğer haklıysam ve Isolde gece yarısını Yuri'nin Takımyıldızı'nda bulamamışsa, o zaman biri yalan söylemişti. Ama nasıl?

Seyrüseferci sahte kayıt tutmuş olsa bile Holland'ın gemisinde dümenci de dahil olmak üzere en az otuz kişi vardı ve içlerinden biri dalıştan sonra bu tutarsızlığı rapor edebilirdi.

Ama belki de yalan söyleyen annemdi. Isolde'nin keşfinin değeri hakkında en ufak bir şüphesi varsa, belki de taşın kökenini kendine saklamıştı. Belki de onu yalnızken bulmuştu.

Aniden ayağa kalkmamla birlikte sandalye geriye doğru devrildi. O tangırdamaya devam ederken ellerim günler önce gördüğüm şeyi arayarak haritaların üzerinde gezinmeye başladı. İlk görüşümden sonra dönüp bir daha bakmamıştım.

Onu bulunca diğerlerinin altından çıkardım. Bastian Sahili. Feneri duvardan alıp köşeye koydum ve onu bulana kadar parmaklarımı kalın, yumuşak parşömenin üzerinde gezdirdim.

Fable Kayalıkları.

"West!" Kıyı boyunca not edilen derinlikleri ve şemaları, küçük adacığın çevresindeki akıntıların haritasını inceledim. "West!"

Karanlık örtülü geçitten belirdiğinde kuru bir gömleği yalnızca tek koluna geçirmeye fırsat bulmuştu. "Ne oldu?"

"Ya onu burada bulmadıysa?" Nefes nefese kaldım. "Ya yalan söylediyse?"

"Ne?"

"Isolde neden gece yarısını çalsın ki? Neden Bastian'ı terk etsin?" Sesim çok uzaklardan geliyor gibiydi. "Holland'a güvenmiyordu. Belki de onu nerede bulduğunu bilmesini istememiştir."

Artık West'in tüm dikkati bendeydi, bana doğru yürürken gömleğin diğer kolunu giydi. "Ama nerede? Bir gemisi ve mürettebatı olmalıydı. Kayıt burada olduklarını söylüyor."

Seyir defterini bulana kadar çekmecedeki parşömenleri karıştırıp, "Öyleydiler," dedim bir solukta. Defteri aramıza bıraktım. "Bir gün hariç." Parmağımı Bastian'ın üzerine bastırdım.

"Onu Bastian'da bulmuş olmasına imkân yok. O sularda resif yok. Kilometreler boyunca bir kıyı kordonu bile yok."

Adacığı işaret ettim.

"Fable Kayalıkları mı?"

"Neden olmasın?"

"Çünkü sadece üzerinde deniz feneri olan bir kaya," dedi.

"Ya sadece bir kaya değilse?"

Sandalyeyi yerden alıp düzelttikten sonra haritaya tekrar bakıp düşünmeye başladı. "Hemen Bastian'ın açıklarında. Orada bir şey olsaydı, sence de birileri bulmaz mıydı?"

Bitkince nefes verdim. "Belki evet. Belki hayır. Ama yanlış yere bakıyormuşuz hissini üzerimden atamıyorum. Burada olduğunu sanmıyorum, West."

Mantıklı konuşup konuşmadığımı bilmiyordum. Uykusuzluk ve saatlerce soğuk suyun içinde bulunmak zihnimi iyice bulandırmıştı. Ama yine de o his baskın geliyordu. O şüphe.

"Emin misin?" dedi West beni inceleyerek.

Etrafımdaki yorganı daha sıkı kavradım. "Hayır."

Bu bir duyguydu, kanıtlanabilir bir bilgi değil. Önünde volta atıyordum, yanaklarım kızarırken tenim nihayet yeniden ısınmaya başladı.

"Burada olduğunu sanmıyorum," dedim tekrar, sesim fısıltı gibi çıktı.

West'in gözleri beni takip ediyordu ve onun sözlerimi değerlendirişini izledim. Bir süre sonra açık kapıya doğru yürüdü. Ve örtülü geçitte gözden kaybolur kaybolmaz sesi güvertede çınladı.

"Hazırlanın!"

OTUZ

ÇIPA SORUNUMUZU ÇÖZMESİ WILLA'NIN SADECE BİR saatini almıştı. Kargodaki demir çerçeveli boş sandıklardan birini deniz tabanındaki kayalarla doldurmaları için Koy ve West'i suya geri gönderdi. Sandık bir kez doldurulunca yukarı çektik ve gemiye bağladık.

Geçici bir çözümdü, bir fırtınaya dayanması mümkün değildi. Sagsay Holm'a vardığımızda çıpayı değiştirmek için son paramızı da kullanmamız gerekecekti; diğerlerinin, herkesi buraya getirdiği için West'e kızması için bir neden daha doğuruyordu bu.

West'in odasındaki yorgana sıkıca sarılmış hâlde flok yelkeninin ağlarına kıvrılıp oturdum. Yuri'nin Takımyıldızı'ndaki son tarama günümüzden vazgeçip Fable Kayalıkları'na doğru yola çıktığımızda gece boyunca uyuyamamıştım. Son dört günü dalış yaparak geçirdiğimiz resifler birkaç saat gerimizde kalmıştı ve artık geri dönsek bile zamanımız yetmeyecekti. Bu bir kumardı. Saint'in hayatını tehlikeye atan bir kumar.

Aşağıdaki güvertede ayak sesleri yankılandı ve öne eğildiğimde Koy'un pruvada olduğunu gördüm. Pantolonunun cebinden küçük kehribar rengi bir şişe çıkardı ve tıpasını açarak bir yudum aldı.

"Gemide çavdar viskisi içmek yok," dedim. Birden sıçrayarak şişeyi elinde düşürecek gibi olunca dayanamayıp güldüm.

Bana baktı ve yukarı çıkıp yanıma oturmadan önce içkiden bir

yudum daha aldı. Şişeyi bana verdi ve ben de onu ay ışığına tutarak kokladım.

"Jeval'in çavdar viskisini içmek sana yakışmaz mı?" Sırıttı.

Ev yapımı bir içkiydi ve koku, adada feribot ticareti yapan tarakçılardan biri olan Speck'in sayısız hatırasını canlandırdı. *Marigold*'a binmek için takas yaptığım gece onun sandalını mahvetmiştim.

"*Luna*'daki işi neden kabul ettiğini hâlâ söylemedin," dedim bir yudum alırken. Çavdar viskisi boğazımı yakarak aşağı indi, göğsümde patladı. Yüzümü buruşturarak nefes aldım.

"Para," diye yanıtladı Koy.

"Tabii tabii." Güldüm. Koy, Jeval'deki herkesten fazla para kazanıyordu ve ailesine bakıyordu. Gemilerde iş almasının tek nedeni para olmazdı, muhakkak peşinde olduğu başka bir şey daha vardı.

Değerlendirir gibi baktı bana. *Luna*'ya binişinin gerçek nedenini bana söylemenin risklerini hesap ediyordu. "İsimsiz Deniz ile Dar Boğaz arasındaki ticaretin büyüyeceğine dair söylentiler var."

"Yani?"

"Yanisi bu gerçekleşirse Jeval'deki sularımızdan daha fazla gemi geçecek."

Ne demek istediğini anlayınca gülümsedim. Bariyer Adalar'da İsimsiz Deniz ve Dar Boğaz'dan gelen gemiler çoğalmaya başladığında hazır olmak istiyordu ve olacaktı da.

"Jeval'in bir limana dönüşmesinin an meselesi olduğunu düşünüyorum."

Çavdar viskisini ona geri verdim. "Sen ciddisin."

Şişenin mantarını sessizce yerine taktı. "Bunun aptalca olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Sözcükler ağzından dökülür dökülmez pişman oldu, utanmıştı. Koy'u hiç böyle görmemiştim. Hiç. "Hayır, öyle düşünmüyorum. Bence çok zekice."

"Diyorsun." Sesi şüpheci geliyordu.

"Ciddiyim."

Koy başını onaylar gibi sallayarak halatlara yaslandı.

"Cevabını sır olarak saklayacağıma yemin edersem sana bir şey sorabilir miyim?"

Gözlerini kısarak bana baktı.

Sessizliğini evet olarak algıladım. "Halatı neden kestin?"

Alaycı bir kahkahayla şişenin mantarını tekrar çıkardı. Uzun bir süre sessiz kaldı, içkisinden üç yudum aldı ve sonra cevap verdi. "Eğer biri seni öldürecekse, o ben olacağım."

"Ben ciddiyim, Koy. Neden?"

Omuz silkti. "Sen Jevallisin."

"Hayır, değilim."

Bakışlarını gökyüzüne dikti. "O adada uyuyakalıp da tekrar uyanıp uyanmayacağından emin olamadıysan, bu seni bir Jevalli yapar bence."

Karanlıkta gülümsedim. İlk defa o yılların hatırası kalbimi ağrıtmadı. Haklıydı. Birlikte hayatta kalmıştık. Ve bu kolay kolay kopmayacak bir bağdı. Birkaç gün içinde Jeval'e geri dönecekti ve içimde hafif bir sızı hissedince şaşırdım. Son iki hafta içinde Koy'a dair öğrendiklerimi Jeval'deki dört yılım boyunca fark edememiştim. Hayatımı kurtarmak için rıhtım boyunca koşmam gerekmişti belki ama o gün resifte onu sudan çıkardığım için çok mutluydum.

"Buraya gel." Willa'nın keskin sesi sessizliği böldü.

Koy onu görmek için ayaklarının arasından baktı.

Willa düğümlü bir rodayı ayağının dibine bıraktı.

Willa dönüp gidince Koy bir kaşını kaldırarak bana baktı. "Sanırım benden hoşlanıyor."

Güldüm ve gözleri bir zafer kazanmış gibi parladı. Onu tanımasam, aramızda arkadaşça bir an geçtiğini söylerdim. Şişeyi kucağıma bırakıp aşağı inmeden önce, aynı düşüncenin onun da aklından geçmiş olabileceğini düşündüm.

"Fable." Auster, dümenin başındaki Paj'ın yanından bana seslendi. Çenesini ufka doğru kaldırdı ve ben de doğrulup ne gördüğünü anlamaya çalıştım

Fable Kayalıkları tam da ay batarken görüş açımıza girmişti, ka-

ranlık denizde neredeyse görünmezdi. Eski deniz feneri, adacığın doğu tarafından suya uzanan ince bir yarımadanın üzerinde, el değmemiş bir beyazlıkla parlıyordu.

West ana güverteye çıkarken flok yelkeninden atladım. "Yelkenleri mayna edin!" Şapkasını dağınık saçlarına çekti.

Yelkeni yukarı kaydırabilmek için halatları çözerek ana direğe tırmandım. Matafyonlar halatlar karşısında şarkı söylerken kalp atışlarım hızlandı. Hamish de ön direkte aynısını yapıyor, göz ucuyla beni izliyordu. Benimle aynı şeyi düşünüyordu. Yuri'nin Takımyıldızı'ndan ayrılmayı teklif ettiğim için ya zeki ya da aptaldım. Hepimiz hangisi olduğunu öğrenmek üzereydik.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi aniden gülümsedi ve bana göz kırptı.

Mürettebat çıpa krankını açarken sırıtarak direkten indim. Gömleğimi çıkarırken son dört günün yorgunluğuyla vücudumun her bir zerresi çığlık atıyordu. West gömleği aldı, bana kemerimi verdi ve ben de onu sessizce belime taktım. Gergindim ve bu, dalış yaparken hiç hissetmediğim bir şeydi.

Willa'nın derme çatma çıpası suya indi. West kendi kemerini beline takmaya başlayınca onu durdurdum. "Önce bir bakayım."

Gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu ve Auster temizlemek için elinden geleni yapsa da omzundaki kesik şişmişti. Yorgundu. Kayalıklar hakkında yanılıp yanılmadığımı anlamak için West'e ihtiyacım yoktu.

İtiraz etmeyip başıyla onayladı. Kenara doğru ilerledim ve düşünmeye bile fırsat bulamadan aşağı atladım. Suya çarptım ve ayak çırparken kollarımla bacaklarımdaki tüm ağrılar yeniden ortaya çıktı. Yüzeye çıktığımda mürettebat beni izliyordu.

Nefesimdeki aksamayı düzeltmeye çalışarak onlara arkamı döndüm. Bu işi batırırsam sadece Saint'i hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Hepsini yarı yolda bırakmış olacaktım. Yine.

Göğsümü havayla doldurup suyun altına indim ve hissettiğim şey karşısında donup kaldım.

Onun varlığını hissediyordum.

Her tarafımdaydı. Bir fısıltının sıcak, eriyik damlaları zihnime üşüştü ve derim suların soğuğu içinde etrafımı sardı. Isolde'yi hissedebiliyordum. Onu sanki buradaymış, yanımda dalıyormuş gibi hissediyordum.

Yüzerken kalbim hızla atıyor, kollarım durgun suyu yarıyordu. Deniz ürkütücü derecede sakindi; adanın kıvrımlı, kayalıklı sahili tarafından korunuyordu. Anlayabildiğim kadarıyla fırtına bu kadar doğuya ulaşmamış, dolayısıyla su da berrak ve durgun kalmıştı. Yumuşak maviyi delen ışık huzmeleriyle parıldıyordu.

Deniz tabanı, paralel dalgalar hâlinde uzanan soluk alüvyondan ibaretti. Görünürde bir resif ya da benzeri bir şey yoktu. Geniş kum, dalgaların beyaz beyaz köpürdüğü bir açıyla yüzeye doğru tırmanan siyah, sarp kaya duvarlarıyla çevriliydi.

Burada bulunacak değerli taşlar varsa bile nerede olduklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Onları hissedemiyordum. Kayalığın neredeyse yarısına geldiğimde ileriye bakındım ama geri kalanı da aynıydı. Gelgiti takip ettim, ciğerlerim göğsümde sıkışınca hava almak için yukarı çıktım, sonra tekrar daldım. Dalar dalmaz o tanıdık sessizliği tekrar hissettim, tıpkı annemin ben uykuya dalarken mırıldanan sesi gibi. Adayı çevreleyen kaya şeridini incelerken, basıncın tenime baskı yapmasıyla kendimi dibe bıraktım.

Dip kısım, daha da derin sulara inen geniş bir mağaraya açılıyordu. Gölgelerin kıpırdanıp kıvrılıyormuş gibi göründüğü yerde rengi tamamen siyaha döndü. Üstünde, kayadan bir duvar sert, pürüzlü sırtlar hâlinde yükseliyordu.

Bir soğuk su dalgası geçti ve onu hissederek uzandım. Beklenmedik bir akımın hafif sapması. Yumuşaktı ama yine de vardı. Çevremdeki suyu seyrederken kaşlarım çatıldı ve gözümün ucuyla bir şeyin hareket ettiğini fark edince kıpırtısız kaldım.

Kayanın kenarında, suya vuran ay ışığında koyu kızıl bir saç tutamı parladı. Dönerken göğsümdeki hava yanıyordu, etrafıma bakabilmek için akıntıda bir daire çizdim. Çıldırmış gibiydim. Çünkü

az önce orada olduğuna yemin edebilirdim. Havaya inen ince bir duman bulutu gibi.

Isolde.

Ayağımın altındaki kayayı buldum ve kendimi ittim, yüzeye doğru çıkarken saçlarım yüzümün etrafında dalgalandı. Sualtı uçurumu dimdik yükseliyordu ve çıkıntıya ulaştığımda kayanın köşesine tutunmak için uzandım. Çıkıntı bir boşluğa açıldı ama içeride karanlıktan başka bir şey yoktu. Mücevherin şarkısı yoktu. Hafif bir ışık parlaması yoktu.

Eğer Holland doğru söylüyorsa, Isolde bu kayada kendine bir sığınak bulmuştu. Bastian'ın parıldayan sokaklarından ve annesinin gözlerinden uzakta. Belki de ikisini de geride bırakacağı günün hayalini kurduğu yer burasıydı. Bir geminin güvertesinde güneşle yıkanmış günlerin ve gövdesindeki gecelerin. Belki de beni hayal etmişti.

Nabzım kulaklarımda atıyordu, son nefesim tükenmek üzereydi. Soğuğa rağmen yüzüm yandı ve ışığın yüzeyde süzülmesini izlerken dudaklarımı birbirine bastırdım. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama o buradaydı. Annemin hayaleti bu sulara karışmıştı. Hayatının son bulduğu Fırtına Kapanı'nda bile hissetmemiştim *bunu*.

Burada, Isolde'nin bilmediğim ve asla da bilmeyeceğim bir parçasının yankısından başka bir şey yoktu. Siyah suya baktım, kendimi o kadar yalnız hissettim ki o karanlık beni içine çekebilirmiş gibi geldi. Annem orada beni bekliyormuş gibi.

OTUZ BİR

WEST'İN ODASINDAKİ PENCERENİN ÖNÜNDE DURdum, tüm gözler üzerimdeydi. Kalp atışlarımla eşzamanlı olarak saçlarımdan su damlıyordu; akan suların ayaklarımın dibinde toplanmasını izledim.

West, mürettebatı odasına çağırmıştı ama Koy akıllılık ederek alt güvertede kalmıştı.

"Yani bu kadar mı?" dedi Willa alçak sesle. "Tüm bunlar bir hiç içindi, öyle mi?" Onun da, Paj'ın da yüzünde aynı sessiz kırgınlık vardı.

Yerdeki su birikintisinde yansımamın dalgalanmasını izledim. Haklıydı. Holland'la bir anlaşma yapmıştım ve şartlarını yerine getirememiştim. Üstelik kaybetmeyi göze aldığımız tek şey Saint değildi. *Marigold*'un tapusunu da geri almamız gerekiyordu.

Artık tek çaremiz Henrik'e güvenmekti.

"Rothlar hâlâ bir seçenek," dedim.

"Tek çaren buysa, hiçbir şeyin yok demektir," dedi Paj lafı dolandırmadan.

Auster onunla tartışmadı.

"Sagsay Holm'a vardığımızda Holland'la konuşacağım. Onu bir şekilde ikna edeceğim."

West nihayet konuştu. "Bu ne anlama geliyor?"

Cevap vermedim. Gerçek şuydu ki, tapuyu geri almak için ne gerekiyorsa yapardım ve Holland muhtemelen bunu biliyordu.

Tüm gücü ona vermiştim ve elimde takas edebileceğim bir gece yarısı yoktu.

"Ne yapacaksın, Fable?" diye sordu Auster yumuşak bir sesle.

"O ne isterse." Bu kadar basitti.

Willa kısık sesle, "Bencil," diye mırıldandı.

"Senin öfken bana, Willa. Ona değil," diye çıkıştı West.

"Fark eder mi?"

"Willa." Auster ona uzandı ama Willa onu ittirdi.

"Hayır! Hemfikir olduğumuz şey bu değildi. Fable'ı bulacağımızı ve başladığımız işi bitirmek için Ceros'a döneceğimizi söylemiştik."

"Özür dilerim," dedi West. Ardından derin bir sessizlik hâkim oldu odaya ve mürettebattaki herkes ona baktı. "Oy hakkı tanımadan rotayı Yuri'nin Takımyıldızı'na çevirmeyi emretmem çok yanlıştı."

"Aynen öyle," diye ofladı Paj.

"Tekrar olmayacak," dedi West. "Söz veriyorum."

Willa abisine baktı, konuşmadan önce sertçe yutkundu. "Ben burada olmayacağım, dolayısıyla bu sözü tutup tutmayacağını da göremeyeceğim."

"Ne?" dedi West, bitkindi.

"Ceros'a döndüğümüzde gemiden ayrılacağım."

West kaskatı kesildi, gözleri kardeşini âdeta delip geçiyordu. Dili tutulmuştu.

"Benden bu kadar, West," dedi Willa daha yumuşak bir sesle. "Limandan limana peşinden sürüklenmekten bıktım. Benimle ilgilenmene izin vermekten..." Duygu yoğunluğu, sözlerinin boğuklaşmasına neden oldu. "*Marigold*'dan ayrılmak istiyorum."

West, Willa ona tokat atmış gibi duruyordu.

Mürettebatın geri kalanı da West kadar şaşkın görünüyordu. Gözleri ikisinin arasında gidip geldi, kimse ne diyeceğini bilmiyordu.

Sonunda boğazını temizleyerek öne çıkan Hamish oldu. "Çıpayı değiştirip Dar Boğaz'a geri dönmek için yeterli paramız var. Muhasebe defterlerimizi doldurmak için mercan adalarında durmamız gerekecek."

"İyi," diye yanıtladı West. Pencereye doğru döndü ve onlarla işinin bittiğini açıkça belli etti.

Hepsi peş peşe dışarı çıkıp örtülü geçide adım attı. Willa onları takip etmeden önce omzunun üzerinden arkasına baktı.

"West." Bana bakmasını bekledim. Bakmayınca ona doğru eğildim ve başımı omzuna koydum. Dudaklarını başımın üstüne bastırdı ve derin bir nefes aldı.

Orada bir süre daha öylece dikildikten sonra onu yalnız bıraktım. Basamaklardan inip geçidin sonundaki alt güverteye geçtim; mürettebatın kamarasındaki fener yanıyor ve kapı aralığını ışıkla dolduruyordu. Işığı takip ederek aralıktan içeri baktım.

Willa elinde hançeriyle sandığının önünde duruyordu. Mücevherlerin ışığı yakalaması için hançeri yavaşça çevirdi.

Kapıyı iterek açtım, hamağıma oturdum ve ayaklarımın zeminin üzerinde sallanmasına izin verdim.

"Biliyorum," dedi çatlak bir sesle. "Bu şekilde söylememeliydim."

"Kızgındın."

"Yine de yanlıştı."

Alet kemerini sandığın içine yerleştirip kapağını kapadıktan sonra yüzü bana dönük şekilde üzerine oturdu. "Durumun korkunç olduğunu biliyorum ama sanırım bir yanım tüm bu olanlara seviniyor." Gözlerini kapattı. "Sonunda iyi bir nedenim varmış gibi."

Ne demek istediğini anladım. West'e ayrılacağını söylemekten korkuyordu ve West mürettebatı karşısına aldığında kendini haklı hissetmişti.

"Bencil olan benim," diye fısıldadı.

Ayağımla dizini hafifçe dürttüm. "Bencil değilsin. Kendi hayatını kurmak istiyorsun. West bunu anlayacaktır."

"Belki." Willa korkuyordu. Onu kaybetmekten. Tıpkı West'in de onu kaybetmekten korktuğu gibi.

"Ne yapacaksın?" diye sordum.

Omuz silkti. "Muhtemelen bir tersanede ya da demircide iş bulacağım. Belki bir çıraklık."

"Belki bir gün bize bir gemi yaparsın." Sırıttım.

Bu onu gülümsetti.

Susup gövdeye çarpan denizin uğultusunu dinledik. "Onun için zor olacak," dedim biraz sonra. "Sensiz olmak."

Willa karanlığa bakarak altdudağını ısırdı. "Biliyorum."

Hamağı onun için açık tutarak bir kenara kaydım. Ayağa kalkıp yanıma tırmanmadan önce tereddüt etti.

"Sence beni affeder mi?" diye fısıldadı.

Ona baktım. "Affedilecek bir şey yok."

Lark'tan sonra, Willa bana seçtiği hayatın bu olmadığını söylemişti. West onu güvende tutmak için mürettebata dahil etmişti. Ama o, artık bir zamanların Sukenarı serserisi küçük kız değildi. Kendi yolunu çizmesinin zamanı gelmişti.

OTUZ İKİ

PRUVADA DURUP SAGSAY HOLM'UN GÖRÜŞ ALANINA girmesini izlerken West'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Küçük kasaba günbatımında ışıl ışıldı, kırmızı tuğlalı binalar devrilmeye hazır taşlar gibi dizilmişti. Ama benim bakışlarım limandaki bir gemiye kilitlenmişti. Koyu lekeli ahşap ve deniz iblisleri şeklinde oyulmuş bir pruva. Flok üzerinde Holland'ın armasını taşıyan geniş, beyaz bir yelken vardı.

Fable Kayalıkları'ndan ayrıldığımızdan beri midemdeki düğüm daha da sıkılaşmıştı. Büyükannemin karşısında durmuş ve ona gece yarısını bulabileceğimi söylemiştim. Bu anlaşma bir kumardı ve ben kaybetmiştim.

Clove, zamanında ulaşıp Saint'ten takas yapmak üzere bir tüccar yüzüğü alabilirse ve Rothlar gerçekten sözlerinde dururlarsa, Holland'ı batırma şansımız olabilirdi. Ama bu, urganın Saint'in boynuna geçmesini engellemezdi. Babamın kötü olduğu bir şey varsa, o da başkalarının kurallarına göre oynamaktı. Henrik gibi o da bir gizli kozdu.

El incesi düğümü atılmış halatları kaldırdım ve rıhtıma yaklaştığımızda onları dışarı fırlattım. Liman amiri, dikkati elindeki parşömenlerin üzerinde, tahta döşemeli patikadan aşağı inerken düğüm en uzak direği yakaladı. Liman amiri, West merdivenden inene kadar başını kaldırıp bakma zahmetine girmeden tüy kalemiyle soldan sağa bir şeyler yazdı.

West'in çizmeleri iskeleye indiğinde şapkasının altından baktı. "*Marigold?*"

West'in bakışları ânında şüpheyle doldu. "Evet."

"Holland sizi *Seadragon*'da bekliyor." Armamıza baktı ve parşömene bir şey işaretledi. West'i tepeden tırnağa süzdü ama ne düşündüğünü söylemedi. "Yerinde olsam onu bekletmezdim."

West bana baktı. Tırabzanı aşıp merdiveni indirmeden önce uzun bir nefes verdim.

"Tapuyu geri alacağım, West."

Endişeli görünüyordu. Hatta korkmuş. "Bu sadece bir gemi, Fable."

Başımı yana eğerek hüzünle gülümsedim. "Birbirimize yalan söylemediğimizi sanıyordum."

Ağzının kenarı seğirdi.

"Hâlâ oynayabileceğim kartlarım var. Hâlâ *Lark*'ın vurgunundan payıma düşen var ve..."

"Hâlâ oynayabileceğimiz kartlarımız var," diye düzeltti. "Saint'in de öyle."

Başımla onayladım, gözlerimi yere indirdim. West, Saint'le ve benimle ilintili mutlak bir kaosa ilk defa sürüklenmiyordu. Bundan hoşlanmıyordum. Bana, onunla tanışmadan önce uyduğum kuralları terk ettiğimi hatırlatıyordu yalnızca. İkimiz de kendi kurallarımızı geride bırakmayı kabul etmiştik. Ama şimdi, acaba her şeyin farklı işleyeceği bir düzen kurabileceğimizi zannederek kendimizi mi kandırıyoruz diye düşünüyordum.

Holland'ın rıhtımının ağzında, onun armasını taşıyan bir kemerin altında dört muhafız duruyordu. İsimsiz Deniz'deki her koyda muhtemelen buna benzer bir liman vardı. Onarım kızağının sonunda, *Seadragon*'ın iskele tarafına iki tur dönerek çıkan ahşap bir merdiven bulunuyordu.

"Holland'ı görmeye geldik," dedim, muhafızın kalçasındaki kısa kılıca bakarak.

Topuğu üzerinde dönmeden önce beni baştan aşağı süzdü ve

West'le birlikte onun peşinden gittik. Güneş batarken rıhtımda yürüdük ve *Seadragon*'ın üzerindeki fenerler birer birer canlandı.

Elimi kaygan tırabzan boyunca kaydırarak rıhtımın basamakları çıktım. Gemiden kızarmış et kokusu yayılıyordu ve güverteye vardığımda *Marigold*'a baktım. Başka bir geminin gölgesinde kalıyordu, yelkenleri çekilmişti.

Holland'ın adamı zaten bizi bekliyordu. Bir elini koridora doğru uzattı ve ahşap çıtalar üzerinde kırmızı bir halının köşesini görebildiğim açık bir kapıyı işaret etti. Ona doğru ilerlemeden önce derin bir nefes alarak kendimi toparladım.

Holland içeride, kucağında açık hâlde üst üste konmuş üç farklı seyir defteriyle altın rengi küçük bir masanın önünde oturuyordu. Kızıl bir şala sarınmıştı, gümüş rengi saçları özenli bir şekilde başının tepesinde örülmüştü. İki kulağından da bakır para büyüklüğünde parlak yakutlar sarkıyordu.

Gür kirpiklerinin arasından bana baktı. "Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum."

"Günbatımı dedik," diye hatırlattım ona.

Defterleri kapattı ve masanın üzerine koydu. "Otur lütfen."

Karşısındaki koltuğa oturdum ama West hâlâ kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayakta duruyordu.

Holland onu incelerken tek kaşı şüpheyle havaya kalktı. "Ee? Nerede?"

"Bende değil," dedim sesimi olabildiğince ifadesiz tutmaya çalışarak.

Gösterdiği tek duygu ağzının belli belirsiz titremesiydi. "Ne demek sende değil?"

"O sistemdeki tüm resifleri taradık. Orada değil," diye yalan söyledim. Gerçi gece yarısının o sularda olmadığına ikna olduğum doğruydu.

"Onu bulabileceğini söylediğini hatırlıyorum. Epey ısrarcıydın hatta." Sesi düzleşti ve gözleri tekrar West'e kayınca Zola'nın karanlık kapı eşiğindeki çizmelerini hatırlayarak sertçe yutkundum.

Nasıl seğirdiklerini... "Bir anlaşmamız vardı, Fable." Sözlerinin altından tehditkâr tınısı açıkça seçiliyordu. "Ama bunu nasıl telafi edebileceğini biliyorum."

West yanımda kaskatı kesildi.

Defterlerden birini açtı ve içinden katlanmış bir parşömen çıkardı. Açtığı gibi kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve parşömeni alçak masanın üzerinden bana doğru kaydırdı. "Ticaret Konseyi toplantısı iki gün sonra. Orada olacaksın. Temsilcim olarak."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Neyi temsilen?"

"Dar Boğaz'daki yeni ticaret rotamı."

Parşömeni açmadan ona geri uzattım. "Sana ilgilenmediğimi söylemiştim."

"Bu, ben *Marigold*'un tapusunu almadan önceydi," dedi tatlı bir sesle.

Belgeyi aldı ve elime tutuşturdu. Parşömeni açıp yazıları okurken elim titriyordu.

"Yeni filomun başına geçmek için iki yıllık bir sözleşme imzalarsan gemiyi geri alabilirsin."

Dudaklarım aralandı, midem yeniden bulanmaya başladı. "Ne?" Ama zaten biliyordum. Beni salak gibi gece yarısını bulmaya gönderirken hazırlık yapıyordu. Onu bulacağıma asla inanmamıştı.

Göz ucuyla West'in bana doğru bir adım attığını görebiliyordum. Ben daha okumayı bitirmeden sözleşmeyi ellerimin arasından kaptı. Çılgınca bakışlarının metin üzerinde dolaşmasını izledim. West parşömeni yumruğunda buruşturarak, "Hiçbir şey imzalamıyor," dedi.

"İmzalayacak," dedi Holland, sesinde en ufak bir soru işareti yoktu. "Sözleşmeyi imzalayın ve istediğiniz her şeyi alın. *Marigold*'un tapusu ve Dar Boğaz'da bir operasyon. İstersen *Marigold* benim için bile çalışabilir." Çay bardağını alıp önünde tuttu. "Ceros'a giden yeni rotamın başına geçmesi için Dar Boğaz doğumlu bir tüccar seçersem, Ticaret Konseyi kabul eder."

Koltuğun kolçağına tutunarak sakinleşmeye çalıştım. "Ya Saint?"

"Saint, ikimizin de istemediği bir sorun. Güven bana." Altın kenarlı bardaktan bir yudum çay içti. "Ceros'ta karakol kurduğumuzda icabına bakılmış olacak. O ve Zola ortadan kalkmış olacağı için, o sulardaki mücevher ticaretinin kontrolünü sana vereceğim."

West'e baktım ama o ateş gibi öldürücü bakışlarıyla Holland'a bakıyordu.

"Yarın gece sözleşmeyle birlikte Wolfe&Engel'da buluşalım." Gözleri titreyen ellerime kaydı ve onları yumruk yapıp kucağıma koydum. Bana doğru eğildi, yeniden soğuk nezaket ifadesini takındı. "Hangi pis gemi gövdesinde doğduğunu bilmiyorum, Fable. Umurumda da değil. Ama Dar Boğaz'a *benim* armam altında döneceksin."

OTUZ ÜÇ

MÜRETTEBAT KAMARANIN DİĞER UCUNDAN SESsizce bana bakıyordu. Koy'un bile dili tutulmuş gibiydi.

"İmzalamıyorsun," diye tersledi Paj. "Seni Dar Boğaz'a geri getirebilmek için Dern'den ayrıldığımızdan beri yapacağımızı söylediğimiz şeyi yapabilmek için para saçıyoruz."

"Bensiz yapabilirsiniz. Bu bir şeyi değiştirmez," dedim.

"Her şeyi değiştirir," diye mırıldandı Willa. Diğerlerinin arkasında duruyordu; yüzünü fenere doğru dönmüş, camın arkasındaki alevi izliyordu. Bunun onun için farklı bir anlamı vardı. Ben *Marigold*'da olmazsam mürettebattan ayrılması mümkün olmazdı.

"Sözleşmeyi imzalarsam, *Marigold*'un tapusunu geri alırız. Saint ve Rothlar gelirse, bunun bir önemi bile kalmaz. Anlaşma geçersiz olur."

"Ya *gelmezlerse*?" diye sordu Willa.

"O zaman önümüzdeki iki yıl boyunca bensiz yelken açacaksınız. O kadar da uzun bir süre değil." Sesimi buna inanıyormuşum gibi ayarlamaya çalıştım. *Marigold*'dan, West'ten iki yıl boyunca uzak olmak sonsuzluk gibi geliyordu. Ama sözleşmem sona erdikten sonra dönebileceğim bir evim olacağı anlamına geliyorsa bu bedeli ödemeye hazırdım.

"Sözleşme olsun ya da olmasın, bir sonraki hamlemizin ne olacağına karar vermemiz gerekiyor. Hâlâ Ceros dışında düzgün işle-

yen bir ticaret rotası kurmaya fazlasıyla yetecek para var." Hamish açık defteri masada aramıza koydu. Fable Kayalıkları'ndan ayrıldığımızdan beri sayıları kontrol ediyordu. "Bir karakola ihtiyacımız yok, en azından şimdilik."

Herkes West'e baktı ama o yanımda sessizdi.

Paj içini çekerek defterlere bakmak için öne çıktı. "Holland, Dar Boğaz'a taşınıyorsa Değerli Taşlar Loncası'ndan lisans almanın bir anlamı yok, bu yüzden bence çoğunlukla çavdar viskisi işine girmeliyiz."

Auster, "Her zaman satar," diye onayladı. "Sığırkuyruğu da."

Mantıklı geldi. Dar Boğaz'da bu iki ürünün sevkiyatını da kabul etmeyecek bir liman yoktu.

"Benim aklımdan geçen de buydu." Hamish başını salladı. "Gerçi Saint'le aramız bozulur ama bu yeni bir şey değil. Üç limanla başlarız; sırasıyla Sowan, Ceros ve Dern."

"Sowan'da hoş karşılanır mıyız bilmiyorum. En azından bir süre için," dedi Auster.

Hamish, West'e baktı ama o hiçbir şey söylemedi. West'in Sowan'daki tüccara yaptıklarıyla ilgili haberler şimdiye kadar muhtemelen Dar Boğaz'ın her köşesine yayılmıştı. Bu tür bir şöhretin unutulması zaman alırdı. Ama Dar Boğaz'da şöhretin önemli olmadığı bir yer vardı.

"Ya Jeval?" dedim.

Kamaranın köşesinde Koy benimle göz göze gelmek için doğruldu.

"Jeval mi?" Paj şüpheciydi. "Orası bir tedarik durağı, liman değil."

"İsimsiz Deniz ile Dar Boğaz arasında ticaret başlayacaksa Jeval'in gerçek bir liman hâline gelmesi an meselesi. Sagsay Holm ve Dern arasındaki tek durak o." Koy'un bana önceki gün söylediklerini tekrarladım.

Düşünürken Hamish'in ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrıldı. "Jeval'de tüccar bile yok."

"Henüz yok." Koy'a baktım. "Ama çavdar viskisi ve sığırkuyruğu ticareti yapacaksak, bunlar Jeval'de her zaman para eder."

Auster omuz silkerek, "Fena fikir değil," dedi. "West?"

West düşünürken çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu. "Aynı fikirdeyim."

"Ticaret yapmak için güvenilir birini bulmamız gerekecek," diye mırıldandı Hamish.

"Sanırım birini tanıyorum." Çenemle Koy'u işaret ederek sırıttım.

Hepsi ona baktı.

"Bu doğru mu?" diye sordu Hamish.

Koy yaslandığı duvardan ayrılıp sırtını dikleştirdi. "Bakarız bir çaresine." Umursamaz görünüyordu ama ne kadar heyecanlandığını görebiliyordum.

Hamish defteri kapatıp masanın köşesine oturdu. "Yani, geriye kalan tek şey oylamak." Gözleri her birimizin yüzünde gezindi. "Fable, payın ekleniyorsa oyun hâlâ geçerli."

"Ekleniyor," dedim tereddüt etmeden.

"Tamam." Hamish ellerini önünde çırptı. "Tekneyi çavdar viskisi ve sığırkuyruğu ile doldurmak için *Lark*'ın ganimetinden elde edilen paranın üçte birini kullanmak konusunda hemfikir miyiz?" Önce Willa'ya baktı.

Willa konuşmak için ağzını açtı ama West onun sözünü kesti. "O oy kullanmıyor."

Bakışları ikisinin arasında gidip gelirken Hamish'in ağzı hızla kapandı.

"Sadece *Lark*'tan aldığı payı ortaya koyanlar oy kullanabilir."

"Neden bahsediyorsun?" Willa sonunda lambaya arkasını döndü. Işık yüzünün sadece yarısını aydınlatıyordu.

West hâlâ onunla doğrudan konuşmamaya kararlıydı. "Willa'nın payı artık muhasebe defterlerimizin bir parçası değil," dedi.

Willa itiraz etmemi bekliyormuş gibi bana baktı. "West..."

"Payını almanı istiyorum," dedi West. "Onunla ne istersen yap.

Kendi işini kur. Bir çıraklık satın al. Ne istersen." Sanki bunu söylemek ona acı veriyormuş gibi görünüyordu.

Willa ona bakarken gözleri yaşlarla doldu.

"Önümüzde ne varsa, kalanlar için." West yutkundu. "Burada sıkışmış değilsin."

Hamish duraklayarak Willa'nın cevabını bekledi. Ama o hiçbir şey söylemedi. "Tamam. Oy veren tüm üyeler, envanterimize sığırkuyruğu ve çavdar viskisi istiflemekten yana olanlar? Fable?"

Onu başımla onayladım. "Kabul ediyorum."

Paj ve Hamish de aynı şeyi tekrarladı, ardından Auster. Ama West hâlâ yanımda duruyordu, boş bakışları kapalı defterlerdeydi.

"Oybirliği olmalı," dedi Hamish.

West'in zihninin hızla çalıştığını görebiliyordum. Rakamları mı düşünüyor yoksa seçenekleri mi tartıyor, bilmiyordum. Ama biraz sonra söyleyeceklerinden hoşlanmayacağımı hissediyordum. "Parayı Fable'ı Holland ile yaptığı sözleşmeden kurtarmak için kullanabiliriz."

"Bunu yapmıyorsun," dedim sert bakışlarımı üzerine sabitleyerek. "Öyle bir şey *olmayacak*."

Diğerleri sessiz kaldı. "Neden olmasın?" dedi West.

"*Lark*'ın vurgununu kendi işimizi kurmak için kullanacağımızı söylemiştik. Holland'a kaptırmayacağız."

"Tam olarak kaptırmak sayılmaz," diye mırıldandı Willa.

"Parayı kabul etmez. Bakıra ihtiyacı yok. Holland'ın istediği tek bir şey var ve o bizde değil," dedim, niyetlendiğimden daha sinirli bir şekilde. Beni önemsiyorlardı. Ama Holland'ın *Marigold*'a verdiğim şansı ellerinden almasına izin vermeyecektim. Bana verdikleri şansı...

"West, hâlâ senin oyuna ihtiyacımız var," dedi Hamish daha nazikçe.

West sonunda bana baktı, gözleri yüzümde gezindi. "İyi." Yutkundu, ardından etrafımdan dolanıp kapıya gitti.

"West." Paj onu durdurdu. "Hâlâ uğraşılması gereken onarımlar var."

"Sabah hallederiz."

Paj, onun gitmesine izin vererek örtülü geçitte gözden kaybolmasını izledi. Willa bana bakarken ağzı bir yana kıvrıldı ve West'in peşinden gitmeden önce sessiz sorusunu başımla onayladım.

Gece alışılmadık derecede sıcaktı, hava ılıktı, güverte karanlıkta parlıyordu. West'in kıç güvertesindeki gölgesi ayaklarımın üzerinden geçti. Ben basamakları çıkarken kıç tarafındaki çarktan yıpranmış bir halat çekti. Ben tırabzana yaslanıp halatı çözüşünü, üstüpü olarak kullanılacak lifleri parçalamasını izlerken beni görmezden geldi. Üzgün olduğu zaman hemen meşakkatli işlere girişmesine artık alışmıştım.

"İki yıl," dedim ona karşı nazik olmaya çalışarak.

Cevap vermedi, bıçağının ucunu kabaca halatların arasında kaydırdı.

"İki yıl hiçbir şey değil."

"Öyle değil işte." Homurdanarak bir tomar halatı daha bıraktı. "Sözleşmeden parayla kurtulmaya çalışmalıyız."

"Bunun işe yaramayacağını biliyorsun."

"Eğer o gemiye ayak basarsan seni asla bırakmaz. Sözleşmeyi uzatmanın bir yolunu bulacaktır. Seni borç altına sokmak gibi. Bir şey bulur."

"O Saint değil."

"Bundan emin misin?" diye bağırdı.

Dilimi ısırdım. Ona yalan söylemeyecektim. Gerçek şu ki Holland'ı tanımıyordum. Bazen, Saint'i de gerçekten tanımıyormuşum gibi hissediyordum. Ama ne dediğini anlamamış gibi davranamazdım. Holland, onu galada ilk gördüğüm andan itibaren bana o sözleşmeyi imzalatmak için uğraşıyordu. Beni tuzağa düşürmüştü. Ve işin en kötü yanı, buna kanacak kadar aptaldım.

West halatla uğraşmayı bıraktı, gözlerini bana çevirmeden önce suya baktı. "İmzalamanı istemiyorum," derken sesi derindi.

Ona doğru bir adım attım, halatı elinden alıp güverteye bırak-

nm. Kollarımı beline doladığımda yumuşadı. "Saint halledecek. Bunu biliyorum."

Çenesini başımın üstüne dayadı. "Ya Rothlar?"

"Saint yüzüğü teslim ederse, onlar da ellerindekini teslim edecek."

Bir an sessizleşti. "Willa için Zola'yla ödeşmeye çalışmasaydım bunların hiçbiri olmayacaktı."

"West, bu baştan beri Holland'ın işiydi. Asıl ben senden beni Dar Boğaz'dan geçirmeni istemeseydim bunların hiçbiri olmayacaktı."

Bunun doğru olduğunu biliyordu. Ama West'in doğası suçu üstlenmekti. Etrafında uzun zamandır ona güvenen insanlar olmuştu.

Ona bakmak için başımı yana eğdim. "Yapman gerekeni yapacağına dair bana söz ver."

Saçımdan bir tutam aldı ve parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdi; ürperdim. West'in sessizliği hayra alamet değildi. Çok konuşan biri değildi ama ne istediğini biliyordu ve onu almaktan korkmuyordu.

"Bana söz ver," dedim tekrar.

İsteksizce başını salladı. "Söz."

OTUZ DÖRT

O SABAH WEST'İN ODASINDA UYANDIĞIMDA O ÇOKTAN gitmişti.

Pencerenin kepenkleri açılmıştı ve rüzgârla birlikte duvara hafifçe vuruyordu. Dern'deki o sabahın anısı canlandı gözlerimin önünde. Gri gökyüzü ve serin esinti. Puslu kamaranın içine dolan ışık. Ama bu sefer pencerenin dışında İsimsiz Deniz uzanıyordu.

Ayağa kalkıp elimi yorganın altından West'in tarafına kaydırdım. Soğuktu. Genellikle kapının yanında duran çizmeleri de yoktu.

Auster ve Paj güvertede, örtülü geçitte kahvaltılarını yapıyordu.

"O nerede?" diye sordum. Sesim hâlâ uykudan boğuktu.

"Hamish'le birlikte gemi yapımcısını görmeye gittiler." Paj limanı işaret etti.

Auster oturduğu sandıktan kalktı. "Aç mısın?"

"Hayır." Başımı salladım. Fable Kayalıkları'nda sudan çıktığımdan beri midem bulanıyordu.

Seadragon'ın güvertesini izleyerek tırabzana doğru yürüdüm. Holland'ın mürettebatı çoktan hazırdı, onlar çalışırken raspa fırçalarının melodik sesi suyun üzerinde yankılanıyordu. Babamın gemisinde flok yelkeninde oturur, güverte tayfasının güvertedeki beyaz döşemeleri kazımasını, ahşabı solgun ve pürüzsüz hâle getirmesini seyrederdim. İleri geri, ileri geri. Tüm iyi dümenciler gibi babam da güvertenin pırıl pırıl olmasını severdi ve bu, gemideki herkesin korktuğu bir işti.

Kemik kadar beyaz. Kemik kadar beyaz olana kadar durmak yok.

Babamın sesi, fırtınada bir geminin gövdesini sallayan uğultu gibi zihnimde kıvrıla kıvrıla dolaşıyordu.

Kemik kadar beyaz olana kadar durmak yok.

Ahşabın üzerindeki kum taneleri, o günlere dair hatırladığım tüm anılar gibi sıcaktı. Saint'in dirseklerini tırabzana yaslayıp annemin dalıştan sonra kristal mavisi suyun yüzeyine çıkışını izlemesi...

Marigold'la ilgili anılarımın da böyle canlı kalacağını umdum; önümüzdeki iki yıl boyunca onlara ihtiyacım olduğunda orada, ulaşabileceğim bir yerde olacaklarını.

Willa çizmeleri elinde, merdivenden çıktı. Dalgalı saçları atkuyruğu yapılmıştı ve bronz teller gibi sırtından aşağı iniyordu. Yanağındaki yara izi soğukta pembeleşmişti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum ceketinin düğmelerini iliklemesini izlerken.

"Demirciyi görmek için kasabaya. Çıpa olmadan Ceros'a geri dönemeyiz."

Uzaktaki çatılara baktım. İçimde bir şey nefesini tutuyordu ve beni rahatsız edenin West'i görememek olduğunu fark ettim. Önceki geceden beri gözlerindeki o sakin bakışı düşünüyordum. Holland'ın sözleşmesini imzalayacağımı söylediğimde üzerine çöken sessizliği.

"Seninle geleceğim." West'in kamarasına geri döndüm ve çizmelerimle ceketimi aldım, saçlarımı tepeden topuz yaptım.

Birkaç dakika sonra, yüzümüze vuran güneşle limanın merdivenlerini çıkıyorduk.

Willa, demirci dükkânını arayarak sokaklarda dolandı ve birileri ne zaman onun yara izini görse adımları biraz sendeledi. Görülmesi korkunç bir şeydi, sarımsı kahverengi teninin altında küçük bedeni kaslarla kaplıydı. Parıldayan mavi gözleri koyu kirpiklerle çevrelenmişti ve bu da onlara neredeyse ruhani bir hava katıyordu.

Willa güzeldi. Ve o sabah, özgür görünüyordu.

"Burası." Üzerinde DEMİRCİ yazan kırmızı boyalı bir tabelanın altında durdu.

O içeri girerken kapı şıngırdadı ve kancalarda çivi ve perçin civatalarının asılı olduğu duvara doğru ilerleyişini camın dışından izledim.

Uzaktaki limandan esen rüzgârda birkaç deniz kuşu süzülüp dönüyordu ve onları izlerken iç geçirdim, o ara sokakta kendimi ağır hissettim. Sanki gökyüzü tüm varlığıyla üzerime çöküyor, beni yeryüzüne gömüyordu.

Henüz sabahtı ama güneş batarken Holland'ın sözleşmesini imzalıyor olacaktım.

Binanın köşesini karartan gölgede parlak mavi bir girdap parladı ve etrafımdaki sokağı inceledim. İnsanlar keyfini çıkara çıkara dükkândan dükkâna dolanıyordu ama ben havadaki değişimi hissedebiliyordum. Baharatlı sığırkuyruğu dumanının kokusu.

Sokağın daralıp binalar arasında kaybolan küçük bir patika hâlini aldığı köşeyi izledim. Omzumun üzerinden bakınca Willa'nın içeride, tezgâhta beklediğini görebiliyordum.

Ara sokağa doğru adım atıp köşeyi dönerken dudaklarım kıvrıldı, ellerim ceplerimin içinde yumruk hâline geldi. Bir sonraki köşede mavi parıltı kayboldu ve sokağı boş bıraktı. Sessizlik.

Ağır adımlarla yürürken ayak seslerim sokakta yankılandı ve kimsenin beni takip etmediğinden emin olmak için sokağa göz gezdirdim. Bir sonraki köşeyi döndüğümde birden durdum, nefesimin kesilmesiyle göğsüme bir ağırlık çöktü. Babam orada, is lekeli tuğlaya yaslanmış, piposunu dişlerinin arasına kıstırmış, şapkasını gözlerinin üzerine indirmiş hâlde duruyordu.

"Saint." Dudaklarım kelimenin etrafında hareket etti ama kulaklarıma ulaşmadı.

Gözlerimin arkasındaki batma hissi beni ânında ele verdi, hain gözyaşları o kadar hızlı toplandı ki gözlerimi kırpıştırmak zorunda kaldım. Ona sarılmamak için tüm irademi kullanmam gerekti ve bu duyguyla ne yapacağımı bilmiyordum. Yüzümü ceketine bastı-

rıp ağlamak istiyordum. Bacaklarımın ağırlığını bırakmak ve beni tutmasına izin vermek istiyordum.

Belki de onu bir daha asla göremeyeceğimi defalarca düşünmüştüm. Hatta görmeyi istemediğimi. Ama işte buradaydım ve boğazımdaki çığlığı yutuyordum.

O güzeldi, ürkütücüydü ve mesafeliydi. Saint'ti.

Bana bakmadan önce dudaklarından bir duman yükseldi ve çelik gibi mavi gözlerinde, içimdeki kükreme hissini yansıtan bir şey görmüş olabileceğimi düşündüm. Ama gözleri başka yöne kaydığında bu kayboldu.

Paltosunun yakasını iki eliyle tuttu ve yavaş adımlarla bana doğru geldi. "Mesajını aldım."

"Bizzat geleceğini düşünmemiştim," dedim. Doğruydu. Clove'u bekliyordum. Ama babamı gördüğüme o kadar sevinmiştim ki neredeyse kendimden utanıyordum. Benimkilerin önünde duran parlak siyah çizmelerinin parmak uçlarına baktım. "Sende mi?" diye sordum.

Elini cebine atıp içinden küçük, kahverengi kâğıda sarılı bir paketi çıkarmadan önce dudaklarında keyifli bir sırıtış belirdi. Paketi aramızda tuttu ama uzandığımda ulaşamayacağım bir mesafeye kaldırdı.

"Ne yaptığını biliyor musun?" Sesi sertti.

Paketi parmaklarının arasından kaparak ona baktım. West de bana aynı soruyu sormuştu. Ne cevap vereceğimi bilemediğim o soruyu. "Ne yaptığımı biliyorum," diye yalan söyledim.

Ben paketin kenarını tutup bir kutunun köşesini görene kadar gözlerini kısarak kalın parşömeni geriye doğru sıyırdı, ardından piposunu uzun uzun çekti. Kutu açığa çıkınca minik pirinç mandalı kaldırıp kapağı açtım. İçinde bir mücevher tüccarı yüzüğünün altın rengi kaplangözü bana bakıyordu. Uzun, rahatlamış bir nefes verdim.

"İyi görünüyorsun."

Başımı kaldırıp baktığımda beni tepeden tırnağa süzdüğünü gördüm. İyi olup olmadığımı sormaya yönelik beceriksizce bir girişimdi bu. "Bana anlatabilirdin. Holland konusunu."

Cevap vermeden önce bir an dediklerimi düşündü. "Anlatabilirdim."

"Zola'dan kurtulmuş olabilirsin ama beni *Marigold*'dan çıkarmak istediğini biliyorum. İşe yaramadı."

Gözleri kısıldı. "Büyükannenin sana kendisiyle çalışmanı teklif edeceğini tahmin ettim."

"Etti. Ben istemedim."

Uzanıp parmaklarıyla bıyığını taradı. Dudaklarına gömülü bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirdim. Neredeyse... gururlu görünüyordu. "Clove, bu yüzüğün Henrik için olduğunu söylüyor," dedi konuyu değiştirerek.

"Öyle."

Saint bir kez daha duman üfledi. "Suçlular pek güvenilir insanlar değildir."

"Sözünü tutmayacağını düşündüğünü mü söylüyorsun?"

"Bence yarı yarıya şansın var diyorum."

Bu iyi bir ihtimal değildi. Yanındaki duvara yaslandım, sokağın insanların doluştuğu caddeye açıldığı noktayı izledim. "Sana bir şey sormam lazım."

Kaşları kalktı. Meraklı görünüyordu. "Devam et."

"Sana hiç söyledi mi?"

Annemden bahsettiğimi anlayınca kaşlarını çattı. "Neyi söyledi mi?"

"Isolde." O ismi anmamdan hoşlanmadığını bilsem de söyledim. İçini bir huzursuzluk kapladı. "Gece yarısını nerede bulduğunu sana hiç söyledi mi?"

Ağzından pipoyu aldı. "Hayır, hiç söylemedi."

"Ne?" Sesim yükseldi. "Onca yıl boyunca mı? Sana nasıl söylememiş olabilir?"

Belki de yüzünün kendisini ele vermemesi için başını diğer ta-

rafa çevirdi. Gölgesi çok kırılgan görünüyordu. "Hiç sormadım," dedi ama kelimeleri gergindi.

"Sana inanmıyorum," dedim kuşkuyla.

"Ben..." Durdu. Ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi görünüyordu. Ya da nasıl söyleyeceğinden. Bu hiç Saint'e uyan bir davranış değildi. Yüzünü bana dönmeden önce kendini toparladı, gözlerinde tamamen farklı bir gerçek vardı. "Bana söylememesi için ona yemin ettirdim."

Duvara kendimi bıraktım ve beni tutmasına izin verdim. Ona gece yarısını anlatmıştı. Ama baba dediğim adamın kumaşını bilen tek kişi ben değildim. Kendini, Isolde'yi koruyacak kadar iyi tanıyordu.

Gerekirse kendinden bile.

Bu düşünce o kadar yürek parçalayıcıydı ki göz göze gelirsek görebileceğim şeylerden korkarak bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Onu benden daha çok seven tek kişi oydu. Ve onu kaybetmenin acısı hâlâ taze ve keskindi, aramızda bir bıçağın sırtı gibi duruyordu.

Piposundan bir nefes daha çekmeden önce boğazını temizledi. "Planının ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Bana güvenmiyor musun?" Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ama hâlâ gözyaşlarının gölgesinde kalan titrek bir tebessümdü bu.

"Sana güveniyorum." Sesi hiç duymadığım kadar alçaktı. "Nedenini söyleyecek misin?"

Bilmek istediğini görebiliyordum. Anlamak için uğraştığını. Clove, mesajımla çıkıp geldiğinde şaşırmış olmalıydı ve bunu neden yaptığımı bilmek istiyordu. Yaptığı onca şeyden sonra neden onun için her şeyi riske attığımı...

Yukarı baktım ve silueti ışıkta büküldü. Ona gerçek cevabı verdim. Bütün çıplaklığıyla gerçeği söyledim. "Çünkü seni kaybetmek istemiyorum."

Ne eksik ne fazla. Holland'ın onun adını söylediği o âna kadar bunu bilmiyordum. Ondan ne kadar nefret etsem de bir o kadar

da sevdiğimi... Saint'e bir şey olursa, bir parçam da onunla birlikte gidecekti.

Sokağa bakarak başını keskin bir biçimde sallamadan önce ağzı bir yana kıvrıldı. "Ticaret Konseyi toplantısında olacak mısın?"

Başımı salladım, başka bir laf edemedim.

Yanımdan geçerken paltosunun kenarı benimkine sürtündü ve bir sonraki köşeyi dönüp beni ara sokakta tek başıma bırakmasını izledim. Deniz meltemi etrafımda esiyor ve geldiğim dar patikadan geri dönerken boğazımdaki yumru sızlıyordu.

Tekrar caddeye çıktığımda Willa kollarında bir paketle demircinin vitrini önünde bekliyordu. Beni görünce rahat bir nefes aldı. "Neredeydin?"

Bir adamın yanımızdan geçmesini bekledim, sonra sesimi alçaltarak konuştum. "Saint."

"O burada mı? Peki ya?.." diye fısıldadı.

Cebimden kutuyu ona gösterecek kadar çıkardım.

Nefesi kesildi. "Halletmiş mi?"

"Halletmiş," dedim. "Nasıl olduğunu bilmek istemiyorum ama halletmiş."

OTUZ BEŞ

MARIGOLD'A DÖNDÜĞÜMÜZDE WEST'İN ODASININ kapalı kapısının arkasından sesler geliyordu. Gemiyi görünce rahat bir nefes aldım, ilikleri-me dek yayılan bir denge hissi geri döndü.

Ama Paj'ın kesik, öfkeli tonunu duyunca bir an durdum. "Bana sormalıydın."

Kapıyı çalmadım, West ve Hamish'i masanın etrafında Paj'la birlikte görmek için kapının açılmasına izin verdim. Üçü de aynı anda bana bakıp sustular.

Hamish bir kâğıt destesiyle oynadı, parmakları mürekkeple lekelenmişti. Ama tavrında ters bir şeyler vardı. O da kızgındı.

"Gemi ustasını buldunuz mu?" diye sordum, Hamish'in çekmeceyi açıp parşömenleri içine koymasını izlerken.

"Bulduk," diye yanıtladı Hamish, dimdik ayağa kalkarak. Odaya baktı. Ben hariç her yere. West'e bakarak, "O rakamları bu gece alacağım," dedi.

West başını sallayarak cevap verdi. "Tamam."

Hamish kapıdan çıkarken bana değmemek için yan döndü. Paj arkasından dışarı çıkmadan önce bir an West'e baktı. Hamish'le Paj'ın güvertede gözden kaybolmasını izledim, kaşlarım çatıldı. Ama West rahat görünüyordu. Önceki gece olduğundan daha rahattı.

"Ne konuşuyordunuz?" diye sordum onu inceleyerek.

Masadan başını kaldırdı. "Hiçbir şey. Sadece hesapları rapor ediyorlardı." Ama gözlerini hızlıca kaçırdı.

"Paj kızgın görünüyordu."

West sinirli bir şekilde içini çekti. "Paj her zaman kızgındır."

Aralarında, West'in bana söylemediği bir şeyler geçtiğini anlayabiliyordum ama belli ki henüz anlatmayacaktı. "Saint'i gördüm," dedim kapıyı kapatarak.

West bana bakarken masanın kenarını sıktı. "Almış mı?"

Ceketimin cebinden paketi çıkardım ve önündeki masanın üzerine koydum. Paketi alıp çevirdi, tüccar yüzüğünün avucuna düşmesine izin verdi. Yeni cilalanmıştı, mücevheri parlıyordu.

"Şimdi ihtiyacımız olan tek şey Rothlar," diye fısıldadım.

West yeleğine uzanıp cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. Bana verdi. "Bu bir saat önce geldi. Seni bekliyordum."

Parşömeni aldım ve aceleyle açıp eğik yazıyı okudum. Mesaj Ezra'dandı.

Leith Meyhanesi'nde, çandan sonra.

Pencereden dışarı baktım. Güneş alçalıyordu ve birkaç saat içinde batacaktı. Holland beni Wolfe&Engel'da bekliyor olacaktı, bu yüzden Ezra'yla buluşacaksak hızlı olmamız gerekiyordu. "Tamam. Hadi gidelim."

West mesajı yeleğine geri sıkıştırdı ve ceketini kancadan alarak güverteye çıktı. Merdivenden indiğimde, Willa sancak tarafından teknenin gövdesine asılmış, onarımlar üzerinde çalışıyordu. Üstüpüyü daha küçük çatlaklar boyunca bir açıklığa yerleştirdi ve keserinin kör ucuyla dövdü.

"Günbatımından sonra döneceğiz," dedi West, benimle birlikte rıhtıma atlayarak.

"En son böyle söylediğinde iki gün gelmemiştin," diye mırıldandı Willa çantasından bir çivi daha alarak.

Söylemediği her şey gözlerinde parlıyordu. *Marigold*'dan ayrılmış, özgür kalmıştı ama benim Holland için çalışmam fikrinden

hoşlanmıyordu. Yakında her birimiz kendi yolumuza gidecektik ve tekrar bir araya gelip gelmeyeceklerini bilmiyordum.

Sagsay Holm'a giden anacaddede ilerledik ve kasabanın doğusundaki tepenin üzerindeki çay evini bulduk. Denize bakıyordu, kayalık sahil manzaralıydı.

Tabela, parlak bir altın rengiyle boyanmıştı ve süslü, kıvrımlı bir çerçeve içinde caddenin üzerinde asılıydı.

WOLFE&ENGEL

Yutkundum, midemdeki düğüm yeniden ortaya çıktı. Pencereler arkamızdaki binaları yansıtıyordu ve birden onların arasında ne kadar yersiz göründüğümün farkına vardım. Rüzgârla yıpranmış ve güneşte yanmış. Yorgun.

West de aynı durumdaydı. Hiçbir şey söylemedi, benim de kelimelerim tükenmişti. Çay evinden ayrılırken Holland'la bir sözleşmem olacaktı ve Rothların beni kurtarıp kurtarmayacaklarını bilmemin hiçbir yolu yoktu.

"Bunu tek başıma yapacağım," dedim. İhtiyacım olan son şey, West'in Holland'ın düşmanlığını kazanmasıydı. Sanki nefesimi tutuyormuş, etrafındaki sükûnetin kırılmasını bekliyormuş gibi hissettim.

Şaşırtıcı bir şekilde benimle tartışmadı. Pencereden bana baktı. "Bekleyeceğim."

"Tamam."

Pirinç kulpu tutup kapıyı açmamı izlerken West'in yüzü hâlâ ifadesizdi. Gözlerim loş ışığa alışırken burnuma hücum eden bergamot ve lavanta kokusu etrafımı sardı.

Kırmızı kadife kaplı ahşap çerçeveli kabinler duvar boyunca sıralanmıştı, oda altın masalarla doluydu. Tavandan sarkan zarif kristal avizeler, her şeye bir rüya görünümü veren mumlarla uyumluydu.

Holland'ın benimle burada, tıpkı Azimut Evi gibi abartılı ve lüks bir yerde buluşmak istemesi tesadüf değildi. Her zaman olduğu gibi, her şeye kendi şartlarına göre sahip olabileceğini gösteriyordu.

"Fable?" Bir adam önümde durdu, gözleri kıyafetlerimi taradı.

"Evet?" Kuşkuyla cevap verdim.

Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Bu taraftan."

Tekrar pencereye baktım ama West gitmişti, kararmaya başlayan sokak boştu. Adamın peşinden çay evinin arka taraflarına, özel bir kabinin üzerine kalın bir damasko perdenin çekildiği kısma doğru ilerledim. Adam perdeyi araladı ve Holland başını kaldırdı; gümüşi saçları hafif dalgaları andıracak şekilde geriye tutturulmuş ve güzel, yumuşak bukleler hâlinde toplanmıştı.

"Misafiriniz, hanımefendi." Adam başını hafifçe öne eğdi, Holland'la göz göze gelmedi.

"Teşekkürler." Bana bakarken yüzünde aynı onaylamama ifadesi asılıydı. "Gördüğüm kadarıyla, denizden arınmakla uğraşmamışsın."

Kadifeye dikkat etmeye çalışarak kabine girip masanın karşısına geçtim. Bu hoşuma gitmemişti. Beni buraya getirerek yaptığı şeyden hoşlanmıyordum ve kendimi küçük hissetmekten nefret ediyordum. Dirseklerimi masaya dayayıp ona doğru eğildim. Bu manzara karşısında yüzünü buruşturdu.

Garson, iki gösterişli bardak bulunan bir tepsiyle yeniden ortaya çıktı. Bardakların kenarları mavi elmaslarla süslenmişti ve içlerinde gümüşü eritmişler gibi duran berrak bir sıvı görünüyordu. Adam kaybolmadan önce bir kere daha başını eğdi.

Holland perdenin kapanmasını bekledikten sonra bardaklardan birini aldı ve bana da aynısını yapmamı işaret etti. Bardağı tepsiden almadan önce tereddüt ettim.

"Kadeh kaldıralım," dedi bardağını benimkine doğru uzatırken.

Bardağımın kenarını onunkine hafifçe vurdum. "Neye?"

Ama sanki komiklik yapmaya çalışıyormuşum gibi hüzünle bana baktı. "Ortaklığımıza."

"Ortaklık, eşit güç demektir," dedim, onun bardağından içmesini izleyerek. Yutkunurken dudakları büzüldü ve bardağı ihtiyatla yerine bıraktı.

Bir yudum aldım, içki ağzımı yakınca güçlükle yutkundum. İğrençti.

"Yarın." Konuyu değiştirdi ve hoşbeşle vakit harcamadığımıza memnun oldum. O benim büyükannemdi ama ben de aptal değildim. West'in Saint'le çalıştığı gibi ben de onun emri altında çalışacaktım. Ticaret Konseyi toplantısında tek bir şey bile ters giderse ve benim neyin peşinde olduğumu öğrenirse, tüm mürettebat Zola'yla aynı kaderi paylaşacaktı. Cesetleri limana atılacak ve *Marigold* da ya parçalara ayrılacak ya da Holland'ın arması altında yelken açacaktı.

"Her şey yolunda," diye başladı yüzüklü parmaklarını önünde birleştirip. "Konsey ticaret için alan açacak, ben de teklifte bulunacağım ve seni Dar Boğaz'daki yeni ticaret rotamın başı olarak tanıtacağım."

"Sana lehine oy vereceklerini düşündüren ne?"

Neredeyse gülüyordu. "Fable, ben aptal değilim. Hem İsimsiz Deniz'deki hem de Dar Boğaz'daki Ticaret Konseyi benden nefret ediyor. Ticareti devam ettirmek için benim parama ihtiyaçları var ancak işlerini kontrol etmemi engellemek için çok net sınırlar çizdiler. Dar Boğaz doğumlusun, yetenekli bir tarakçısın ve nasıl mürettebat kurulacağını biliyorsun." Bardağından bir yudum daha aldı. "Sen bir mücevher bilgesisin."

Sert bir hareketle bardağımı masaya koydum. "Onlara bir mücevher bilgesi olduğumu mu söyleyeceksin?"

"Neden söylemeyeyim?"

Bakışlarım keskinleşti ve gözlerindeki açık, dürüst bakışı okumaya çalıştım. "Çünkü tehlikeli."

Mücevher bilgelerinin kendilerini gizlemelerinin bir nedeni vardı. Mücevher tüccarlarının bu unvan peşinde koştuğu günler çoktan geride kalmıştı çünkü takasçılar ve tüccarlar onu kontrol etmek için her şeyi yapacakken kimse öyle bir değer taşımak istemiyordu.

"Ben bir mücevher bilgesi değilim. Çıraklığımı tamamlamadım."

Elini sallayarak beni geçiştirdi. "Bunlar pek de bilmeleri gerekmeyen ayrıntılar."

Başımı iki yana sallayarak kabine yaslandım. Belki de Isolde'nin Bastian'dan ayrılmasının bir nedeni de buydu. İddiaya varım ki, Holland annemi de kullanmaya çalışmıştı.

"Şimdi, doğru izlenimi bırakacaksak ne yaptığını biliyormuş gibi davranman önemli," diye devam etti. "Seni gerçekten oraya aitmişsin gibi göstermenin bir yolu yok ama tahminimce bu bizim lehimize olacak."

Yine o sözcükler... *Biz. Bizim.*

"Seninle konuşulmadıkça konuşmayacaksın. Bırak Ticaret Konseyi'nin sorularını ben yanıtlayayım. Sen kendi rolüne odaklan." Tekrar kıyafetlerime baktı. "Bu gece sana bir terzi yollatacağım."

Ona baktım. "Ya sana lisansı vermezlerse?"

"Verecekler," dedi savunmacı bir tavırla. "Zola ve Saint sudan çekildikten sonra Dar Boğaz, rotasını İsimsiz Deniz'e genişletebilecek başka bir ticaret operasyonu başlatmakta zorlanacaktır. Ticaret devam ederse herkes kazanır."

Saint hariç. Ben hariç.

Gevşemeye çalıştım, gümüş fincanı tekrar alıp bir yudum daha içerken yavaş bir nefes aldım. Holland oyununu iyi kurmuştu. Zola'nın gitmesiyle, Dar Boğaz'daki mürettebatlar kalan azıcık güç için Saint'le rekabet etmek üzere kendilerini öne süreceklerdi. Ama Holland lisansını alırsa, yarın güneş batana kadar hepsini avucuna almış olurdu.

"Bu konuyu tamamına erdirelim," dedim.

"Neyi tamamına erdirelim?"

"Sözleşme."

Holland, yanındaki koltuktan deri kaplı bir çantayı alıp açmadan önce parmak uçlarını birleştirdi. Aradığını bulmadan önce parşömenleri gözden geçirmesini izledim; işaretsiz bir zarf. Zarfı masada önüme koydu.

Kalp atışlarımı yatıştırmaya çalışarak bir nefes aldım. Bir kere imzaladım mı geri dönüşü yoktu. Kaderim Henrik'in ellerinde ola-

çaktı. Bir elimi kucağımdan kaldırdım ve zarfı aldım, açıp içindeki parşömeni çekip çıkardım. Parşömeni önümde açtığımda midem kasıldı.

Gözlerim tekrar tekrar siyah mürekkebin üzerinde gezindi.

Gemi Tapusu

Marigold'un adı aşağıda belirtilmişti.

"Bu ne?" diye kekeledim.

"Geminin tapusu. Söz verdiğim gibi," diye yanıtladı, çantayı kapatarak.

"Henüz sözleşmeyi imzalamadım."

"Ah, parası ödendi." Holland gülümsedi. "Ticaret ofisinde gereken değişiklikleri yaptırdım. Her şey yolunda olmalı."

"Ne?" Tapuyu mum ışığına tuttum, yazıyı endişeyle okudum.

Mülkiyet devri:

Adımı görünce ağzım açık kaldı, keskin bir nefes çektim. Belgenin geri kalanıyla aynı elyazısıyla yazılmıştı. "Ne yaptın?" dedim nefes nefese. Tapu ellerimde titredi.

Neler olduğunu idrak ettiğim an kafamın içine buz gibi bir soğukluk yayıldı ve parçaları bir araya getirirken başım çatlayacak gibiydi. "West."

Holland'la iki yıllık sözleşmeyi West imzalamıştı.

Holland, "Anlaşmamızın şartları değişti," dedi. "West, *Marigold* karşılığında sözleşmeyi imzaladı." Çantasından bir parşömen daha çıkardı. "Ama sana yeni bir teklifim var."

Belgeye baktım. Başka bir sözleşmeydi.

"Hâlâ babanı kurtarmak istiyor musun? İşte fırsatın." Holland keyifle ışıldıyordu.

Tuzağına bir değil, iki kez düşmüştük. West, Holland'ın sözleşmesini imzalarken beni kurtardığını sanmıştı. Ama Holland bir taşla iki kuş vurmuştu. Ve bunu biliyordu. İmzalayacağımdan hiç şüphesi yoktu.

Tüy kalemi aldım ve parşömenin üzerinde gezdirdim. Islak mürekkeple parlayan adım bana bakıyordu.

Kabinden kayarak çıktım, tapu yumruğumun içinde, perdeyi sertçe çektim. Çay evi boyunca karanlık pencereye doğru ilerlerken tenim alev alev yanıyordu. Kapıyı bir hışım açıp dışarı çıktım ve sokakta onu aramaya başladım.

West yolun karşısında, yandaki binanın duvarına yaslanmış duruyordu.

"Ne yaptın?" Arnavutkaldırımlarının üzerinde ona doğru ilerlerken sesim sertti.

Önünde durduğumda ellerini ceplerinden çıkararak doğruldu. "Fable..."

Buruşuk tapuyu göğsüne ittim. "Neden burada benim adım yazıyor?"

West zarfa baktı.

"Daha önce Paj ve Hamish'le konuştuğunuz bu muydu? Bunu benden başka herkes biliyor muydu?"

"Willa ve Auster bilmiyor."

"*Marigold*'u terk mi ediyorsun? Öylece gidecek misin?" diye bağırdım.

"Senin yapacağın şeyin aynısını yapıyorum. Holland'la iki yıl, sonra Dar Boğaz'a geri döneceğim."

O kadar sinirliydim ki kanım kaynıyordu. "Sen dümencisin, West. Aynı şey değil."

West, sözlerini ölçüp biçiyormuş gibi görünüyordu. "Dümenciliği Paj devralacak."

"Ne?" Şimdi bağırıyordum ve sokaktaki insanlar dönüp bize bakıyorlardı. Umursamadım.

"Mürettebat aynen söylediğimiz gibi ticaret yapacak. Dar Boğaz'a döndüğümde beni bekliyor olacak."

Çığlık atmak istedim. Ona vurmak istedim. "Neden tapuda benim adım var?"

West bitkinlikle içini çekti. "Benim adım olsun istemedim, eğer..." Lafını bitirmedi.

"Eğer ne?" Gözlerimi ona diktim.

"Eğer bana bir şey olursa ve gemi benim adımaysa, müretteb mülkiyeti devralmak için ödeme yapana kadar mülkiyet Ticaret Konseyi'ne kalacak. Eğer tapu senin adına olursa öyle olmaz."

Gözlerim, West'in görüntüsü titremeye başlayana dek yaşlarla doldu. "Yani Holland için çalışacaksın. Sana ne derse onu yapacaksın."

"Yapmam gerekeni yapacağım." Bir gece önce benim söylediklerimi şimdi o bana söylüyordu.

"Demek istediğim bu değildi. Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

Buna verecek cevabı yoktu.

"Bunu nasıl yapabildin?" dedim boğuk bir sesle.

Yürümeye başladım ama West'in ağır ayak sesleri arkamda yankılandı. Kolumdan tutup beni geri çekti. "Sensiz Dar Boğaz'a geri dönmeyeceğim."

Boyun eğmeyeceğini görebiliyordum. Artık yapamazdı da zaten. Sözleşmeyi imzalamıştı. Ama West çoktan öteki tarafa geçmişti. Ruhu karanlıktı. Ve iki yıl daha başkasının pis işlerini yaparsa nasıl birine dönüşeceğini bilmek istemiyordum.

Hissedebiliyordum. Ticaret Konseyi toplantısında Holland'a yenilirsem West'i kaybedecektim.

"Mecbur kalmayacağız. İkimiz de..." dedim yanağımdan bir damla yaş düşerken.

"Ne?"

"Ben de bir sözleşme imzaladım."

"Neden? Nasıl?"

"Saint için." Ona baktım. "Yani hepimiz istediğimizi alıyoruz. Sen, ben. Holland." Her şey o kadar saçmaydı ki neredeyse gülecektim.

West bana bakarak derin bir nefes verdi. Zihni hızla çalışıyordu. Bir çıkış yolu arıyordu.

"Her şeyin kontrolünü eline almaya çalışmaya devam edemezsin. Herkesi kurtaramazsın, West."

Ama bundan nasıl vazgeçeceğini bilmiyordu.

Başımı iki yana sallayıp onu arkamda bırakarak tepeden aşağı inmeye başladım.

Artık Henrik'in elindeki sadece *benim* kaderim değildi. West'in de kaderiydi.

OTUZ ALTI

LEITH MEYHANESİ, KASABA ÜZERİNDE AKŞAM ÇANI çalmadan önce ticarethaneye gidip gelen insanlarla dolup taşan Linden Caddesi'nin sonunda bulunuyordu.

Ben pencereden bakıp siyah, kısa saçlı bir kafa ararken West nöbet tutuyordu. Olabilecek en kötü şey, Holland'ın Rothlardan biriyle buluşacağımızı öğrenmesiydi. Bunu öğrenirse hepimiz kendimizi limana batmış bulurduk, kanlı ya da kansız.

Rothlar anlaşmaya uyarsa, Holland'ın Bastian'daki operasyonu mahvolacaktı. Bu sadece Dar Boğaz merkezli tüccarlara fayda sağlamakla kalmayacaktı. Holland, servetiyle mücevher ticaretinden daha fazlasını kontrol ediyordu, ihtiyacı olan her şey için loncalara güveniyordu çünkü bu tür iyiliklerin karşılığını verebilecek güce sahip tek kişi oydu. Ama aynı zamanda Rothların ana gelir kaynağı da muhtemelen oydu ve Holland tahtından düşerse onlar da kaybedeceklerdi.

Sadece kazanacaklarının kaybedebileceklerinden daha ağır basacağını umabilirdim.

"Gelecek," dedi West, ceketimin düğmesiyle oynamamı izleyerek.

"Biliyorum," dedim soğuk bir sesle. Ama hiçbir şeyden emin değildim, özellikle de Saint yarı yarıya şansımız olduğunu söylediğinden beri. Sözleri bana, bir fırtınanın içine doğru yelken açarken hissettiğim o dermansızlığı hissettiriyordu. Diğer tarafa ulaşıp ulaşamayacağımızı bilmiyordum.

"Fable." West, gözlerimi pencereden ayırmamı ve ona bakmamı bekledi.

Ama tek düşünebildiğim, Holland'ın sözleşmesindeki ismiydi. Nasıl olmuştu da bunu öngörememiştim. West benden habersiz iş yapmakla kalmamıştı. Benimle oynamıştı da. "Yapma," dedim pencereye dönerek.

İçerideki masalar ve kabinler insanlarla doluydu. Elimi bardağa bastırıp kalabalığın içinde bir kez daha Ezra'yı aradım.

West ceketimin kolunu çekiştirdi ve bakışları, gölgelerde dört ya da beş figürün durduğu ara sokağın sonuna sabitlendi.

West alçak sesle, "İşte orada," dedi.

Onu seçebilene kadar meyhanenin duvarını takip ettim. Ezra ceketinin kapüşonunun altından beni izliyordu, yaralı elleri görülebilen tek kısmıydı. Önünde durduğumda diğerleri karanlıktan çıkıp onun yanında sıraya girdiler. Üç genç adam ve bir kız, hiçbirini tanımıyordum. Henrik'in Tru dediği genç çocuk da onlarla birlikteydi. Cebinden altın bir saat zinciri çıkan güzel bir ceket giymişti.

Ezra'nın yanındaki adam ışığa adım atıp genç yüzünü ve taranmış kestane rengi saçlarını ortaya çıkardı. Beni baştan ayağa süzdü. Roth dövmesi, kıvrılmış gömlek kolunun altından görünüyordu.

"Sende mi?" Ezra hiç vakit kaybetmedi.

Elimi ceketimin cebinden çekip ortaparmağımdaki mücevher tüccarı yüzüğünü görebilmesi için önünde tuttum.

Hafifçe gülerek başını iki yana salladı. "Bunu nasıl ele geçirdin?"

"Önemli mi?"

Kahverengi saçlı genç adam sırıttı. "Henrik'e senin bunu halletmenin bir yolu olmadığını söyledim." Bir elini uzatarak öne çıktı. "Murrow. Sen de Fable olmalısın."

Hareket etmeden ona baktım ve o da elini yanına indirdi.

Yüzünü okumaya çalışarak, "Hâliyle, anlaşmanın size düşen kısmını yerine getirip getirmediğinizi merak ediyorum," dedim.

Ama arkasında Ezra ifadesizdi, yüz hatları pürüzsüzdü. "Getir-

dim. Ne gerekiyorsa yaptım." Meyhanenin yan kapısından bir grup adam çıktı ve Ezra onları gözünün ucuyla izledi.

Yüzüğü parmağımdan çıkarıp onun avucunun içine bıraktım. Hemen ceketinden bir monokl çıkarıp gözüne taktı, yüzüğe kakılmış mücevheri kontrol edebilmek için benden uzaklaştı. Memnun olunca yüzüğü cebine attı.

"Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim. Şimdi sıra sende," dedim sesim sertleşirken. "Söz verdiğin şeyi yapacağını nereden bileyim?"

Murrow sırıttı, gözlerinde bir kıvılcım çaktı. "Sanırım bize güvenmekten başka çaren yok."

West yanımda kıpırdandı ve ben daha ne olduğunu anlamadan ellerini Tru'nun boğazına dolayıp onu bize doğru sürükledi.

"West!"

Ezra ve Murrow bıçaklarını çoktan çekmişti. Ezra öne atıldı ama West bıçağının ucunu Tru'nun boğazına bastırınca dondu kaldı. Çocuğun gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzünün rengi atmıştı.

"Ne yapıyorsun?" dedim kulak tırmalayan bir sesle.

Elimi West'in koluna koydum. Dışarıdan soğukkanlı görünmesine rağmen derisinin altından nabzını hissedebiliyordum. Bunun bir blöf olduğuna inanmak istiyordum. Bir çocuğa zarar vermeyeceğine. Ama şimdi gözlerine bakarken emin değildim. Babamın işe aldığı West'ti bu. Güvendiği kişi.

"Sorun şu." West'in yüzü pürüzsüzdü. Tru kollarında çırpındı, çığlığı West'in ağzını kapatan eli yüzünden boğuk çıktı. "Sana *güvenmiyorum.*"

Tru'nun boynundan aşağı bir damla beril kırmızısı kan aktı ve temiz beyaz gömleğinin yakasını lekeledi. West'in gözlerini izledim. Boş bakıyordu.

"Sen yüzüğü al. Biz de çocuğu alacağız," dedi West. "Onu yarın geri alacaksın. Ticaret Konseyi toplantısından sonra."

"Onu hiçbir yere götürmüyorsun," dedi Ezra. Gözleri West'ten

Tru'ya kaydı. Çocuk korkmuş görünüyordu ve Ezra dışında Rothların bir aile olduğunu hatırladım.

Ama onda garip bir şey vardı. Henrik, Holland ya da Saint'in gözlerindeki ışıktan farklı bir şey. Çocuk için gerçekten endişeli görünüyordu ve Auster'ın haklı olduğunu anladım. Ezra farklı bir hamurdan yoğrulmuştu. Peki neden hâlâ Rothlarla birlikteydi?

"O gece onu gördün, değil mi?" diye sordum, kelimeler neredeyse bir fısıltı gibiydi.

Ezra şaşkın görünüyordu. "Kimi?"

"Auster. O gece onu gördün ama görmemiş gibi yaptın."

Gözlerini kısışından cevabını anladım. Sebebi ne olursa olsun, Auster'ın ortadan kaybolmasına, Rothlardan kaçmasına izin vermişti. Umabileceğim tek şey, aynı sadakatin bir gölgesinin hepimize uzanacağı ihtimaliydi.

"Bu gece işi teslim edeceğim." Ezra sıktığı dişlerinin arasından konuştu. "Onu incitirsen ya da bundan herhangi birine bahsedersen bedelini ödersin." Sözlerindeki tehdit açıktı. "Henrik'e bulaşmak istemezsin. Anladın mı?"

"Anladım." Sözlerindeki gerçekliğin derinlere uzandığını hissederek başımı salladım. Bir yanının oyundaki yaramazlıktan hoşlandığını görebiliyordum ama benim için Henrik ya da Holland'la ters düşmeyecek ve çocuğu onların sunağında kurban etmeyecekti.

"Bir şey olmayacak." Ezra şimdi Tru'yla konuşuyordu.

Diğerleriyle birlikte gölgelere geri dönmeden önce ceketinin yakasını kaldırdı.

Çocuğun gözleri büyüdü ve gerçekten gittiklerini anlayınca dehşete düşerek bir inilti koyuverdi. Onu ceketinden tutup West'in ellerinden çektim ve korumacı bir şekilde kollarımı etrafına doladım. "Ne yapıyorsun sen?"

West bıçağını kemerine geri soktu. "Bir koza ihtiyacımız vardı. Onu aldım."

Tru'nun boynundaki kanı gömleğimin kenarıyla sildim. "Hadi."

Kolumu ona doladım ve yürümeye başladım. "İyisin. Sana zarar vermeyeceğiz."

Omzunun üzerinden Ezra ve Murrow'un kaybolduğu karanlık sokağa bakarken ikna olmuş görünmüyordu.

West peşimizden gelirken az önce yaptıklarından pek etkilenmişe benzemiyordu. Onun için basit işlerdi bunlar. Mürettebatı Yuri'nin Takımyıldızı'na sürüklemek. Tapu hakkında yalan söylemek. Holland'la sözleşme imzalamak. Bir çocuğu kaçırmak ve ölümle tehdit etmek.

Gözünü kırpmadan başka neler yapabilir?

Willa'nın sözleri, kaldırım taşlarında ayak seslerimle eşzamanlı yankılandı zihnimde.

Auster bizi Rothlara güvenmememiz konusunda uyarmıştı ama yine de tüm gücü onların ellerine vermiştim. Şimdiyse West bir kısmını geri almıştı.

OTUZ YEDİ

HOLLAND'IN SEÇTİĞİ RENK, ZÜMRÜDÜN EN KOYU TOnuydu; ışıkta yeşil cam şeritler gibi hareket eden ipek kumaş. Kora üflenen bir nefes gibi bir anıyı canlandırdı ama ne olduğunu çıkaramadım.

Terzi parmaklarını dikkatlice etek ucunda gezdirdi ve kumaşı belimde sabitledi, böylece ipek kumaş bir rüzgâr esintisi gibi bacaklarıma döküldü.

Gözlerim sürekli kapalı kapıya kayıyor, orada bir gölge arıyordu. Sözleştiğimiz gibi, gemiye döndüğümüzde Holland'ın terzisi bizi bekliyordu ve West, Willa'nın yeni çıpayı yerleştirmesine yardım etmek için doğruca kıç güvertesine gitmişti. Mürettebat sorgulayan gözlerle bir Tru'ya bir bize bakmıştı; buz gibi sessizlik sağır ediciydi.

Çocuğu, onu denize atma ihtimalinin en düşük olduğunu düşündüğüm Hamish'e emanet etmiştim.

"Neredeyse bitti," diye şakıdı terzi, bileğindeki yastıktan bir iğne çekip dişlerinin arasında tutarak. Köşeyi üç dikişle düzeltti ve ayağa kalkmadan önce birkaç ipliği kesti. Geriye çekilip yaptığı işi kontrol etti. "Dönün." Gözleri her santimimi incelerken isteksizce itaat ettim. "Tamam." Memnun görünüyordu, kapıdan sürüklemeden önce kumaş topunu alıp kalçasına dayadı.

Holland'ın adamlarının *Marigold*'a çıkardıkları aynaya döndüm, ellerimi gergin bir şekilde eteğin üzerinde gezdirdim. Mum

ışığında, eriyen tereyağı gibi yumuşak ve pürüzsüz görünüyordu. Ama beni huzursuz eden bu değildi.

Hatırlayınca yutkundum. Bu, annemin Holland'ın çalışma odasındaki portrede giydiği elbiseydi. Aynı ona benziyordum. Aynı Holland'a benziyordum. Sanki süslü bir galaya ya da çay evindeki özel kabine aitmişim gibi.

Ama *Marigold*, ait olmak istediğim tek yerdi.

Kapı kolu çevrilmeden önce kapı tıklatıldı. Açıldığında, West'in örtülü geçitte durduğunu gördüm. "Girebilir miyim?"

Bedenimin fazlasıyla farkındaydım, kollarımı etrafıma sardım ve elbisenin belini örttüm. "Burası senin odan."

İçeri girdi ve ceketinin omuzlarından düşmesine izin verdi. Ceketi askıya asarken hiçbir şey söylemedi, bakışları üzerimde gezindi. Gözlerindeki bakışı beğenmedim. Aramızdaki boşluk hissini sevmedim. Ama West kendini sımsıkı kapamıştı. Bana kapalıydı.

Yıpranmış çizmelerini birer birer çıkarışını izledim. Odanın içine esen rüzgâr soğudu ve beni titretti.

"Sen inatçı piçin tekisin," dedim yumuşak bir sesle.

Yüzünde belli belirsiz bir tebessüm açar gibi oldu. "Sen de öyle."

"Sözleşmeyi imzaladığını bana söylemeliydin."

Yutkundu. "Biliyorum."

Eteği toplayıp ona doğru bir adım attım ama gözlerini yerde tuttu. Hâlâ kendini geri çekiyordu. "Ben senin ilgilenmen gereken biri değilim. Bunu yapmayı bırakmalısın."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Biliyorum." Kollarımı kavuşturdum. "Ama bunu çözmen gerekecek. Sana güvenebilmeliyim. Aynı fikirde olmasak bile bunu birlikte yapacağımızı bilmeliyim."

"Birlikte yapıyoruz."

"Hayır, yapmıyoruz. Tıpkı Saint gibi benim adıma kararlar vermeye çalışıyorsun."

Bu sözler karşısında tüyleri diken diken oldu.

"Holland'la bu anlaşmayı kendi başıma yaptım. Senin asla bunun bir parçası olmaman gerekiyordu."

"Fable, seni seviyorum," diye fısıldadı, ayaklarıma bakmaya devam ederek. "Sensiz bunların hiçbirini yapmak istemiyorum."

Hissettiğim öfke birdenbire yerini üzüntüye bıraktı. West bildiği tek şeyi yapıyordu. "Bana bakar mısın?"

Sonunda yüzünü yerden kaldırdı.

"O çocuğa zarar verir miydin? Gerçekten?"

Yanağının içini ısırdı. "Sanmıyorum."

Dürüst bir cevaptı ama hoşuma gitmemişti. "Bunu kurallara göre yapmayacağız demiştik. Unuttun mu?"

"Hatırlıyorum."

"Sen Saint değilsin. Ben de değilim."

Gözleri üzerimde gezindi, sertleşti.

"Sorun ne?"

Sinirli bir nefes verdi. "Bu." Aramızdaki havayı ve ardından elbiseyi işaret etti. "Hepsi."

Gülmemeye çalışarak eteğime baktım. Gözlerimi oyunbaz bir şekilde kısıp başımı iki yana salladım. "Elbisemden hoşlanmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Ama yemi yutmamıştı. "Hoşlanmadım," dedi düz bir sesle.

"Neden hoşlanmadın?"

Parıldayan ipeği incelerken bir elini saçlarına daldırıp asi tutamları yüzünden geri çekti. Bakışları soğuktu. "Kendine benzemiyorsun. Kendin gibi kokmuyorsun."

Sinirlendiğini fark etsem de gülümsemeden edemedim. Ama orada, pencerenin yanında yalınayak duran, gömleğinin yarısı pantolonundan çıkmış hâlini sevdim. Bu, West'in sadece bir anlığına görebildiğim bir tarafıydı.

Ona doğru bir adım daha attım, etekler arkamda sürünüyordu.

Sonunda sırıtarak, "Seni bir daha o aptal şeylerin içinde görmezsem mutlu olurum," dedi.

"İyi." Uzandım ve elbise omuzlarımdan kayacak kadar gevşe-

yene kadar düğmeleri birer birer açtım, West elbisenin yeşil bir su birikintisi gibi yere düşmesini izledi. İç çamaşırı, neredeyse elbise kadar gülünçtü, minik beyaz saten kurdeleler kalçalarımda fiyonklarla birleşiyordu. "Böyle daha mı iyi?"

"Daha iyi," diye kabul etti.

Bir an için Sagsay Holm'da değilmişiz gibi geldi. Sanki İsimsiz Deniz'e hiç gelmemişiz ya da Holland'la hiç tanışmamışız gibi. Ama sanki o da aynı şeyi düşünüyormuş gibi gülümsemesi yeniden yok oldu.

O gece Bariyer Adalar'da verdiği karardan pişman olup olmadığını merak ettim. Onu Saint'ten kurtarmıştım ama İsimsiz Deniz'e sürükleyip Holland'ın merhametine bırakmıştım. *Marigold*'u neredeyse kaybediyordum ve olacaklar üzerinde hiçbir kontrolünün olmamasının ona ne yaptığını görebiliyordum.

Yanakları gölgelendi ve bir an için bir ruha benzedi. Dişlerimi sıktım, mideme bir taş oturdu. Öfkenin altında korku kıvranıyordu. Onun tam da böyle biri olmasından korkuyordum. Sözleşmeyi, Saint'in onu dönüştürdüğü kişi olmak istediği için imzaladığını.

Bu West'i sevebilirdim. Karanlık bir geçmişi olanı. Ama o hâline geri dönecekse ona bağlanamazdım.

"Sana bir şey sormam lazım."

Kendini hazırlıyormuş gibi kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. "Peki."

"Sözleşmeyi neden imzaladın? Gerçekten." Nasıl soracağımdan emin değildim.

"Çünkü korktum," diye yanıtladı ânında.

"Neyden?"

"Gerçekten bilmek istiyorsun?"

"İstiyorum."

Gözlerini kırpıştırdı, sessizdi ve ben kendimi onun söyleyebileceği şeyden korkarken buldum. "Holland'ın sana verebileceklerini istemenden korktum. Sana asla veremeyeceğim şeyleri..."

Gözlerinde parıldayan kırılgan bakış yutkunmamı zorlaştırdı.

"Holland için çalışmanı istemedim çünkü Dar Boğaz'a geri dönmemenden korktum. Bana dönmemenden."

Duygu boğazıma koca bir yumru şeklinde sımsıkı sarıldı. "Holland'ın sahip olduklarını istemiyorum. *Seni* istiyorum," dedim çatlak bir sesle. "*Senin* bana verebileceğin şeyi o asla veremez."

Yanakları kızardı. Bu kadar dürüst olmanın ona bir bedeli olmuştu.

"Ben de senin Holland için çalışmanı istemiyorum," dedim. "Artık o kişi olmanı istemiyorum."

"Yarın her şey planlandığımız gibi giderse buna ihtiyacım olmayacak."

"Planlandığımız gibi gitmese bile. Onun için çalışmanı istemiyorum." Ona doğru bir adım attım.

"Sözleşmeyi çoktan imzaladım, Fable."

"Umurumda değil. Bana söz ver. *Marigold*'dan ayrılmak anlamına gelse bile... Baştan başlamamız gerekse bile..."

Göz göze geldiğimizde çenesindeki kas seğirdi. "Tamam."

"Yemin et," dedim.

"Yemin ederim."

Rahat bir nefes verdim, tüm bedenimi saran gerilim sonunda gevşedi. Ama West perişan görünüyordu. İki eliyle yüzünü ovuşturdu, endişeyle ağırlığını bir ayağından diğerine vererek kıpırdanıyordu.

O bakışın ne anlama geldiğini biliyordum. Kendini kapana kısılmış hissediyordu. Çıkış yolu bulamıyordu. Biliyordum çünkü ben de öyle hissetmiştim. "Babam yaptığı en büyük hatanın, Isolde'nin gemisine adım atmasına izin vermek olduğunu söyledi," dedim alçak sesle.

West sanki ne diyeceğimi anlamış gibi başını kaldırıp baktı.

"Belki de onu sevmekten nefret ediyordu," diye fısıldadım.

Oda sessizliğe büründü, denizin ve kasabanın sesleri kayboldu.

"Böyle hissedip hissetmediğimi mi soruyorsun?"

Başımı salladım ve ânında pişman oldum.

Sanki beni tartıyormuş gibi baktı. Cevap verip vermemek konusunda tereddüt ediyordu. Bu konuda bana güvenip güvenmemek konusunda. "Bazen," diye itiraf etti.

Ama arkasından geleceğinden emin olduğum korku gelmedi çünkü West bu sözleri söylerken gözlerini benden ayırmamıştı.

"Ama bu, Jeval'de, benden seni Ceros'a geçirmemi istediğin o gece başlamadı. Ondan çok önce başladı. Benim için."

Ona bakarken gözlerim doldu. "Ama ya..."

"Fable." Aramızdaki boşluğu kapattı ve ellerini yüzüme doğru kaldırdı, parmak uçları saçlarıma gitti. Tenim birden ısındı ve burnumu çektim, sonunda bana dokunduğu için çok mutluydum. Ağzı benimkinin bir santim üzerindeydi. "Bu sorunun cevabı her zaman aynı olacak. Ne olduğu önemli değil." Beni kavrayan elleri sıkılaştı. "Sen ve ben."

Sözleri yemin gibiydi. Ama o bunları söylerken, göğsümde kemikleri ete bürüyen bir büyü gibi bir keder peyda oldu.

Ağzının benimkine dokunmasını beklerken sesim kalınlaştı. "Böyle ne kadar yaşayabilirsin?"

Dudakları aralandı, öpücüğü tutkuluydu, odadaki tüm havayı çekti ve sözleri boğazında boğuklaştı. "Sonsuza kadar."

Onu kendime doğru çekerken parmaklarım gömleğinin içinde kıvrıldı ve dakikalar önce aramızda genişleyen boşluk bir anda yok oldu. Teni benimkine dokunduğu anda yok olmuştu. O da bunu hissedebiliyordu. Beni öperkenki açlığından belliydi. Parmaklarının kalçalarımın üzerinden kayıp iç çamaşırımın bağcıklarını çekmesinden.

Dudak dudağayken gülümsedim, West beni karyolaya doğru yönlendirirken çıplak ayaklarım yerdeki ipek yığınının üzerine bastı. Yorganın üzerine sırtüstü yattım ve sıcağında eriyebilmek için onu kendime çektim. Gömleğini çekiştirirken bacaklarımı kalçalarına doladım, parmak uçlarımla tenini buldum ve tüm ağırlığını bana verirken nefesi titredi.

West'in dudakları, ağzının sıcaklığı köprücükkemiğimin üstün-

deki yumuşak oyuğa kaydı, sonra da göğsüme değene kadar boğazımdan aşağı devam etti. Sırtımı kamburlaştırıp ona yaklaşmaya çalışırken boğazımdan acınası bir ses yükseldi. Ne istediğimi anlayınca, elleri kalçalarımı tutabilmek için uyluklarımda gezindi ve inleyerek beni kendine yasladı.

Rüzgârın suya çarpması gibi, hepsi birden kayboldu. Holland, Saint, Ticaret Konseyi toplantısı, gece yarısı, Rothlar. *Marigold*'daki ve mürettebattaki son gecemiz olabilirdi bu ama yarın ne olursa olsun, birlikte yelken açacaktık.

Sen ve ben.

Ve ilk defa ona inanıyordum.

OTUZ SEKİZ

PENCERENİN ÖNÜNDE DURUP SİSİN RIHTIMA YAYILmasını izlerken, liman çanı Sagsay Holm'un sessizliğinde bir haberci gibi yankılandı.

West, asi saç tutamlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Dikkati ceketinin düğmelerindeydi ama ben dün gece mumun sıcak ışığında bronz teninin nasıl göründüğünü düşünüyordum. Hâlâ içimde onun varlığını hissedebiliyordum ve bu hatıra yanaklarımı pembeleştirdi. Ama West utanmış görünmüyordu. Her açıdan daha sakin görünüyordu. Dengeli.

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak uzun, yavaş bir nefes aldım. West, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi şakağıma bir öpücük kondurdu. "Hazır mısın?"

Başımı salladım ve önceki gece bıraktığım yerden elbiseyi aldım. Hazırdım. West, Rothlar bize ihanet etse bile Holland'ın sözleşmesini yerine getirmeyeceğine dair bana söz vermişti. Bu, *Marigold*'u geride bırakmak ve hayatımızın geri kalanını çavdar tarlalarında ya da Jeval'de dalış yaparak geçirmek anlamına gelse bile.

Doğrusu, artık umurumda değildi. West'te bir aile bulmuştum ve başıma gelenlerden yeterince şey öğrenmiştim. Bunun için dünyadaki her şeyden vazgeçebilirdim.

Willa, Paj, Auster, Hamish ve Koy güvertede bekliyorlardı, biz örtülü geçitten çıktığımızda hepsi doğruldu. Tru pruvadaydı, havaya bir bozuk para atıp tutuyordu.

Sancak tırabzanına yürüdüm ve elbiseyi denize attım. Havada süzüldü, yeşil ipek arduaz mavisi suya inmeden önce dalgalandı.

West haklıydı. Holland, Dar Boğaz'ı anlamıyordu. Zenginlik ve gücün Ceros'a giriş yolunu satın alabileceğini düşünmüştü ama bizi hafife almıştı. O kıyılarda doğan insanları birbirine bağlayan bir can damarı vardı. O sulara açılanları. Dar Boğaz halkı satın alınamazdı.

Dahası, Holland *beni* hafife almıştı.

Elbisenin batışını, beyaz köpüğün altında kayboluşunu izledim.

Holland bana ne giydirirse giydirsin, ben annem değildim.

"Gelmemizi istemediğinize emin misiniz?" diye sordu Paj. West'le ikimizin Ticaret Konseyi toplantısına yalnız gitmemizden rahatsızlık duyduğu açıktı.

"Hiçbirinizi Holland'ın yakınlarında istemiyorum," diye yanıtladı West. "Ne olursa olsun, akşama yelken açmaya hazır olun. Ve çocuğu bırakın." Başıyla Tru'yu işaret etti.

Önce Koy'a, sonra diğerlerine baktım. "Bizsiz ayrılmak zorunda kalsanız bile, onu eve götür."

Hamish başını salladı ama Willa'nın bakışları ikimizin arasında gidip gelirken endişesi yüzünden apaçık okunuyordu. West ona güven verircesine bir bakış attı ama bu pek işe yaramadı. Willa tek kelime etmeden direğe tırmandı.

"Bir şeyi yok," dedi Auster. "Birkaç saat sonra görüşürüz."

Merdiveni önce West tuttu, ben de onun ardından aşağı indim. Limandan çıkarken kendimce veda eder gibi bir kez daha *Marigold*'a baktım.

Konsey Bölgesi, Wolfe&Engel'ın tünediği tepenin eteğinde bulunuyordu. Beş loncanın –değerli taş ve çavdar tüccarlarının, yelkencilerin, demircilerin ve tersane işçilerinin– mühürlerini taşıyan, sarmaşıklarla süslenmiş bronz kemerlerle çevrelenmişti. Suda ve karada, dünyanın en güçlü insanları.

İskele kalın, cilalı maun kirişlerle inşa edilmişti ve kemerlerdeki mühürler burada da görülüyordu. O tarafa doğru ilerleyen güzel

elbiseler yahut özel dikim takımlar giymiş, saçlarını özenle yapmış insanlardan oluşan kalabalığa adım atarken West yakınımda durdu. Dar Boğaz'dan gelen tüccarları ve takasçıları, denizin dağıttığı saçlarından ve gıcır gıcır, temiz kıyafetler arasında göze batan giysilerinden kolayca ayırt edebiliyordum. Hepsi karşıdaki açık kapılara doğru sürükleniyorlardı.

Holland girişte bekliyordu, eldivenli ellerini kürk etolünün içine sokmuştu. Bizi fark edince kaşlarını çattı.

Yanına geldiğimizde kıyafetlerime ters ters baktı. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"O gülünç kostümün içinde kimse bir tarakçı, hatta bir tüccar olduğuma inanmaz," diye mırıldandım. "Dar Boğaz Ticaret Konseyi'ni tuzağa düşürmek için beni kullanacaksan Tuzkanlı gibi görünmemem gerek."

Bana küçümsemeyle baktı. Haklı olduğumu biliyor ama bundan hoşlanmıyordu. "Eğer ikinizden biri burada yaptığım şeye engel olursa, günbatımına kadar o geminin denizin dibini boylamasını sağlarım." Soğuk, gümüşi gözlerinde en ufak bir öfke parlaması bile yoktu. "Anlıyor musun?"

"Anlıyorum," diye yanıtladım.

"Tam da vaktinde." Arkamdan yumuşak bir ses konuştu ve döndüğümde Henrik Roth'un tepemde dikildiğini gördüm. Boynuna erik rengi bir papyon bağlanmıştı, yeni tıraş olmuştu.

Her şeyi mahvetmek üzere olmadığını umarak niyetini anlamaya çalıştım.

"Burada *ne* yapıyorsun?" diye homurdandı Holland.

Henrik başparmaklarını ceketinin altındaki askılara geçirdi. "Eğlenceyi kaçırmak istemedim."

Gülümsemesinde rahatsız edici bir şey vardı. Sanki her an dudakları yılan dişlerini ortaya çıkarmak için ayrılacakmış gibi.

"Tüccar yüzüğü veya ticaret ruhsatı olmadan içeri giremem," dedi. "Yani, beni misafirin olarak davet edersin diye düşündüm."

Holland'ın seçeneklerini tarttığını görebiliyordum. Onu redde-

dip Henrik'le bağlantısını açığa vuracak bir rezalet çıkması riskini alabilir ya da kabul edip aynı şeyin içeride olması riskine katlanırdı. Her iki durumda da kaybetme olasılığı vardı.

Ona doğru bir adım attı. "Herhangi bir şeye kalkışırsan iskeleden sağ çıkamazsın."

"Bana göre hava hoş." Henrik gülümsedi.

Holland bizi iskelenin eşiğine götürmeden önce bıkkın bir şekilde içini çekti.

Kapıdaki adam tüccar yüzüğünü incelerken, "Benimleler," dedi usulca.

Adam başıyla onaylayarak Henrik'i süzdü. Onu tanımıştı ve tanıyacak tek kişi de olmayacaktı.

İçeride, kirişlerden asılı cam fenerler tavanı sıra sıra altın güneşler gibi dolduruyordu. Holland'ın peşi sıra yürürken birçok göz bana ve West'e dikildi. Her taraftan fısıltılar geliyordu.

Holland, şık takımların ve güzel elbiselerin arasından geçerek, etrafı parmaklıklarla çevrili dikdörtgen bir alana varana dek ilerledi. İçeride karşılıklı yerleştirilmiş iki uzun masa boştu ve her birinin ardına beşer sandalye sıralanmıştı. Kalabalık, alanın etrafını sararak binanın her santimini doldurdu ve neye baktıklarını fark edince yüreğim sıkıştı.

Tüm sandalyelerin önüne Ezra'nın demlikleri ve çay fincanları konulmuştu.

Tam olarak Holland'ın düşündüğü gibiydiler; biçimleri hayranlık uyandırıcı ve ihtişamları akılalmazdı. Değerli taşların yüzeyi parıldayarak odadaki herkesin gözünü üzerine çekiyordu.

Ticari armalar ve tüccar amblemleriyle işaretlenmiş sıra sıra koltuklar platformu dolduruyordu. Holland'a masalara en yakın sırada bir yer ayrılmıştı.

Diğer sandalyelere göz gezdirdim ve Saint'in, üçgen bir yelkenin üzerinde kıvrılan dalgadan oluşan armasını aradım. Sonunda armayı bulduğumda sandalye boştu. Arkasındaki sandalyede Zola'nın arması vardı.

West'e baktım. Gözleri aynı şeye odaklanmıştı.

"Onu görüyor musun?" diye fısıldadım.

Etrafımızdaki kafaların üzerinden odayı taradı. "Hayır."

Ondan uzaklaşmadan önce West'in elinin arkasına dokundum ve Holland'a giden merdivenleri buldum.

Yanına geçip odayı izledim. Henrik, platformun orada West'in yanında duruyordu, yüzünde saf bir keyif ifadesi vardı. Ezra, Henrik'in orada olacağını söylememişti ve hem Holland'a hem de Saint'e ihanet edecek bir planı varsa bunu öğrenmek üzereydik.

Bir kadın, elinde bir tepsi dolusu şampanya kadehiyle geldi ve Holland iki tane alıp birini bana uzattı.

Masaya çarpan tokmağın sesi irkilmeme neden oldu ve balkondaki kapılar açılırken kalabalık birden sessizleşip birbirlerine daha da yaklaştı.

Kadınlar ve erkekler tek sıra hâlinde içeri girip merdivenlerden platforma indiler ve yerlerini buldular. Yeni dikilen paltoları ve elbiseleri altın ve kadifeyle işlenmişti, elleri mücevherli yüzüklerle kaplıydı. Dar Boğaz'ın Ticaret Konseyi. En şık hâllerinde bile pürüzler görebiliyordunuz. Daha zengin olan İsimsiz Deniz'i temsil eden konseyden önce uzak masadaki yerlerini aldılar.

Herkes yerini alınca sandalyelere aynı anda oturdular. Sandalye ayaklarının çıkardığı sürtünme sesi sessiz salonda yankılandı.

Tekrar Saint'in sandalyesine baktım. Hâlâ boştu.

Beyaz eldivenli iki adam önlerindeki süslü fincanları doldururken Dar Boğaz Demirciler Loncası'nı temsil eden kadın, Tersane İşçileri Loncası'nın ustasına eğilerek bir şeyler fısıldadı. Demlikler masanın üzerinde süzülüyormuş gibi görünüyordu ve Holland'ın insanların duyduğu hayranlıktan hoşlandığını görebiliyordum. Mesele buydu.

Şampanyayı bardağında döndürdü, yüzüne yayılan memnuniyet dolu bir sırıtışla her iki konseyin nadide parçaları incelemesini izledi. Onları teklifi için hazırlıyordu.

İsimsiz Deniz'in Çavdar Viskisi Loncası'nın ustası ayağa kalkar-

ken tokmak tekrar indi. Adam kalabalığa dönmeden önce paltosunu düzeltti. "İsimsiz Deniz ve Dar Boğaz adına Bienal Ticaret Konseyi toplantısına hoş geldiniz demek istiyorum."

İskelenin kapıları kapanarak güneş ışığını dışarıda bıraktı ve oda daha da sessizleşti, bu durum avuçlarımın terlemesine neden oldu. Kalabalıkta babamı aradım, gözlerim ceketinin parlak mavisine bakınıyordu.

Holland yanımda rahattı, sabırla sırasını bekliyordu.

"Açılışı yeni işlerle yapacağız." Lonca ustasının pes sesi salonda çınladı ve gözleri tüccarların koltuklarına doğru kaydı.

Holland ayağa kalkmak için acele etmedi, odaya tepeden bakıyordu. Bundan zevk alıyordu. "Değerli konsey üyeleri, ticaret rotamı Bastian'dan Ceros'a genişletmek için bugün resmî bir lisans talebinde bulunmak istiyorum."

Cevaben sessizlik yankılandı içeride; her iki konseyin de dikkati büyükannemdeydi.

İlk konuşan Dar Boğaz Değerli Taşlar Loncası ustasıydı. Çay fincanı elinde, ayağa kalktı. "Sekiz yıl içinde dört kez lisans talebinde bulundunuz ve cevap her zaman aynı oldu."

Yanında, İsimsiz Deniz'in Değerli Taşlar Loncası ustası duruyordu. "Holland'ın başarılı girişimleri hem İsimsiz Deniz'e hem de Dar Boğaz'a fayda sağladı. Sularınızda ticareti yapılan taşların çoğu onun tarama ekiplerinden geliyor. Geçmişte olduğu gibi talebini destekliyoruz."

Tahmin ettiğim gibi, limandakiler arasında Holland'ın avucuna aldığı tek kişi liman amiri değildi.

Dar Boğaz Mücevher Loncası ustası, "Dar Boğaz'daki tüccarların kendi rotalarını yönetmeye devam etmesi zaruridir," diye yanıtladı.

"Bırakın da etsinler," diye cevap verdi Holland.

"Gemileriniz Dar Boğaz'a yelken açmaya başlarsa, Ceros merkezli ticareti batıracağını hepimiz biliyoruz."

İsimsiz Deniz'in Değerli Taşlar Loncası ustası çenesini kaldırdı.

"Ne ticareti? Zola'nın filosunun yarısının küçük bir tüccar rekabeti sırasında yakıldığı ve haftalardır görülmediği söyleniyor. Saint bugünkü toplantıda yerini alma zahmetine bile girmedi."

Boş sandalyeye tekrar bakarken nabzım hızlandı. O neredeydi?

Mide bulandırıcı bir his çullandı üzerime ve aklımdaki bir düşünce netleşti. Saint burada değilse bu sadece iki anlama gelebilirdi. Ya Holland onun toplantıya gelmemesini sağlamıştı ya da... Yutkundum.

Ya bunu yapmayı hiç düşünmediyse? Ya bu da onun çarpık planlarından biriyse? Kendini korumak. *Onu* bulmasın diye benim Holland'ın oklarının hedefi olmama izin vermek. Belki de kendi anlaşmasını yapmıştı. Şimdiye kadar Dar Boğaz'a dönmüş bile olabilirdi.

Dudağımı ısırdım ve göğsümde patlayan acıyla nefes aldım. Ah, o *aşağılık herif.*

"Her iki konseye de uygun olacağını düşündüğüm bir teklifim var." Holland tekrar söze girdi.

Her iki Değerli Taş Loncası ustası da yerine oturdu ve herkes büyükanneme kulak kesildi.

Parmağını bana doğru sallayarak ayağa kalkmamı işaret etti ve ben de öyle yaptım, yüzlerce gözün ağırlığı üzerime çöktü.

Aklım hızla çalışmaya başladı ve önümüzde duran masalardaki çaydanlıklara baktım. Saint burada değilse, Holland'ı devirmenin tek bir yolu vardı. Ama yapılması gerekeni yaparsam, Holland'ın bedel ödeteceği tek kişi ben olmayacaktım. West de bundan payını alırdı.

Kalabalığın içinde onu buldum. Arka köşede duruyordu, gözleri beni delip geçti. Cevap olarak başını hafifçe iki yana sallarken omuzları kaskatı kesilmişti.

Yapma, Fable.

Holland, "Ceros'taki ticaretimin başına torunumu getirmek istiyorum," diye mırıldandı melodik bir sesle.

Sessizlik.

"Tüm hayatını geçirdiği Dar Boğaz'da, bir ticaret gemisinde doğdu. O bir tarakçı, bir tüccar ve bir mücevher bilgesi."

Gözlerimi kırpıştırdım. Koca odaya bir sessizlik çöktü ve kıpırdamamaya çalıştım. Holland'ın dikkati hâlâ iki konseyin üzerindeydi, Dar Boğaz Ticaret Konseyi'nden birkaç usta etraflarındakilere fısıldıyordu.

"Altı gemilik bir filoyla benim armamın altında yelken açacak ve Dar Boğaz Ticaret Konseyi ile Değerli Taşlar Loncası yetkisi altında Ceros'ta bir karakol kuracak," diye devam etti Holland. "Envanterimiz sadece ve sadece değerli taşlarla sınırlı olacak."

Ama odadaki herkes bunun gerçekte ne anlama geldiğini biliyor olmalıydı. Mücevherlerle *başlayacaktı*. Kasası büyüdükçe envanteri de çeşitlenecekti. Daha küçük tüccarlar batacak ve Holland onların enkazını almak için orada olacaktı. Dar Boğaz'ın hâkimi olması çok zaman almayacaktı.

"Oylama yapalım mı?" İsimsiz Deniz'in Çavdar Viskisi Loncası ustası ayağa kalktı, ellerini altın işlemeli ceplerine soktu.

Ustaların her biri tereddütle başını salladı ve ellerim ceket ceplerimin içinde yumruk hâline geldi, kalbim çarpıyordu. Kazanacaktı. Her şeyi alacaktı.

Fikrimi değiştirmeden önce bir adım attım, tenim buz kesmişti. Ama dudaklarım aralanırken iskelenin arka tarafındaki kapı açıldı ve odayı parlak güneş ışığıyla doldurdu. Kalabalığın içinde hareket eden keskin bir siluete alışmaya çalışan gözlerimi hızla kırpıştırdım.

"Özür dilerim." Babamın kalın sesi tüm odada yankılandı ve yutkunarak acı dolu bir nefes verdim. "Geciktim."

İsimsiz Deniz Ticaret Konseyi, masaların arasındaki platforma çıkan Saint'e şüpheyle baktı.

Saint sandalyesine yürürken bana bakmadı, oturmadan önce paltosunu arkasına fırlattı. "Ee, ne kaçırdım?"

OTUZ DOKUZ

HOLLAND'DAN DAHA ŞAŞKIN VE ÖFKELİ KİMSE YOKtu. Kadın yanımda buz kesmişti resmen.

Dar Boğaz'ın Değerli Taşlar Loncası ustası, "Holland'ın rotasını Ceros'a kadar genişletme önerisini oylayacağız," diye yanıtladı. Onu gördüğü için neredeyse rahatlamış görünüyordu.

"Ah." Saint cebinden piposunu çıkardı, sanki onu yakmayı düşünüyormuş gibi başparmağıyla pürüzsüz hazneyi ovuşturdu. "Korkarım ki öyle bir şey olmayacak."

"Anlamadım?" Holland'ın kusursuz sakinliğini bir anda çatladı.

Saint öne doğru eğildi ve sandalye sıralarının üzerinden göz göze geldiler. "O tüccar yüzüğünü daha fazla parmağında tutmayacaksın. O yüzden de bir ticaret lisansı için parşömen israf etmeye değmez."

Holland öldürücü bakışlarını Saint'e sabitleyerek omuzlarını dikleştirdi. "Benimle dalga geçiyo—"

"Resmî bir suçlamada bulunmak istiyorum." Saint bir eliyle ceketinin önünü tutarak tekrar ayağa kalktı.

Yakasından çenesine kadar parlak kırmızı bir çizgi belirdi. Kan. Temizlemeye çalışmış gibi görünüyordu. Bir yara da görmüyordum, yani onun kanı değildi.

"Holland'a ve onun lisanslı değerli taş ticareti operasyonuna karşı."

"Peki suçlama nedir?" dedi İsimsiz Deniz'in Değerli Taşlar Loncası ustası çığlık atarcasına.

Saint, "Sahte mücevher üretimi ve ticareti," diye yanıtladı.

Hayret dolu toplu bir iç çekiş odadaki tüm havayı emdi ve İsimsiz Deniz'in Değerli Taşlar Loncası ustası ayağa fırladı. "Bayım, umarım bu suçlamanın ciddiyetini anlıyorsunuzdur."

"Anlıyorum," dedi Saint sahte bir formaliteyle. "Holland, Dar Boğaz'a yapılan sevkiyatlara sistematik olarak sahte değerli taş sızdırıyor, bu yüzden onun tüccar yüzüğünün ve İsimsiz Deniz'de ticaret yapma lisansının iptal edilmesini talep ediyorum."

Holland yanımda titriyordu, o kadar öfkeliydi ki düşmemek için önündeki tırabzana uzanmak zorunda kaldı. "Gülünç bu! Bu suçlama asılsız!"

"Kanıtınız olduğunu varsayıyorum?" dedi masanın sonundaki adam, Saint'e ihtiyatla bakarak.

Bu sadece Holland'ın ticareti açısından değil, İsimsiz Deniz'in itibarı açısından da kötü olurdu.

"Kanıt zaten elinizde." Elini tembelce masalara doğru savurdu. "Onun Dar Boğaz'a sızdırdığı sahte ürünlerin bir benzerini elinizde tutuyorsunuz."

Adamın elinden bıraktığı çay fincanı sert bir şekilde tabağa çarptı. Fincana sanki onu ısırmış gibi bakıyordu. "Ciddi olamazsın."

"Sen delirmişsin. O parçalarda tek bir sahte taş bile yok!" diye bağırdı Holland, gözleri vahşiydi. Öne doğru tökezledi ve koltuğun koluna takıldı. "İstersen kendin kontrol et!"

İsimsiz Deniz'in Değerli Taşlar Loncası ustası fincanındaki çayı yere döktü, en yakın muma doğru gitti ve onu aleve tuttu.

Dikkatle inceledi, ışığın taşların içinde hareket etmesi için fincanı çevirdi. "Biri bana bir mücevher lambası versin. Hemen!"

"Bu değerlendirmenin sonucunu beklerken..." Saint masanın köşesine oturarak bacağını sallamaya başladı. "Yapmam gereken başka bir suçlama daha var."

Holland, "Bir tane daha!" diye köpürdü.

Saint başını sallayarak onayladı ve ceketinden bir parşömen çıkardı. "Altı gün önce, Zola'nın Ceros merkezli ticaret operasyonunun amiral gemisi *Luna*, Bastian'a demirledi. O zamandan beri kayıp. Dümencisi de öyle."

Holland hareketsiz kaldı.

"Oraya vardığının ertesi gecesi, Azimut Evi'ndeki galada öldürüldü."

Odada bir parça sıcaklık kalmışsa da artık yok olmuştu.

"Hatırladığım kadarıyla, bir tüccarı öldürmeye yönelik komplo, ticaret lisansının iptalini gerektiren bir suçtu."

Yaptığı *buydu*. Dayanak oluşturmak. Rothların gelmemesi ve çay takımlarına gerçek mücevherler koymaları ihtimaline karşı. Ama Saint böyle bir suçlamada bulunarak büyük bir risk alıyordu. Odada onu aynı şeyle suçlayamayacak tek bir tüccar bile yoktu.

Donup kaldım, gözlerim kalabalığın içinde West'i buldu. Bu doğru değildi. Çünkü Saint asla pis işlerini kendi yapmazdı. Hiçbir zaman orada olmazdı.

West bunun için vardı.

"Galada dümencisinin ölümüne bizzat tanık olan, Zola'nın seyrüsefercisinin yeminli ifadesini sunmak istiyorum."

Kalabalıkta soluk sarı saçlı bir kafa belirdi ve Clove platforma çıktı. Ağzım açık kaldı. Kendi planladıkları komployla Holland'ı alaşağı edeceklerdi.

"Ee?" İsimsiz Deniz'in Değerli Taşlar Loncası ustası patladı.

"Doğru," diye yanıtladı Clove. "Kendi gözlerimle gördüm. Holland, çalışma odasında Zola'nın öldürülmesini emretti. Sonra da *Luna*'yı parçalayıp Bastian körfezinde batırdı."

"Yalan söylüyor!" Holland çığlık attı, bu kez gerçekten panikleşmişti. Platforma giden basamakları alelacele indi, sımsıkı kavradığı eldivenleri ellerinde buruşmuştu. "Bunu birlikte tezgâhladılar. İkisi beraber." Sesi çatladı.

"Hayır." Bu kelime dudaklarımdan ağır bir şekilde dökülüp yankılandı. Plansızca konuşmuştum. Gösteri başımı döndürmüştü.

Onların bu dâhiyane tasarısı... "Yalan söylemiyorlar. Oradaydım." Holland bana döndü, gözleri kocaman açılmıştı ve ifadesizdi. "Söylenenler doğru," dedim.

Büyük ellerinde bir mücevher lambası tutan iriyarı bir adam, iskelenin açık kapısında belirince bağırışlar yükseldi. Adam topallayarak platforma çıktı ve lambayı masanın üzerine bıraktı.

Dar Boğaz'ın Değerli Taşlar Loncası ustası çay fincanını aldı ve masaya çarptı. Tekrar vurduğunda irkildim, taşlardan biri düştü. Adam lambadaki fitili yaktı ve lonca ustası ceketini çıkarıp taşın üzerine eğildi. Herkes büyük bir sessizlik içinde izliyordu.

Mücevher cama sürtündü, adamın sert hatlı çenesi gerildi. "Saint haklı," diye onayladı. "Bunlar sahte."

Bir itiraz kükremesi odadaki her şeyi bastırdı.

"Bu imkânsız!" diye haykırdı Holland. "Zanaatkâr! O yapmış olm–"

"Kendi deponuzda hazırlanmışlardı, değil mi?" Saint ona tek kaşını kaldırdı.

Artık hiç çıkış yolu yoktu. Nereden geldikleri konusunda gerçeği söylerse, lisanssız bir tüccarla iş yaptığı için yüzüğünü kaybedecekti. Kapana kısılmıştı.

O sırada tüm konsey üyeleri ayağa kalktı, platform boyunca birbirlerine bağırmaya başladılar. Kaosa onların sesleri de katıldı. Bu, tüm İsimsiz Deniz'i etkileyecek bir düşüştü.

Holland platformun basamaklarına çöktü, Değerli Taşlar Loncası ustası ona doğru yürürken elleri kucağında titriyordu. "Yüzüğünüzü geri alacğaız. Ve güneş batana kadar Zola'yı bulamazsak, lisansınız da iptal edilecek."

Holland, yüzüğü parmağından çabalayarak çekip çıkardı ve adamın eline bıraktı. "Anlamıyorsun. Onlar... *onlar* yaptılar."

Adam onu görmezden gelerek, arkasında bekleyen iki adama işaret verdi. Adamlar öne çıkıp beklediler ve Holland ayağa kalkıp onları geçerek kapıya doğru gitti.

Tokmak, sessizlik talebiyle tekrar vuruldu. Telaşlı bir Çavdar

Loncası ustası elinde tokmakla oynuyordu. "Korkarım ilerleyen bir tarihte yeniden bir araya gelmemiz gerekecek..."

"Henüz değil," diye araya girdi Saint, hâlâ platformun ortasında dikiliyordu. "Bir işim daha var."

Adam ona ağzı açık bir şekilde baktı. "Bir iş daha mı? Şimdi mi?"

"Evet, öyle." Ceketinden bir parşömen daha çıkardı. "Bastian limanında ticaret yapmak için bir lisans talebinde bulunmak istiyorum." Sesi salonda yankılandı. "Kızım ve gemisi *Marigold* adına."

Nefesim kesildi, damarlarımdaki kan donup kaldı.

Kızım.

Hayatım boyunca bu kelimeyi söylediğini hiç duymamıştım.

Saint bana bakmak için döndü ve gözleri benimkilerle buluştu. O anda odadaki tüm yüzler gölgelere karıştı. Sadece o kaldı. Ve ben. Ve aramızdaki bütün o fırtına.

Belki, diye düşündüm, borcunu ödüyordur. Onun için yaptıklarımdan sonra durumu eşitliyordur. Belki de kapanacak bir borç kalmadığından emin oluyordur.

Ama bunun için lisans yeterdi. O kelimeye gerek yoktu. Bana kızım demesi bu yüzden değildi.

Gözyaşlarımın akmasına engel olamayarak acıyan boğazımdan keskin bir nefes aldım. Ben ona bakarken gözyaşları sessizce yanaklarımdan aşağı süzüldü. Saint'in gözleri çakmaktaşının kıvılcımları gibi parladı. Güçlü, istikrarlı ve gururlu.

Bunu ona karşı kullanmaya kalkacaklarını bile bile en keskin bıçağı veriyordu herkesin eline. Ama daha mühimi, bana sahip çıkıyordu.

"Kabul edildi." Ses beni transtan çıkardı ve odaya geri getirdi. Tüm gözlerin üzerimizde olduğu yere.

Dümenci. Tarakçı. Tüccar. Yetim. Baba.

Kızı.

KIRK

DENİZ O SABAH FARKLI GÖRÜNÜYORDU.

Sokağın sonunda durup Sagsay Holm limanına baktım. Hâlâ karanlıktı ama dalgaların üzerinde değişen mavinin dansını görebiliyordum.

Seadragon rıhtımlardan kaybolmuştu. Başka bir geminin yan tarafında askıya oturmuş bir adam vardı ve Holland'ın armasını geminin gövdesinden kazıyordu. Haber, İsimsiz Deniz'in diğer limanlarına ulaştığında o arma tamamen ortadan kaybolmuş olacaktı. Sanki tüm o yıllar, mücevherler ve gemiler hiç var olmamış gibi. Ancak Holland gittiğinde geride bir boşluk kalacaktı. Geniş kapsamlı sonuçlar doğuracak bir boşluk.

Parke taşlarında gölgemin yanında uzun bir ceketin silueti belirdi. Ona bakmak için dönmeden önce bir an rüzgârda hareket edişini izledim.

Saint tıraşlıydı, mavi gözleri çıkık elmacıkkemiklerinin üzerinde parlıyordu. "Çay?"

Gülümsedim. "Elbette."

Sokağın ortasında omuz omuza yürüdük, çizmelerimiz senkronize bir ritimle parke taşlarına çarptı. Onunla hiç böyle yürümemiştim. *Lark* ya da karakolu dışında hiçbir yerde onun yanında durmamış ya da onunla konuşmamıştım. İnsanlar geçerken bizi izlediler ve bende onu, onda beni görüp göremediklerini merak

ettim. Aramızda, insanlara kim olduğumuzu söyleyen görünür bir benzerlik olup olmadığını. Garip hissettim. İyi hissettim.

Hayatımda ilk kez kimseden saklanmıyordum, o da öyle.

Bir meyhanenin sallanan tabelasının altında durup kapıyı açtı, birlikte içeri girdik.

Meyhaneci, muhasebe defteri tuttuğu tabureden kalktı ve önlüğünün kayışlarını sıktı. "Günaydın."

"Günaydın," diye tekrarladı Saint, en büyük pencerenin önündeki küçük bir masaya otururken. Masa sokağa bakıyordu, tıpkı onun sevdiği şekilde. "Bir demlik çay lütfen."

Yanına oturdum, ceketimin düğmelerini çözdüm ve dirseklerimi masaya dayadım. Hiçbir şey söylemedi, altın rengi ışık camın arkasından sızarken gözlerini kısıp pencereden dışarıyı izledi. Üzerinde o her zamanki garip gerginlik yoktu.

Meyhaneci masaya bir tabak kızarmış ekmek koyunca Saint bir bıçak aldı ve ekmeğe dikkatlice tereyağı sürdü.

Kolay bir sessizlikti aramızdaki. Rahat bir sessizlikti. Ona sormak istediğim tüm sorular kafamda dönüp duruyordu, o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki onları birbirinden güçlükle ayırabiliyordum. Ama dilimden dökülmenin bir yolunu bulamadılar. Birden onları sormama gerek yokmuş gibi geldi. Hepsi bir anda önemlerini yitirmişti sanki.

Meyhaneci masaya mavi bir porselen çaydanlık kondu, iki fincan ve fincan altlığını düzgün bir şekilde, özenle yerleştirdi. Tatmin olunca saygılı bir baş selamıyla masadan ayrıldı.

Demliği aldım ve önce Saint'in fincanını doldurdum. Siyah çayın buharı önünde kıvrıldı. Bu hâli daha çok tanıdıktı, bir peçenin ardına gizlenmiş gibi. Kesinlikle tam bir netlik içinde değil.

"Dün gelmeyeceğinden korktum." Tabağı ona doğru kaydırdım.

Tabağının yanındaki kaşığı aldı ve çayını yavaşça karıştırdı. "Gerçekten gelmeyeceğimi mi düşündün?"

"Hayır," diye yanıtladım birden anlayarak.

Bir yanım onun geleceğini biliyordu. Ve neden öyle düşündü-

ğümden emin değildim çünkü ona güvenmek için hiçbir nedenim yoktu.

Hayatım boyunca, Saint bana hiç beni sevdiğini söylememişti. Beni doyurmuş, giydirmiş ve bana bir ev vermişti ama bana aidiyetinin sınırları vardı. Yine de, Jeval'deki o yıllarda bile beni babama bağlayan bir bağ vardı. Bana onun benim olduğunu hissettiren bir bağ. İşte o dakikalarda, iskelenin kapılarını onun içeri girmesini bekleyerek seyrederken buna tutunmuştum.

"Liman amirinden seyir defterlerini almak biraz zaman aldı," dedi açıklama olarak.

Boğazındaki kan çizgisini hatırladım. "Sahi, onları nasıl aldın?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Sandalyeme geri yaslandım. "Pek sayılmaz."

Çayını yudumlarken sessizdi. Işığın vurduğu mavi boya fincanın kenarı boyunca parlayıp sönerken fincan elinde küçücük görünüyordu. Katlanmış bir parşömeni masaya koymadan önce elini cebine attı. "Lisansın."

Bir an ona dokunmaya korkarak baktım. Sanki kelimeler okuduğum an kaybolacaklarmış gibi. Yine ağlama isteğiyle boğazım düğümlendi.

"O gece." Sesi sessizliği delip geçti ama bana bakmadı. "Onu nasıl kaybettiğimden emin değilim."

Doğruldum ve fincan elimde titredi. Masaya koydum.

"Bir an oradaydı ve sonra..." Nefes aldı. "Geminin üzerine bir fırtına çöktü ve Isolde öylece gidiverdi."

Adını söylemesi dikkatimden kaçmadı. Nasıl söylediği de öyle. Dua gibi. Kalbimin içinden geçip iyice gerilene kadar çekiştirdi sanki.

"Seni Jeval'de sevmediğim için bırakmadım."

"Saint." Onu durdurmaya çalıştım.

Ama o beni görmezden geldi. "Seni orada bıraktım çünkü..."

"Önemli değil."

"Önemli." Sonra yukarıya baktı, gözlerinin mavisi kırmızıyla çev-

relenmişti. "Seni orada bıraktım çünkü hayatımda hiçbir şeyi seni sevdiğim kadar sevmedim. Isolde'yi bile. Ticareti bile. Hiçbir şeyi."

Kelimeler içimi yakıp kavurdu, bütün çay evini doldurdu ve beni öyle sıkı sardı ki nefes alamadım. Tanınmaz hâle gelene kadar ezdiler beni.

"Baba olmak planlarım arasında yoktu. Baba olmak istemiyordum. Ama seni ellerime ilk aldığımda çok küçüktün. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar korkmamıştım. Doğduğun geceden beri neredeyse hiç uyumamış gibi hissediyorum."

Çenemde bir gözyaşı yakaladım.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Ses çıkaramayarak başımı salladım. Eli aramızdaki masanın üzerinden bana uzandı ama tutmadım. Bunun yerine kollarımı sıkıca kendime sardım ve ona doğru eğildim. Küçükken yaptığım gibi yüzümü paltosuna bastırdım ve kolları beni sardı. Gözlerimi kapadım ve sıcak gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. Onun için. Benim için. Isolde için.

Bunu geri almanın bir yolu yoktu. Ne para ne de güç zamanı Fırtına Kapanı'ndaki o geceye ya da Isolde'nin gelip Saint'in mürettebatında yer almayı talep ettiği güne geri döndürebilirdi. Bizi birbirimize bağlayan, trajik derecede güzel ve uzun bir düğüm dizisiydi olanlar.

En beteriyle, karanlıkta kalmış bir yanım her şeye rağmen hâlâ Saint'in kızı olmaktan gurur duyuyordu.

Göğsü inip kalkıyordu, beni bırakmadan önce kolu etrafımda sıkılaştı. O elini cebine atarken burnumu çekip yüzümü sildim.

Gümüş bir zincir parmaklarının arasında parladı. Annemin kolyesi.

"O senin almanı isterdi," dedi, sesi pürüzlüydü.

Zincirinden tutup kolyenin elime düşmesine izin verdim. Yeşil, abalon deniz ejderhası ışığın vurmasıyla mavi ve mor dalgalara dönüştü. Onu bu kolyede hissedebiliyordum. Annemin hayaleti havayı doldurdu.

"Emin misin?" diye fısıldadım.

"Eminim."

Kolyeyi avucuma alıp parmaklarımı etrafına sardım ve yankılanan uğultu etrafımı sardı.

Onu cebime atarken liman zili çaldı. "Gitme zamanı," dedim boğuk bir sesle. Mürettebat bekliyor olmalıydı.

Saint bir bardak daha çay koydu kendine. "Ceros'a mı gidiyorsun?"

Ayağa kalkarken başımı salladım. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Orada görüşür müyüz?"

Fincanı alıp çaya baktı. "Orada görüşürüz."

Sabahın soğuğundan korunmak için ceketimin yakasını kaldırarak kapıyı ittim. Kasaba çoktandır kalabalıktı, sokak arabalarla ve açık vitrinlerle doluydu. Gözlerimi suya dikip limana doğru yürüdüm.

Menekşe rengi bir yansıma yanımdaki camdan geçince yarı yolda durdum, bakışlarım sokağın karşısına kaydı. Holland, Wolfe&Engel'ın kemerli kapısında dikiliyordu, keskin gözleri üzerimdeydi. Ceketinin beyaz kürk yakası rüzgârda uçuşuyor, çenesine dokunuyor, kulaklarından sarkan parlak mücevherler saçlarının altından kendilerini gösteriyordu.

Hâlâ gözalıcıydı. Güzeldi. Yüzüğünü ve lisansını kaybetmiş olsa bile hâlâ parası vardı. Asla hiçbir şeye muhtaç olmayacaktı ve içimden bir ses Bastian'da gücünü geri kazanmanın bir yolunu bulacağını söylüyordu. Ama ne olursa olsun Dar Boğaz'da asla bir hissesi olmayacaktı.

İçeri girmeden önce gözlerini kırpmadan taş gibi hareketsiz durdu.

Omzunun üzerinden bakıp dükkâna girerken gülümsediğini gördüğüme yemin edebilirdim.

KIRK BİR

SAGSAY HOLM, BİR RÜYANIN SİSLERE GÖMÜLMÜŞ hatırası gibi kayboldu.

Rüzgâr yelkenleri doldururken pruva direğinin tepesinde durdum ve halatları bağladım. Yuvarlak kavisler hâlinde mavi gökyüzüne doğru uzandılar, yelkendeki tuzlu esintinin sesi gözlerimi kapatmama neden oldu. Havayı ciğerlerime çektim ve yaşadığım sürece bu gemiden asla ayrılmak istemediğimi düşünerek direğe yaslandım.

Aşağıya baktığımda West güvertede durmuş, beni izliyordu. Işığa karşı gözlerini kısarken altın bir haleyle sarmalanmıştı ve gömleği rüzgârla vücuduna yapışınca, mum ışığıyla aydınlanan odasında onunla birlikte kaybolmak istedim.

Aşağıya inip sıcak güverteye yalınayak bastım.

"Onları kontrol etmek ister misin?" diye sordu kollarını sıvayarak.

"Evet."

Yanından geçerken elimi tuttu ve beni geri çekti. Döndüğümde beni öptü. Kollarından biri belime dolandı ve beni bırakana kadar ona yaslandım. Ben örtülü geçide yönelirken parmakları benimkilerden kaydı ve ben de Hamish'in West'in masasında oturduğu odaya daldım, önünde iki defter açıktı.

Gözlüğünün üstünden bana baktı. "Seni buraya yerleştirdim."

Başıyla masanın üzerindeki mücevher lambasını işaret etti. Yanında küçük bir mücevher sandığı bekliyordu.

Holland'ın sözde ihanetinin etkisiyle, Dar Boğaz'dan İsimsiz Deniz'e kadar tüm tüccarlar kellelerini Ticaret Konseyi'nin bıçağından korumak için, sattıkları taşları iki, hatta üç kez kontrol ederek operasyonlarını sıkılaştıracaktı.

Bir kibrit çakıp merceğin altındaki mumu yakarak tabureye oturdum. Mum yanınca ilk taşı parmaklarımın arasına aldım, bir akuamarindi. Annemin bana öğrettiği şekilde, ışığın içine girmesi için taşı yukarı kaldırarak rengi kontrol ettim. Sonra mücevher lambasının camına yerleştirdim ve merceğin içinden mücevherin yapısına dikkatle baktım. İşimi bitirdiğimde onu bir kenara koydum ve yeni bir taş aldım.

Her şeyin bir dili vardır. Bir mesajı.

Anneme çıraklık ederken bana ilk öğrettiği şey buydu. Ama ne demek istediğini ilk kez, *onun* bile şarkısı olduğunu fark ettiğimde anlamıştım. O yakınımdayken hissettiğim duygu buydu.

Karanlıkta, dudaklarını alnıma bastırmak için hamakta bana doğru eğilirken oradaydı. Kolyesi üzerimde sallanırken orada sadece fenerin titrek ışığında bile onu hissedebiliyordum.

İliklerime kadar bildiğim bir histi.

Isolde.

Omzumun üzerinden, deniz ejderhası kolyesinin yatağın yanındaki bir çividen sarktığı ve geminin hareketleriyle sallandığı yere baktım. Ayağa kalkıp odanın diğer ucuna gittim ve onu kancadan alıp önümde tuttum.

Saint'in Vurgun'daki karakolunda dururken de aynı duyguya kapılmıştım; annemin ruhu, rafta duran kolyeden beni çağırıyordu. Bu hissi, ona ait parçaların mavi sulardan fışkırıyormuş gibi göründüğü o kayalıkta dalarken de hissetmiştim.

Yeşil dalgaların altında dalgalanan menekşe rengi tonlarını izleyerek başparmağımla abalonun yüzünü sildim. Titreşim o kadar

netti ki avucuma yayılıyordu. Sanki bir şekilde Isolde hâlâ onun içindeydi. Sanki...

Nefesim aniden kesildi, ellerim titremeye başladı, ta ki gümüş zincir parmaklarımın arasından kayıp gidene kadar.

Hamish tüy kalemini bıraktı. "Ne oldu?"

"Ya o değilse?" diye fısıldarken kelimeler dağıldı.

"Ne?"

"Ya kayalıkta hissettiğim o değilse?" Ona baktım ama kafası karışmıştı.

Kolyeyi pencereden gelen ışığa tuttum ve gümüş işçiliğini dikkatle inceledim.

Eğim boyunca tek bir dalgalanma yoktu, deniz ejderhasının detayları mükemmeldi. Çevirdim.

Onu gördüğümde ağzım açık kaldı. Roth amblemi. Pürüzsüz yüzeye işlenmişti. Küçücüktü ama oradaydı, Bastian'da görmemiş olsaydım asla tanıyamayacağım bir şeydi.

Saint'in bunu Bastian'da yaptırması tesadüf değildi. Rothlar tarafından yapılmış olması tesadüf değildi. Ve onu bulmak için *Lark*'a geri dönmesine neden olan şey saf bir duygusallık değildi.

West'in masasının çekmecesini açtım ve bir bıçak bulana kadar içindekileri didik didik ettim. Yere çöktüm ve kolyeyi önüme koydum. Bıçağı havaya kaldırdığımda Hamish bana uzandı. "Fable..."

Bıçağın sapını bir çırpıda kolyenin yüzüne indirdim. Abalon çatladı ve başka bir darbeyle parçalara ayrıldı.

Elimi ağzıma götürürken bıçak parmak uçlarımdan kaydı, gözlerim kocaman açıldı.

Siyahın parlak, pürüzsüz yüzü kırık kabuğun altından bize bakıyordu. Loş ışıkta bile, altında dönen menekşe ışıltısını görebiliyordum.

"Ne?.." Hamish bir adım geri atarak nefesini tuttu.

Annemin yanında olduğum her an beni saran o his Isolde'yle alakalı değildi. O *kolyeydi*. Hiç çıkarmadığı o kolye.

Saint gece yarısını nerede bulacağını bilmiyordu ama onu nasıl bulacağını biliyordu. Bu yüzden onu bana vermişti. Sadece bir mücevher bilgesinin anlayabileceği bir ipucuydu bu.

Kayalıklarda hissettiğim şey annem değildi. Gece yarısıydı.

KIRK İKİ

FABLE KAYALIKLARI KARANLIKTA UYUYAN BİR DEV gibiydi.

Biz demir atarken kayalıklardan oluşan adacığın ana hatları karanlık gökyüzünde zar zor seçilebiliyordu.

Geminin pruvasında durmuş, deniz meltemi etrafımı sararken taşı hissedebiliyordum. Fable Kayalıkları'nda taranacak resifler yoktu ama gece yarısı buradaydı. Burada olmak zorundaydı.

Belki de Isolde onu kazara bulmuştu. Ya da belki değerli taşın şarkısını aleve çekilen bir güve gibi takip etmişti.

Ne yaptığını anlamasının ne kadar sürdüğünü merak ettim. Taşın ne kadar değerli olduğunu. Kendi annesine ihanet etmeye karar vermesi ne kadar sürmüştü?

Saint kolyeyi bana anahtar olduğu için vermişti. Eğer gece yarısına sahip olursam, nasıl bir his olduğunu bilirsem onu bulabilirdim. Mücevherin şarkısını kendi kalp atışımın ritmini bildiğim gibi biliyordum. Muhtemelen onu gözlerim kapalı bulabilirdim.

West kendi kemerini takmadan önce benim kemerimi elime tutuşturdu. Aletlerimi kontrol etmeye bile zahmet etmeden tokayı taktım. Vücudumun her zerresi karıncalanıyordu, kollarımdaki tüyler diken dikendi.

Willa yana doğru eğilerek karanlık suya baktı. "Gerçekten orada olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Orada olduğunu biliyorum." Gülümsedim.

West tırabzana tırmandı ve ben de onu takip ettim. Duraksamadım. Yanına varınca ikimiz de sıçradık. Karanlık bizi tamamen yuttu ve ben yüzeye çıkarken West'in sıcak eli suda beni buldu. *Marigold* tepemizde yükseliyordu, kayalık arkamızdaydı.

Yüksekliğini uzaktan ölçtüm. "Orası." Kayanın yüksek tepesini işaret ettim. "Sırtın ucuna yakın bir mağara var."

West kuşkuyla oraya baktı. Muhtemelen o da benimle aynı şeyi düşünüyordu. Mağaraya dalacaksak, nerede açıldığını, hatta açılıp açılmadığını bilmenin bir yolu yoktu. Ama Isolde bunu yapmıştı, bu yüzden bir yolu olmalıydı.

"Halatl" West, *Marigold*'a seslendi ve bir saniye sonra bir roda suya indi.

West onu bir omzuna taktı, böylece göğsünden sırtına uzandı. Ciğerlerini çalıştırmaya başladığında, derin derin nefes alıp vererek onu takip ettim.

Al, ver. Al, ver.

Ciğerlerim ihtiyacım olan havayı tutacak kadar esneyene kadar göğsümdeki gerginlik her nefeste gevşedi. Suyun altına dalıp ayak çırpmadan önce dudaklarımı mühürledim ve West'e başımla işaret ettim. Halat onu daha hızlı batırdı ve çabuk yorulmamak için hızımı düşürerek peşinden yüzdüm.

Ay ışığı huzmeler hâlinde suyun içinden geçiyor, biz alçaldıkça ani parıltılarla aşağı doğru inen West'i aydınlatıyordu. Mağara önümüzde açıldı, kayanın yüzünde kocaman bir kara delik vardı.

Mücevherlerin sesi suyun içinde o kadar yüksekti ki dişlerimde hissedebiliyordum. Bunca zamandır buradaydı. Bastian'ın hemen dibinde.

West etrafındaki halatı aldı ve ucunu bana uzattı. Onu iri bir kayanın arkasına yerleştirdim, sağlam bir çekişin yerinden kımıldatamayacağı kadar sıkışana dek uğraşarak tekrar tekrar döndürdüm. West, halatın bir ucunu beline bağladı ve diğer ucunu bana vermeden önce düğümledi, ben de aynısını yaptım.

Hazır olduğumda bileğini sıktım ve mağaranın geniş ağzına

doğru ayak çırptım. İçeri girer girmez karanlık, suyu mürekkebe çevirdi. O kadar karanlıktı ki yüzerken önümde ellerimi bile göremiyordum.

Biz uzaklaştıkça su daha da soğudu. Birkaç hava kabarcığının burnumdan kaçmasına izin verdim ve ayak çırpmaya devam ettim, görmek için gözlerimi kıstım ama ileride ışıktan eser yoktu.

Alnıma keskin bir şey çarptı ve uzanınca kayanın tepesine çarptığımı fark ettim. Geçit daralıyordu. Kendimi batırmak için biraz daha nefes verdim ve ciğerlerim göğsümde yanarken ondan uzaklaştım. İçgüdüsel olarak yutkundum ama bu hareket bedenimi nefes aldığıma dair sadece bir anlığına kandırdı ve ağrı yeniden alevlendi. Arkama baktığımda West'i göremedim ama halattaki ağırlığı hâlâ arkamdaydı.

Soğuk taş duvarı elimle yokladım, suyun içinden yayılan derin uğultuyu dikkatle dinledim. Güçleniyordu. Daha netti.

İçimde patlayan asidik his, zamanın tükenmek üzere olduğuna dair bir uyarıydı. Kalbim hava almak için yalvararak kaburgalarıma bastırdı ve parmak uçlarımda hafif bir uyuşukluk peyda oldu.

West'in tam da düşündüğüm gibi arkamda durduğunu hissettim. Biraz daha ileri gidersek, hava almak için zamanında yüzeye çıkamazdık. Ama açıklıktan pek de uzak değilsek... Gözlerimi kısıp karanlığı inceledim. Ve sonra gördüm. Çok zayıf bir pırıltı.

Kendimi duvardan itip yüzdüm. Yeşil ışık karanlıkta genişledi ve biz yaklaştıkça sudaki kristal bir duvar gibi kalıp hâlinde aşağı indi. Şimdi kendimi duvar boyunca sürüklüyor, ona ulaşabileyim diye kendimi ileri çekmek için tutunma yerleri arıyordum. Ellerim bir kenarı yakalayınca kendimi çektim ve ciğerlerime hem hava hem de su dolduran bir nefesle yüzeye çıktım.

West arkamdan gelirken çıkıntıya tutunarak öksürdüm. Düzensiz nefesinin sesi sessizliği doldurdu. Doğru düzgün göremiyordum. Sadece sarı saçlarının yansıması görünüyordu; uzandım, elleri beni bulana kadar onu aradım.

"İyi misin?" Nefes nefeseydi.

Ben de nefes nefese cevap verdim. "İyiyim."

Üstümüzde, mağaranın tepesindeki dar bir açıklıktan ince bir ay ışığı sızıyordu. Boşluk en fazla üç buçuk metre genişliğindeydi ve duvarlar bizden dokuz ya da on metre yüksekteki, küçük bir şerit gibi görünen bir şeye doğru yükseldikçe inceliyordu.

Bir ayağımı suyun içinde düz taşa attım. Kalbim hızla çarpıyordu, göğsümde şiddetli bir gümbürtü vardı, boğazım mideme kadar yanıyordu. West yanıma geldi, suyun içinde yükseldi. Gözlerim karanlığa alıştıkça şeklini seçmeye başladım.

"Kanaman var." West'in eli uzandı ve hafifçe alnıma dokundu, ışık yüzüme düşsün diye çenemi eğdi.

Zonkladığı yerde kaygan deriyi hissettim. Parmaklarıma baktığımda kan içindeydi. "Önemli değil."

Deniz kuşlarının çığlığı üstümüzde duyuldu ve açıklığın üzerindeki gökyüzü parçasına bakarak kuşların gölgelerini izledim.

Ayağa kalktım. Parmak uçlarımdan damlayan ve taşa çarpan suyun sesi dışında mağara sessizdi. Karanlıkta bir parıltı yanıp söndüğünde donup kaldım. Onu tekrar görene kadar boşluğa bakarak bekledim. Bir parıldama. Bir deniz fenerinin taraması gibi. Öne doğru uzanarak ona doğru bir adım attım.

Duvarı bulana kadar ellerim seyrek ay ışığında gezindi ve parmak uçlarım gölgelerde gizlenmiş bir şeyin keskin, camsı uçlarını yakalayana kadar yüzeyini yokladım.

Mücevherin titreşimi içimden geçti.

Gece yarısı.

West bir daire çizerek başını kaldırıp baktı, burada taşın yüzeyi üstümüzdeki değişken ışıkta göz kırpıyordu sanki. Her yerdeydi.

"İşte onu burada buldu," diye fısıldadım keskiyi kemerimden çekerken.

Keskinin ucunu bir kıvrımın altına yerleştirene kadar kayayı yokladım ve tokmağı tuttum. Üç vuruşla temiz bir parça hâlinde koptu ve ağırlığının elime düştüğünü hissettim. Parçayı aramızdaki ay ışığı huzmesine tuttum.

Menekşe rengi damarlar yüzeyin altında dans ediyordu ve yanışmaları mağara duvarlarını mor yıldızlardan oluşan bir gökyüzü gibi aydınlatırken donup kaldım.

Annemin yakınlarda olduğunu hissediyordum. Etrafımızda dolaştığını. Belki de öyleydi. Taşı denize atabilirdi ama yapmamıştı. Fable Kayalıkları'na hiç geri dönmemesine rağmen onu saklamıştı. Onu, belki de benim için sakladığını düşünmeden edemedim. Belki de bir gün burayı bulayım diye bu adı vermişti bana.

West taşı elimden aldı ve parıldaması için çevirdi. "Hiç böyle bir şey görmedim."

"Kimse görmedi," diye fısıldadım.

Sonra bana baktı, gözlerinde bir soru vardı. "Ne yapmak istiyorsun?"

Gece yarısı yeni bir dünyanın şafağı gibiydi. Her şeyi değiştirirdi. Dar Boğaz'ın buna hazır olup olmadığını bilmiyordum. *Ben* buna hazır mıydım, bilmiyordum. West taşı bana geri verirken dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Hiçbir şey yapmasak?"

"Ne?"

Gece yarısı annemi çağırmıştı. Doğru zaman gelince beni de çağırmıştı. "Onu burada bıraksak? Onun yaptığı gibi."

"Sonsuza kadar mı?" West'in yüzünde ışık damlaları gezindi.

Etrafımıza, mağaranın parıldayan duvarlarına baktım. "İhtiyacımız olana kadar." Nasılsa günün birinde ona ihtiyaç duyacaktık.

Bir eliyle yüzündeki ıslak saçı geri çekerken bunu düşündü. "Elimizde *Lark* var."

"*Lark* var," diye tekrarladım, daha da gülümseyerek. Rotamızı belirleyip ticaret yapmaya başlamamız için gerekeni fazla fazla karşılardı. *Marigold*'un gövdesini malla doldurmak ve bir karakol kurmak için fazlasıyla yeterliydi.

West bana doğru bir adım attı ve başımı arkaya eğmemle birlikte beni usulca öptü. "Dar Boğaz'a geri mi dönüyoruz?"

Dilimde onun dudaklarının tuzlu tadı varken tekrarladım. "Dar Boğaz'a geri dönüyoruz."

KAPANIŞ

DİREKLER RÜZGÂRIN GÜCÜYLE GICIRDADI, *Marigold*'un yelkenleri kanatlar gibi açıldı.

Pruvada durup masmavi suyun geminin altından akışını izledim. Denizin üzerinde o kadar hızlı süzülüyorduk ki başımı kaldırdığımda Jeval'i karşımda buldum.

"Onu içeri alalım!" West dümenden bağırdı. "Yelkenleri mayna edin!"

Paj ve Auster direklere tırmandılar, gemi yavaşlasın diye alavereleri serbest bıraktılar ve Hamish çıpa krankını açtı.

Pruva direğinin dibindeki halatı çekip emniyete aldım, gözlerim Bariyer Adalar'daydı. Siyah, sivri dişlere benziyorlardı. Mavi dalgalar, şiddetli rüzgârlarla birlikte kıyılarına çarparak su sıçratıyordu. Jeval'deyken tanıdığım o rıhtımlar gitmiş, yerini küçük bir limana benzeyen bir şey almıştı. Sudan çıkan devasa ahşap kirişler, on iki gemilik bir körfez oluşturuyordu.

Uzakta, kıyıdan oraya gelen küçük bir kayık görebiliyordum.

West, elleri ceplerinde pruvadan izliyordu. Jeval'e demirlediğimizde hep böyle olurdu; omuzları dik ve çenesi kasılmış.

Marigold kayalara yaklaşırken, el incesi düğümlü halatları çözdüm ve iskele tarafına geldim. Bir dizi Jevalli, sürtünmesin diye halatı tutmak için ellerini açmış bekliyorlardı.

Gemi yavaşça içeri girerken halatları iskelenin sonundaki çocuğa fırlattım ve kasaların üzerinde dengede durdum. Çocuk hepsini

birer birer bağladı ve tam Koy bir eli havada, limanda belirirken Auster merdiveni açtı.

"*Marigold!*" diye bağırdı Koy. "Sizi bir hafta sonra bekliyordum!" Elindeki seyir defterine baktı.

Paj dümenden bana bilmiş bir bakış attı. Koy haklıydı. Ama West'in Jeval'e erkenden varmak için her zaman bir nedeni vardı.

"Bana o fırtınanın içinden geçtiğini söyleme!" Willa'nın sesi duyuldu. Onu görebilmek için rıhtımı taradım.

West tırabzana eğildi, kız kardeşini görünce sırıttı ve gözle görülür biçimde rahatladı.

Ancak Willa kızgındı, tarakçı kalabalığının arasından sıyrılıp hemen gemiyi incelemeye başladı. Pruvanın yanında durdu, elini kötü tamir edilmiş bir yarığa bastırdı.

West, Willa'nın ona kızgın kızgın bakmasını izledi. "Halledilmesi gereken birkaç şey var."

"Ne zaman yeni bir lostromo alacaksın?" diye homurdandı.

West, "Henüz senin kadar iyisini bulamadık," dedi.

Koy aşağıdan bana baktı ve sırıttım. Son sekiz ayda altı farklı lostromo denemiştik ve West hepsini kovmuştu.

Koy'un yanına atlamak için direğe basıp merdivenden indim. İsimsiz Deniz'den kazandığı parayla rıhtımları yeniden inşa etmiş ve inşaatta yalnızca Jevallileri işe almıştı. Şimdiyse liman amiri olarak burayı işletiyordu.

Bitirdikten birkaç hafta sonra Willa'dan gemi onarımları için dükkân açmasını istedi. İskelede dururlarken ikisi de oraya aitmiş gibi görünüyorlardı. Bir arada.

Jeval'de biten üç limanlı bir rota belirlediğimizi söylediğimde babam küçümsemişti. Ama Koy'un tahmin ettiği gibi Bariyer Adalar gemilerle doluydu. Bir yıl içinde lisansımızı Bastian'da ticaret yapmak için kullanıyor olacaktık.

Mücevher yoktu. Güzel elbiseler, süslü gümüş çaydanlıklar, saç tarakları veya ipek yoktu.

Dar Boğaz'ın piçleri tarafından üretilen çavdar viskisinin ve sığırkuyruğunun ticaretini yapıyorduk.

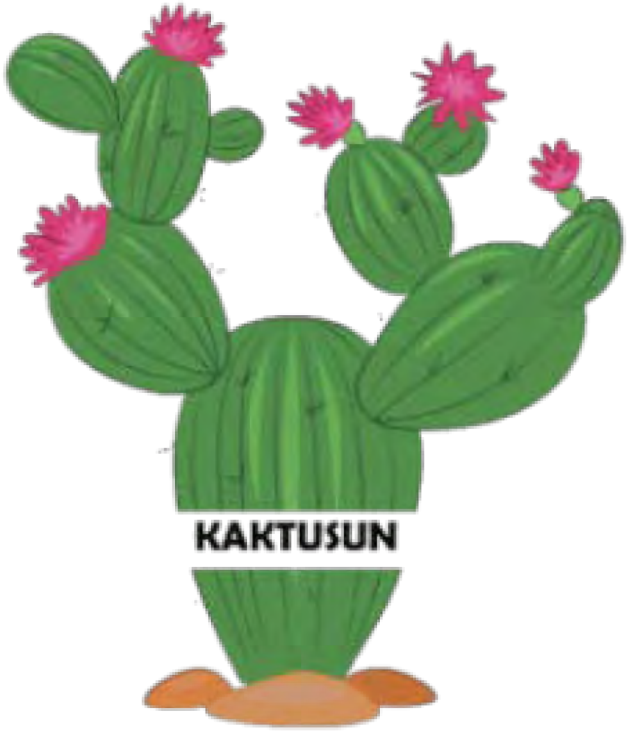
Gece yarısının ışıltısı hâlâ rüyalarıma giriyordu. Annemin sesi de öyle. Ama Fable Kayalıkları'na geri dönmemiştik. Henüz değil.

West'le ben karanlık sahilde yan yana uzandık, dalgalar çıplak ayaklarımıza değiyordu. Ateşin etrafında çavdar viskisi içen müret-tebatın sesleri rüzgârda kulağımıza sürükleniyordu ve tek bir yıldızın gökyüzünde kayışını izledim.

West'e bakmak için döndüğümde, aynı yıldızın ışığı gözlerinde parladı. Elini buldum ve onu rıhtımda ilk gördüğüm zamanı hatırlayarak yanağıma koydum. İlk defa gülümseyişini gördüğüm zamanı. İlk defa onun karanlığını gördüğüm zamanı ve onun benimkini görüşlerini.

Tuz ve kum, deniz ve fırtınaydık biz.

Dar Boğaz'ın ürünüydük.

TEŞEKKÜRLER

Kendi mürettebatıma – Joel, Ethan, Siah, Finley ve River'a sevgilerimle. Bu hikâyeyi anlatırken Dar Boğaz'ın ve İsimsiz Deniz'in dünyasında yaşamama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Macera ne olursa olsun, her zaman geri dönülecek en iyi ev sizsiniz.

Wednesday Books'taki ekibime bir kez daha çok teşekkür ederim. İnanılmaz editörüm ve Roth ailesinin adaşı Eileen Rothschild'a teşekkür ederim. Kitaplarım için yaptıkları her şey için Sara Goodman, DJ DeSmyter, Alexis Neuville, Brant Janeway, Mary Moates, Tiffany Shelton ve Lisa Bonvissuto'ya teşekkür ederim. Yine muhteşem bir kapak çıkardığın için teşekkürler Kerri Resnick.

Başımı dik ve gözlerimi ufukta tutan menajerim Barbara Poelle'e teşekkür ederim.

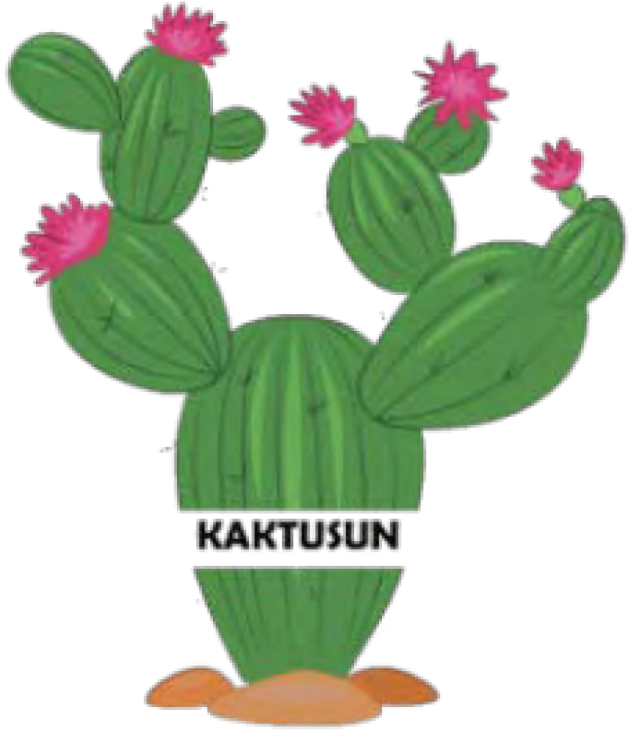
Harika, tuhaf, eğlenceli aileme; özellikle de bu kitabı adadığım anneme teşekkür ederim. Seni seviyorum!

Bu kitap, tıpkı *Fable*'da olduğu gibi, yelken, deniz ve ticaretle ilgili her konuda danışmanlık yapan Lille Moore'un katkısı olmadan yazılamazdı. Bu kitapları yazmama yardım ettiğin için çok teşekkür ederim! Korkusuz beta okuyucum, tek boynuzlu atım Natalie Faria'ya da teşekkür ederim.

Eleştiri ortağım Kristin Dwyer'a, bu kitapta neredeyse hiç yardımcı olmadın çünkü kendi hayallerini gerçekleştirmekle meşguldün. Seni bu dağın tepesinde dururken izlemek, görülecek en güzel

şey ve kitabını elimde tutabilmek için gün sayıyorum. Satır sonumu unutma.

Yolumu kaybettiğimde beni bu yola sürükleyen yazarlara ve yazar topluluğuma teşekkür ederim. Ve insan kaldığımdan emin olmak gibi bazen hassas olabilen bir işle görevlendirilen kitap-dışı dünyadan arkadaşlarıma teşekkür ederim. Hepinizi seviyorum.

ADRIENNE YOUNG

Tarih ve seyahat âşığı olmasının yanı sıra iflah olmaz bir kahve bağımlısı ve yemek düşkünüdür. Yazmadığı zamanlarda onu yoga matının üzerinde, ormanda yürüyüşte, uzun akşam yemeklerinde şarabını yudumlarken veya en sevdiği sanat müzelerinde kaybolurken bulabilirsiniz. Belgesel yapımcısı kocası ve dört küçük vahşisiyle West Coast güneşinin altında yaşıyor.

Kapak Tasarımı: Kerri Resnick

Kapak Fotoğrafı © Svetlana Belyaeva;
küpe © hvoya/Shutterstock.com; mücevher © photo-world/
Shutterstock.com; altın arka plan © Vandathai/Shutterstock.com

Yazar Fotoğrafı © Amy Schuff Photography